

การใช้วัสดุนอกประเพณีนิยมในการเขียนสีน้ำ

Use non traditional medium for painting water color

โดย

นายภัทรพร เลียนพานิช

โครงการวิจัยสร้างสรรค์ และบริการสังคม

ประจำปี 2556

ลิขสิทธิ์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ชื่องานวิจัย การใช้วัสดุนอกประเพณีนิยมในการเขียนสีน้ำ

ชื่อผู้วิจัย นายภัทรพร เลียนพานิช

ปีงบประมาณ 2556

การเสนอโครงการการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นโครงการการศึกษาวิจัยการใช้วัสดุนอกประเพณี
นิยมนวดภาพในการเขียนภาพสีน้ำในที่จะใช้เกียง (Pallete knift painting) ประจำปี
งบประมาณ 2556 มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยเนื่องด้วยงานจิตรกรรมสีน้ำเกิดขึ้นเพราะ
ความต้องการบันทึกของมนุษย์ มนุษย์ได้พัฒนาการบันทึกจากการแกะสลักร่องรอยบนแผ่น
หิน หรือในถ้ำ มาใช้การหาวัสดุ กิ่งไม้ หรืออะไรก็ตามที่หาได้มาจุ่มเลือดสัตว์ หรือบดหิน ดิน
ผสมยางไม้ต่าง ๆ ในการเขียนภาพตามผนังถ้ำหรือที่อื่น ๆ งานจิตรกรรมสีน้ำ เป็นที่นิยมใช้การ
ทำงานจิตรกรรมในอดีต เป็นระยะเวลานานมากทั้งยุโรปและเอเชีย รูปแบบการเขียนสีน้ำใน
เอเซียนั้นคือรูปแบบการเขียนสีน้ำของจีน เนื่องจากชาวจีนนั้นมีความชำนาญในการใช้พู่กัน
อย่างสูง เพราะจากวัฒนธรรมการเขียนตัวอักษร รวมถึงการพัฒนาระดาศให้เหมาะกับการ
เขียนด้วยพู่กัน ในลักษณะต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นเทคนิคสีน้ำส่วนมากจะใช้แต่พู่กัน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำ
วัสดุที่นอกจากพู่กันวาดภาพซึ่งปกติจะใช้ในสีน้ำมันหรือสีอะครายลิก หรือใช้ชุดขีดให้เกิดร่องรอยมา
ใช้ว่าสามารถสร้างงานสีน้ำแบบไหนได้บ้าง เพื่อหาแนวทางและความน่าจำเป็นในการวิจัยเพื่อเป็น
การสร้างสรรค์และต่อยอดให้กับการศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ ต้องขอขอบคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้องทุกท่าน อาจารย์ธงชัย รักปทุม อาจารย์สมศักดิ์ เขาวนธาดาทองศ์ อาจารย์ศุภชัย สุขชีโชติ อาจารย์เฉลิมศักดิ์ รัตนจันทร์ และอาจารย์อีกหลายท่านที่ให้คำปรึกษาในการสร้างสรรค์งานวิจัยครั้งนี้และติดตามในการทำวิจัยของข้าพเจ้าตลอดเวลา รวมทั้งเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจให้เสมอมาในการทำวิจัยครั้งนี้

ทั้งนี้ขอกราบขอบคุณสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ให้การสนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยในครั้งนี้

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง การใช้วัสดุนอกประเพณีนิยมในการเขียนสีน้ำ ปัจจุบันเรานิยมเขียนภาพสีน้ำกันอย่างแพร่หลาย ความนิยมในการเขียนภาพสีน้ำเพราะความงดงามของสีน้ำ การสะดวกในการพกพา ไม่มีกลิ่น และเป็นอันตราย และแสดงให้เห็นถึง มิติของสี ความซับซ้อนของพื้นภาพ แสง ลักษณะเหล่านี้ เกิดจากการระบายที่มีความเข้าใจและฝึกฝนของศิลปิน นอกจากนั้นแล้ว สีน้ำยังมีเสน่ห์ ในการนำออกไประบายยังสถานที่ต่างๆ หรืออาจจะใช้สีน้ำช่วยระบายเป็นภาพร่างสำหรับการทำภาพสเก็ตในการเขียนภาพสีน้ำมัน หรือสีอะครีลิค

สำหรับในประเทศไทย ครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2528 – 2538 การทำงานศิลปะร่วมสมัยด้วยเทคนิคสีน้ำเป็นที่นิยมกัน และได้รับการยอมรับมากขึ้น มีการค้นคว้า และพัฒนาเทคนิคกว้างขวางออกไปมากมายโดยศิลปินกลุ่มหนึ่ง ที่เกิดจากการรวมตัวของคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์ และศิลปินอิสระ ในนามกลุ่ม “ กลุ่ม White “ ทำให้ศิลปินและนักเรียนนักศึกษาในสมัยนั้นหันมาให้ความสำคัญกับการใช้สีน้ำในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

คุณสมบัติของสีน้ำมีความโปร่งแสง ฝ้ามัว ในอันเดียวกัน เมื่อเวลาเราเขียนลงบนกระดาษสีขาวหรือสีอ่อน จะทำให้เห็นเนื้อของกระดาษ หรือทำให้เกิดรอยที่แปร่งต่าง ๆ โดยที่เราสามารถสร้างสรรค์ภาพออกมาได้ไม่ว่าจะเป็นหุ่นนิ่ง ทิวทัศน์ หรือ ภาพคนเหมือน เราสามารถใช้สีน้ำในการสื่ออารมณ์บรรยากาศต่าง ๆ ด้วยการผสมผสานเทคนิคต่าง ๆ ของสีน้ำ สีน้ำต้องการความใส ความสดของสีของการใช้น้ำเป็นตัวกลางในการผสมสี ซึ่งเราสามารถสร้างสรรค์ได้อย่างอิสระ ซึ่งในบางครั้งสีน้ำสามารถสร้างสิ่งที่เราไม่เคยคิดขึ้นได้ให้เกิดขึ้นในภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้นเทคนิคสีน้ำส่วนมากจะใช้แต่พู่กัน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำวัสดุที่นอกจากพู่กันวาดภาพซึ่งปกติจะใช้ในสีน้ำมันหรือสีอะครีลิค หรือใช้ชุดขีดให้เกิดร่องรอยมาใช้ว่าสามารถสร้างงานสีน้ำแบบไหนได้บ้าง เพื่อหาแนวทางและความน่าจำเป็นในการวิจัยเพื่อเป็นการสร้างสรรค์และต่อยอดให้กับการศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อไป

นายภัทรพร เลียนพานิช

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	2
บทที่ 2 ที่มา.....	3
บทบาทของสีน้ำในโลกตะวันออก	15
ประวัติการเขียนสีน้ำในประเทศไทย.....	16
บทที่ 3 ชนิดของสีน้ำ.....	23
ชนิดของกระดาษ.....	30
วิธีดำเนินการสร้างสรรค์.....	23
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
อุปกรณ์	41
ทดลองการเขียนน้ำหมึกสามน้ำหมึกบนกระดาษ 4 ประเภท.....	48
ทดลองการเขียนรูปทรงต่าง ๆ ด้วยสีเดียว.....	50
ทดลองการเขียนหุ่นนิ่ง (still life) บนกระดาษแต่ละประเภท.....	53
บทที่ 4 การสร้างสรรค์	87
การเตรียมหุ่นนิ่งสำหรับเขียนภาพ.....	87
การเตรียมอุปกรณ์.....	88
ปฏิบัติงานสร้างสรรค์.....	90

ภาพผลงานสร้างสรรค์..... 95

บทที่ 5 สรุป..... 101

บรรณานุกรม..... 106

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.....	4
ภาพที่ 2.....	4
ภาพที่ 3.....	5
ภาพที่ 4.....	5
ภาพที่ 5.....	6
ภาพที่ 6.....	7
ภาพที่ 7.....	7
ภาพที่ 8.....	8
ภาพที่ 9.....	9
ภาพที่ 10.....	9
ภาพที่ 11.....	10
ภาพที่ 12.....	11
ภาพที่ 13.....	11
ภาพที่ 14.....	12
ภาพที่ 15	12
ภาพที่ 16.....	13
ภาพที่ 17.....	13
ภาพที่ 18.....	14

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 19.....	16
ภาพที่ 20.....	16
ภาพที่ 21.....	21
ภาพที่ 22.....	21
ภาพที่ 23.....	22
ภาพที่ 24.....	22
ภาพที่ 25.....	23
ภาพที่ 26.....	24
ภาพที่ 27.....	24
ภาพที่ 28.....	25
ภาพที่ 29.....	25
ภาพที่ 30.....	26
ภาพที่ 31.....	26
ภาพที่ 32.....	27
ภาพที่ 33.....	27
ภาพที่ 34.....	28
ภาพที่ 35.....	28
ภาพที่ 36.....	29
ภาพที่ 37.....	29
ภาพที่ 38.....	30
ภาพที่ 39.....	37

ภาพที่ 40.....	37
ภาพที่ 41.....	38
ภาพที่ 42.....	39
ภาพที่ 43.....	39
ภาพที่ 44.....	41
ภาพที่ 45.....	41

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องด้วยงานจิตรกรรมสีน้ำเกิดขึ้นเพราะความต้องการบันทึกของมนุษย์ มนุษย์ได้พัฒนาการบันทึกจากการแกะสลักร่องรอยบนแผ่นหิน หรือในถ้ำ มาใช้การทาสี ดิน ไม้ หรืออะไรก็ตามที่หาได้มาจุ่มเลือด สัตว์ หรือบดหิน ดิน ผสมยางไม้ต่าง ๆ ในการเขียนภาพตามผนังถ้ำหรือที่อื่น ๆ งานจิตรกรรมสีน้ำ เป็นที่นิยมใช้การทำงานจิตรกรรมในอดีต เป็นระยะเวลานานมากทั้งยุโรปและเอเชีย รูปแบบการเขียนสีน้ำในเอเชียนั้นคือรูปแบบการเขียนสีน้ำของจีน เนื่องจากชาวจีนนั้นมีความชำนาญในการใช้พู่กันอย่างสูง เพราะจากวัฒนธรรมการเขียนตัวอักษร รวมถึงการพัฒนาระดาษให้เหมาะกับการเขียนด้วยพู่กัน ในลักษณะต่าง ๆ

ปี ค.ศ. 1832 นักเคมีและจิตรกร วิลเลียม วินเซอร์ และ เฮนรี นิวตัน ได้เริ่มต้นธุรกิจ สิ่งที่ยังสองประดิษฐ์คิดค้นขึ้นใหม่ คือ สีน้ำ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในปัจจุบัน คือ สีน้ำบรรจุกล่อง แล้วจึงตามมาด้วยสีน้ำชนิดบรรจุหลอดโลหะในปี ค.ศ.1841

ปัจจุบันเรานิยมเขียนภาพสีน้ำกันอย่างแพร่หลาย ความนิยมในการเขียนภาพสีน้ำเพราะความงดงามการสะดวกในการพกพา ไม่มีกลิ่น และเป็นอันตราย และแสดงให้เห็นถึง มิติของสี ความซับซ้อนของพื้นภาพแสง ลักษณะเหล่านี้ เกิดจากการระบายที่มีความเข้าใจและฝึกฝนของศิลปิน นอกจากนั้นแล้ว สีน้ำยังมีเสน่ห์ในการนำออกไประบายยังสถานที่ต่างๆ หรืออาจจะใช้สีน้ำช่วยระบายเป็นภาพร่างสำหรับการทำภาพสเก็ตในการเขียนภาพสีน้ำมัน หรือสื่อะคล้ายลิก

สำหรับในประเทศไทย ครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2528 – 2538 การทำงานศิลปะร่วมสมัยด้วยเทคนิคสีน้ำเป็นที่นิยมกัน และได้รับการยอมรับมากขึ้น มีการค้นคว้า และพัฒนาเทคนิค กว้างขวางออกไปมากมายโดยศิลปินกลุ่มหนึ่ง ที่เกิดจากการรวมตัวของคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์ และศิลปินอิสระ ในนามกลุ่ม “กลุ่ม White” ทำให้ศิลปินและนักเรียนนักศึกษาในสมัยนั้น หันมาให้ความสำคัญกับการใช้สีน้ำในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

คุณสมบัติของสีน้ำมีความโปร่งแสง ทึบแสงขึ้นอยู่กับเจตนาของศิลปิน ในอันเดียวกัน เมื่อเวลาเราเขียนลงบนกระดาษสีขาวหรือสีอ่อน จะทำให้เห็นเนื้อของกระดาษ หรือทำให้เกิดลวดลายที่แปรต่าง ๆ โดยที่เราสามารถสร้างสรรค์ภาพออกมาได้ไม่ว่าจะเป็นหุ่นนิ่ง ทิวทัศน์ หรือ ภาพคนเหมือน เราสามารถใช้สีน้ำในการสื่ออารมณ์บรรยากาศต่าง ๆ ด้วยการผสมผสานเทคนิคของสีน้ำที่ ต้องการความใส ความสดของสีโดยการใช้น้ำเป็นตัวกลางในการผสมสี ซึ่งเราสามารถสร้างสรรค์ได้อย่างอิสระ ซึ่งในบางครั้งสีน้ำสามารถสร้างสิ่งที่เราไม่เคยคิดขึ้นได้ให้เกิดขึ้นในภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้นเทคนิคสีน้ำส่วนมากจะใช้แต่พู่กัน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเครื่องมือที่นอกจากพู่กันวาดภาพซึ่งปกติจะใช้ในสีน้ำมันหรือสีอะครีลิค หรือใช้ชุดขีดให้เกิดร่องรอยมาเชื่อว่าสามารถสร้างงานสีน้ำแบบไหนได้บ้าง ที่เอามาทดลองทำในการเขียนสีน้ำ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทดลองค้นหาเครื่องมือที่มีศักยภาพในการสร้างงานสีน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อสร้างความเป็นไปได้ใหม่ ในการเขียนภาพสีน้ำด้วยอุปกรณ์และเครื่องมือที่หาได้ง่ายในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. สีน้ำใช้ทำอะไรได้บ้างนอกจากการใช้เขียนด้วยพู่กันในการวิจัยครั้งนี้ใช้เกรียงเขียนภาพ (Palette Knife Painting)
2. เลือกใช้กระดาษและวัสดุที่มีขายในประเทศไทยเพื่อหาข้อดีและข้อด้อยของวัสดุและการแสดงผลเมื่อนำมาเขียนด้วยสีน้ำ ด้วยวัสดุนอกประเพณีนิยม
3. ทดลองเขียนกับหุ่นนิ่งเท่านั้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลักการทดลองเชิงวิเคราะห์ซึ่งถึงการวิจัยเชิงปฏิบัติและสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบ 2 มิติ

1. รวบรวมข้อมูลเอกสารสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับศิลปิน และ ผลงาน ที่เกี่ยวข้อง
2. รวบรวมข้อมูลงานสีน้ำจากอดีตถึงปัจจุบันเพื่อหาข้อแตกต่างในการใช้พู่กันกับเกรียงเขียนภาพ
3. ทดลองใช้เกรียงวาดภาพกับกระดาษแต่ละชนิดในประเทศไทย
4. วิเคราะห์ผลการวิจัยในขั้นแรก
5. ปฏิบัติงานเชิงสร้างสรรค์
6. สรุปผลการวิจัย

บทที่ 2

ที่มา

สีน้ำที่เรานิยมใช้กันในอดีตมาจนถึงปัจจุบันนั้น ส่วนมากเราจะใช้พู่กันเป็นวัสดุในการเขียนเป็นส่วนใหญ่เนื่องจากพู่กันนั้นมีประวัติการผลิตมายาวนาน โดยเฉพาะการทำพู่กันด้วยขนสัตว์และเส้นใยของผักโดยการผูกเข้ากับด้ามไม้ที่ถนัดมือนั้นได้มีการผลิตกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ 4,000 ปีก่อนคริสตกาลในสมัยอียิปต์ และ ปีกุริศศักราช 200 ในประเทศจีน โดยจีนนั้นจะใช้พู่กันกลมที่ทำมาจากขนสัตว์ซึ่งได้พัฒนาจนมาถึงยุคปัจจุบันซึ่งมีการพัฒนาทั้งแบบกลม (Round Brushes) และแบบแบน (Flat Brushes) จึงมีแนวคิดในการนำวัสดุนอกประเพณีนิยมมาใช้เขียนสีน้ำแทนพู่กัน เพื่อให้เกิดการสร้างสรรคใหม่ในรูปแบบงาน 2 มิติ

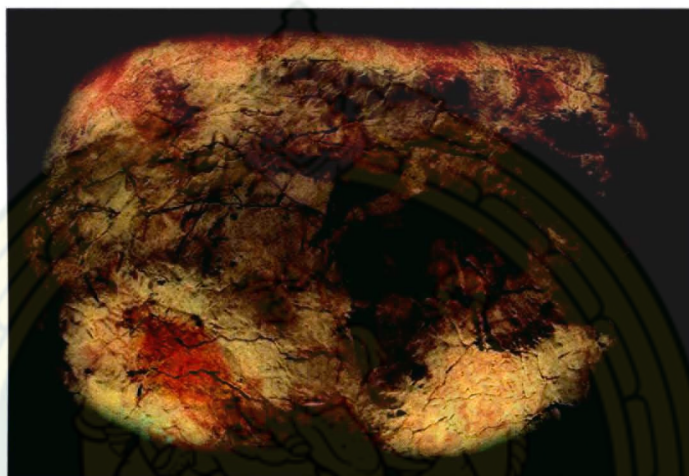
วัสดุนอกประเพณีนิยมที่กล่าวมาในที่นี้คือ การใช้เกรียงเขียนภาพ (palatte Knife painting) หรือ ศิลปินบางท่านไว้ใช้ผสมสีหรือตีสีให้เข้ากัน ส่วนมากจะใช้ในการเขียนสีอะครายลิกและสีน้ำมัน ข้าพเจ้าจึงเล็งเห็นถึงคุณสมบัติเพื่อใช้ในการทดลองและวิจัยในการเขียนสีน้ำในครั้งนี้

ถ้าพูดถึงงานจิตรกรรมสีน้ำ เป็นที่นิยมใช้การทำงานจิตรกรรมในอดีต เป็นระยะเวลาานานมากทั้งยุโรปและเอเชีย รูปแบบการเขียนสีน้ำในเอเชียนั้นคือรูปแบบการเขียนสีน้ำของจีน เนื่องจากชาวจีนนั้นมีความชำนาญในการใช้พู่กันอย่างสูง เพราะจากวัฒนธรรมการเขียนตัวอักษร รวมถึงการพัฒนาระดาศให้เหมาะกับการเขียนด้วยพู่กัน ในลักษณะต่าง ๆ

ภาพวาดสีน้ำเป็นสื่อที่โดดเด่นมากเพราะสร้างรูปแบบศิลปะที่ไม่ซ้ำกัน สีที่ทำจากเม็ดสีที่ลอยอยู่และละลายน้ำได้และสามารถนำไปใช้กับทุกอย่างจากกระดาษผ้าใบและผ้า คือสิ่งที่ทำให้สีน้ำแตกต่างจากสีชนิดอื่น ๆ

สีน้ำมีมาตั้งแต่สมัยก่อนยุคประวัติศาสตร์ คนดั้งเดิมที่ใช้สีผสมกับน้ำเพื่อสร้างภาพวาดในถ้ำโดยการใช้มือไม้และกระดูกในการผสมกับสีเพื่อขีดขีดบันทึกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ชาวอียิปต์โบราณใช้สีน้ำในการตกแต่งผนังของปิรามิดและสุสานรวมทั้งสร้างผลงานบางชิ้นบนกระดาษที่ทำจากต้นกก ประเทศจีนและประเทศญี่ปุ่นวาดสีน้ำบนผ้าไหมเช่นเดียวกับกระดาษทำด้วยมืออย่างประณีต ศิลปะของพวกเขาได้เต็มไปด้วยการวาดพิงววรรณกรรมและการประดิษฐ์ตัวอักษร แต่ภาพหลักคือโดยปกติจะเป็นภาพทิวทัศน์ที่มีมิติแสดงถึงวิถีชีวิตที่ลึกซึ้ง ลักษณะนี้คาดว่าจะจะเป็นแนวทางของสีน้ำตะวันตกในศตวรรษต่อมา ในประเทศอินเดียและเปอร์เซีย, ภาพวาด gouache “เทคนิคการวาดภาพด้วยสีน้ำผสมขาว” ภาพจะมีลักษณะที่บดแสงโดยผสมกับน้ำนมสดที่สร้างขึ้นโดยชาวมุสลิมส่วนมากเป็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นความเชื่อ ศรัทธาจากศาสนาและต่อยอดมาจากศิลปะไบเซนไทน์

ตัวอย่างแรกของการวาดภาพสีน้ำเราต้องย้อนเวลากลับไปหารากของการวาดภาพสีน้ำ คือ เวลาเมื่อมนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์หรือมนุษย์ถ้ำได้สร้างภาพวาดฝาผนังภายในถ้ำขึ้นเพื่อเป็นการ จดบันทึกวิถีชีวิตของพวกเขา ภาพวาดของพวกเขาที่มีส่วนผสมของสีเหลือง ถ่านและสี วัสดุ ธรรมชาติอื่น ๆ มาทำเป็นภาพวาด สีน้ำบนกระดาษปาปียังใช้ในรูปแบบศิลปะอียิปต์ ในทวีป เอเชีย ภาพวาดจีนแบบดั้งเดิมเป็นการพัฒนาในรอบ 4000 ก่อนคริสตกาล ส่วนใหญ่เป็นสื่อกลางใน การตกแต่งและโฆษณาชวนเชื่อ ในศตวรรษที่ 1 จึงเกิดศิลปะของการวาดภาพจิตรกรรมฝาผนังเพื่อ รับใช้ศาสนาต่อเนื่องมาในศตวรรษที่ 4 ภาพสีน้ำทิวทัศน์ได้ถือกำเนิดในทวีปเอเชียและมีรูปแบบที่ แตกต่างจากยุโรปซึ่งเป็นรูปแบบการเขียนที่อิสระและแฝงความเป็นวัฒนธรรม วิถีชีวิตชาวตะวันออก

ภาพที่ 1 เพดานถ้ำอัลตามีรา ประเทศสเปน

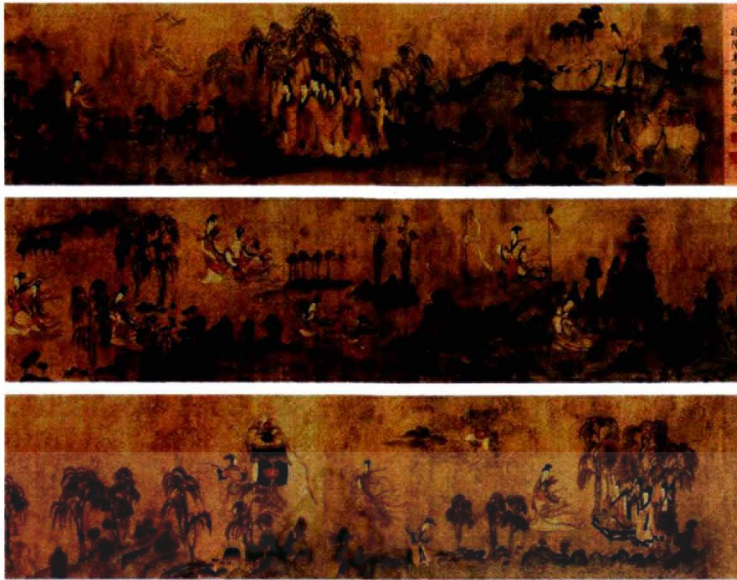
ข้อมูลจาก <http://th.wikipedia.org/wiki/>

ภาพที่ 2 จิตรกรรมฝาผนังภายในถ้ำที่อัฟกานิสถานซึ่งเป็นภาพวาดพระพุทธเจ้า

ข้อมูลจาก

<http://www.manager.co.th/Science/ViewNews.aspx?NewsID=9510000048321>

ภาพที่ 3 “Luoshenfu” โดย Gu Kaizhi (ค.ศ. 344-406), ประเทศจีน

ข้อมูลจาก http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Luoshenfu_Gu_Kai_Zhi.jpg

ภาพที่ 4 ภาพวาดบนกระดานปาปิรัส

ข้อมูลจาก <http://riversfromeden.wordpress.com/2012/05/10/more-inventions-of-the-ancient-near-east/>

สำหรับการเขียนสีน้ำในยุโรปช่วงยุค เรอเนอซองค์ ได้มีการเริ่มผลิตกระดาน แต่ศิลปินส่วนใหญ่ยังใช้สีน้ำในการเขียนภาพปูนเปียก (Fresco) บนกำแพง โดยพัฒนาต่อเนื่องมาบนกระดาน และด้วยการพัฒนาของคุณภาพเม็ดสีให้สามารถใช้กับงานภาพพิมพ์ในยุคเรอเนอซองค์ได้โดยศิลปิน Albrecht Dürer (1471–1528) ได้พัฒนาวิธีใหม่ในการทำงานเกี่ยวกับสีน้ำ โดยสิ่งที่สำคัญ ได้ค้นพบ

ว่าสีน้ำมีความโปร่งใสและได้สร้างแรงบันดาลใจให้ศิลปินอื่น ๆ อีกหลายคนได้ทดลอง Albrecht Dürer (เยอรมัน, 1471-1528) จะถือเป็นจุดเริ่มแรกของสีน้ำเพราะผลงานของเขาเป็นสีน้ำรูปแบบที่ใช้เป็นการศึกษาเบื้องต้นสำหรับงานอื่น ๆ ต่อมาอีก 250 ปี และความโปร่งแสงจึงนี้ถูกหยิบยกขึ้นมา โดย Hans Bol (1534–1593) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในยุคเรอเนซองส์ โดยเป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนการสอนสีน้ำขึ้นในประเทศเยอรมันนี้ ทั้งนี้สีน้ำยังเป็นที่นิยมสำหรับการทำแผนที่เพราะมีประสิทธิภาพสำหรับการแสดงลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ต่างๆ ได้ดี

ภาพที่ 5 ภาพเขียนของ Albrecht Dürer

ข้อมูลจาก <http://pamibe.com/2013/04/albrecht-durer/>

ช่วงยุคกลางพระสงฆ์ในยุโรปที่ได้ใช้สีน้ำในการสร้างต้นฉบับของหนังสือเพื่อเผยแพร่คำสอนของศาสนาคริสต์ หนังสือเหล่านี้ได้รับการพิจารณาเป็นรูปแบบที่สำคัญของศิลปะในเวลาต่อมา เป็นเวลาหลายปีในการที่พระสงฆ์คัดลอกพระคัมภีร์ด้วยมือลง บนแผ่นกระดาษที่ทำจากหนังแกะหรือหนังลูกวัวที่ใช้ส่วนของหนังวัวอ่อน บางครั้งหน้าทั้งหน้าได้รับการตกแต่งด้วยภาพแบบ Scrollwork (เป็นองค์ประกอบของการตกแต่งและการออกแบบกราฟิกที่มีเกลียวซึ่งมีลักษณะคล้ายกับขอบม้วนม้วนของกระดาษม้วนเลื่อนที่ ซับซ้อนและภาพสัญลักษณ์) หนังสือที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือเขียนโดยพี่น้องตระกูล Limbourg คือ Paul, Herman, and Jean (คริสต์ศักราชที่ 1385-1416) คือหนังสือ " Les Tres Riches Heures du Duc de Berry " หรือบางครั้งเรียกว่า " The Book of Hours," และในช่วงปี 1415 ศิลปินยุคกลางส่วนใหญ่ยังทำงานอยู่ในรูปแบบภาพปูนเปียก (Fresco) ซึ่งต่อเนื่องตลอดยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา (Renaissance) ภาพเขียนปูนเปียกเป็นวิธีการที่มีเม็ดสีที่ผสมกับน้ำและใช้ปูนขาวที่ทำจากผงกระดูกของสัตว์ผสมจนหมดและปาดไปบนผาผนังก่อนที่จะเขียนสีทับลงไปเป็นหลักในการสร้างภาพวาดฝาผนังขนาดใหญ่และภาพจิตรกรรมฝาผนังโดยศิลปินเช่น Michelangelo (อิตาลี, 1475-1564) และเลโอนาร์โดดา วินชี (อิตาลี, 1452-1519)

ภาพที่ 6 รูปแบบของ Scrollwork

ข้อมูลจาก <http://www.google.co.th/search?q=scrollwork&sa>

ภาพที่ 7 หนังสือ The Book of Hours หรือ Les Tres Riches Heures du Duc de Berry

ข้อมูลจาก <http://en.wikipedia.org/wiki/File:Boucicaut-Meister.jpg>

ภาพที่ 8 หนังสือ The Book of Hours หรือ Les Tres Riches Heures du Duc de Berry

ข้อมูลจาก

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Tr%C3%AAs_Riches_Heures_du_duc_de_Berry_Janvier.jpg

สีน้ำในสมัยนั้นทำมาจากเม็ดธาตุดินหรือวัสดุที่หาได้ในธรรมชาติมาผสมกับการอาราบิกและนำมา ประยุกต์ใช้กับแปรงและนำไปยังพื้นผิวที่ต้องการวาดภาพ โดยเม็ด สีที่มีความโปร่งใสตามปกติ แต่สามารถทำทึบแสงโดยการผสมกับส่วนผสมของน้ำมันสัตว์

ภาพที่ 9 กาวอาราบิค

ข้อมูลจาก http://www.saudiaramcoworld.com/issue/200502/images/GUM_1_56172.jpg

ภาพที่ 10 กาวอาราบิค

ข้อมูลจาก <http://www.gardatrading.com/wp-content/uploads/2013/01/gum-arabic.jpg>

การอาราบิกใช้เป็นสารยึดเกาะสำหรับการวาดภาพสีน้ำเพราะมันละลายได้ง่ายในน้ำ เม็ดสีทุกชนิดถูกซั้บโดยการอาราบิกในปริมาณที่แตกต่างกันส่งผลให้ในการเขียนสี และ น้ำทำหน้าที่เป็นสื่อกลางหรือเจือจางไปบางสี และช่วยในการเขียนสีกับพื้นผิวเช่นกระดาษ เมื่อทั้งหมดระเหยความชื้นของการอาราบิกผูกสีกับพื้นผิวกระดาษ และการอาราบิกจะเพิ่มความสว่างและช่วยป้องกันไม่ให้สีจืดจางจากเดิม การอาราบิกจะช่วยในการควบคุมที่แม่นยำยิ่งขึ้น นอกจากนี้การอาราบิกจะละเอียดกว่าน้ำให้มีเวลาเล็กน้อยในการทำงานได้ง่ายขึ้น

ได้มีการพัฒนากระดาษให้มีคุณภาพมากขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 และครั้งแรกที่มีโรงเรียนสีน้ำ ใน สหราชอาณาจักร หรือประเทศอังกฤษในปัจจุบัน โดยเริ่มจากการเขียนแบบแนวประเพณีคือการวาดภาพทิวทัศน์ที่สืบทอดกันมาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 17 ถึง ต้นศตวรรษที่ 18 และสหราชอาณาจักรได้เริ่มเติบโตเป็นจุดศูนย์กลางของสีน้ำ และในปี 1768 the Royal Academy ได้สนับสนุนให้การถ่ายภาพเข้ามามีบทบาทในการเขียนสีน้ำ เพื่อพัฒนาเทคนิคในการเขียนต่อไปสำหรับความสามารถในการเขียนของจิตรกรในการเขียนสีน้ำนั้นได้พัฒนาเทคนิคเรื่อยมาโดย Joseph M.W. Turner (English, 1775-1851) ซึ่งได้กลายเป็นหนึ่งในจิตรกรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศตวรรษที่สิบเก้า ภาพทิวทัศน์ที่มีมิติของเขามีอิทธิพลต่อศิลปินในช่วงทศวรรษต่อมา

ภาพที่ 11 ผลงานของ Joseph M.W. Turner (English, 1775-1851)

ข้อมูลจาก <http://www.abbeyville.com/images-catalog/full-size/9780789209337.interior06.jpg>

เมื่อการเคลื่อนไหวของศิลปะได้ก้าวเข้าสู่ประเทศอเมริกา ศิลปินชาวอเมริกันที่ทำงานศิลปะได้สร้างสรรค์งานภายใต้อิทธิพลงานของยุโรปจนถึงศตวรรษที่สิบเก้าตอนปลาย ศิลปินค่อย ๆ ที่มีทักษะและพรสวรรค์อย่าง Thomas Eakins (1844-1916)), Winslow Homer (1836-1910) และ James A. M. Whistler (1834-1903) ได้ เริ่มที่จะพัฒนางานศิลปะที่ทำหายศิลปินยุโรป โดยการพัฒนาลีลาของประเทศตัวเองออกสู่สายตาชาวโลกและการรับรู้ของการวาดภาพแบบอเมริกัน ศิลปินชาวอเมริกันใช้น้ำเป็นสื่อหลักเท่ากับภาพวาดสีน้ำมัน นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาในศตวรรษที่สิบเก้า สำหรับศิลปินในยุโรปยกเว้นในอังกฤษ ทั้งศิลปินชาวอเมริกันและอังกฤษใช้น้ำวาดภาพเป็นส่วน ใหญ่ โดยปี 1866 ความสนใจในสื่อที่เด่นชัดเพื่อให้สังคมอเมริกันโดยจิตรกรสีน้ำได้จัดแสดงขึ้นและ เป็นครั้งแรกที่มีการแสดงที่ galleries among oil paintings

ภาพที่ 12 ผลงานของ Thomas Eakins

ข้อมูลจาก http://www.metmuseum.org/toah/images/h2/h2_25.97.1.jpg

ภาพที่ 13 ผลงานของ Winslow Homer

ข้อมูลจาก <http://4.bp.blogspot.com/>

ภาพที่ 14 ผลงานของ James A. M. Whistler

ข้อมูลจาก

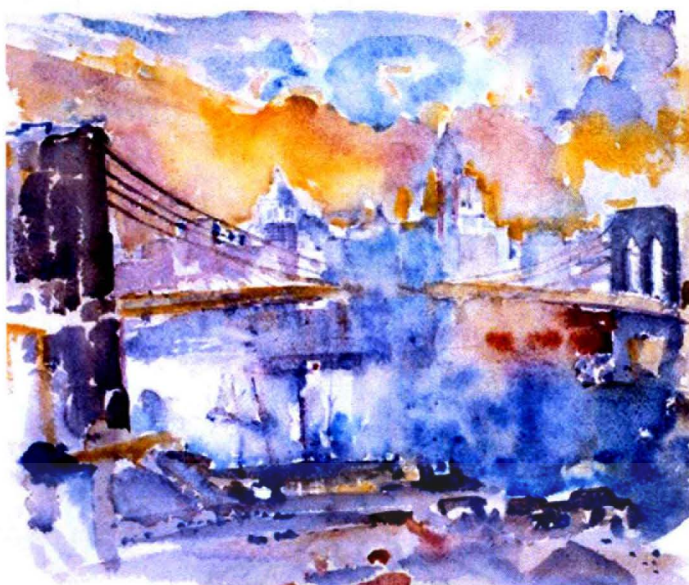
<http://www.watercolorpainting.com/wcart/uvwxyz/whistler1894roseandsilver.jpg>

แม้ว่าชาวอเมริกันที่ได้รับการถ่ายทอดเทคนิคการพัฒนาโดยชาวอังกฤษและพวกเขาให้ความสนใจในการทดลองกับสีน้ำในทางของตัวเอง ศิลปินชาวอเมริกันจึงสร้างผลงานซึ่งเป็นแต่ละบุคคลที่ไม่ซ้ำกันในการเปรียบเทียบ พวกเขาเป็นอิสระจากรูปแบบของศิลปินชาวอังกฤษ ด้วยวิธีนี้โรงเรียนของชาวอเมริกันก็สามารถที่พัฒนาไปได้ไกล ระหว่าง 1870 ได้เริ่มมีการแสดงงานในนิวยอร์ก และใน 1913 ซึ่งรวมถึง John Singer Sargent (1856-1925), John Marin (1870-1953) และ Maurice Prendergast (1859-1924) ซึ่งศิลปินกลุ่มนี้เป็นตัวแทนของแต่ศิลปินอเมริกาที่ทำงานสีน้ำที่มีลักษณะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ภาพที่ 15 ผลงานของ John Singer Sargent

ข้อมูลจาก http://www.metmuseum.org/toah/images/h2/h2_50.130.73.jpg

John Marin - Brooklyn Bridge - watercolor on paper, 1912, 15 1/2" x 18 1/2" - Collection of Colby College Museum of Art

ภาพที่ 16 ผลงานของ John Marin

ข้อมูลจาก

http://www.artknowledgenews.com/files2009b/John_Marin_Brooklyn_Bridge.jpg

ภาพที่ 17 ผลงานของ Maurice Prendergast

ข้อมูลจาก http://www.artistdaily.com/cfs-filesystemfile.ashx/__key/

ในช่วง 1940 ของการทดลองทางศิลปะกลายเป็นสิ่งสำคัญในบทบาทของสังคมการเคลื่อนไหว ศิลปะในนิวยอร์กส่งผลในการพัฒนาสู่ยุค Abstract Expressionism ทำให้สีน้ำเริ่มได้รับความนิยมน้อยลง และไม่ได้เป็นสื่อที่มีบทบาทในการพัฒนาของการเคลื่อนไหวใหม่ในรูปแบบศิลปะนามธรรม สีน้ำมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับศิลปะบนผืนผ้าใบขนาดใหญ่ของศิลปะแบบ Abstract Expressionists

แต่ก็มีศิลปินที่สร้างงานเช่น Mark Rothko (1903-1970) ใช้พื้นที่ขนาดใหญ่และใช้เอกลักษณ์ของสีน้ำที่มีความโปร่งใสและคราบสีบนผืนผ้าใบของเขาที่จะสร้างผลงานขนาดใหญ่ที่มีบรรยากาศลึกซึ้งและชวนให้นึกถึงประเพณีสีน้ำอื่น ๆ ต่อมา ในบทบาทของศิลปะแนว Abstract Expressionist รวมทั้ง Sam Francis (1923-1994) และ Paul Jenkins (ปี 1923) นอกจากนี้ยังใช้วิธีการเขียนที่คล้ายกันในการทำให้เกิดการทับของสีโปร่งใสบนผืนผ้าใบขนาดใหญ่ โดยผสมผสานเทคนิคสีน้ำเป็นภาพวาดบนผ้าใบศิลปินชาวอเมริกันไม่เพียง สร้างความนิยมใหม่ขึ้นมาในสังคมอเมริกัน กลาง แต่ยังคงทดลองกันต่อมาเรื่อยๆ ในหมู่ศิลปินเองเช่นกัน

ภาพที่ 18 ผลงานของ Mark Rothko

ข้อมูลจาก <http://photonlab.com/wp-content/uploads/2013/02/Saffron-1957-by-Mark-Rothko-OSA253.jpg>

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาจนถึงช่วงต้นของศตวรรษที่ยี่สิบศิลปะในตะวันตกได้เผชิญหน้ากับการแบ่งฝ่ายระหว่างหัวสมัยใหม่กับพวกหัวอนุรักษนิยม และ ศิลปะแบบนามธรรม (Abstraction) และศิลปะแบบเหมือนจริง (Realism) ศิลปินที่ถูกบังคับให้เลือกระหว่างทั้งสองฝ่ายที่เกิดขึ้นในยุคสมัยนั้น ถ้าพวกเขาเลือกเส้นทางสายกลางพวกเขาจะถูกโจมตีจากทั้งสองฝ่ายและไม่ได้รับความนิยม ทำให้สีน้ำเป็นสื่อที่ดีที่สุดเป็นตัวแทนการแสดงออกของชาวอเมริกันก่อนที่จะถูกแทนที่เข้ามาด้วยศิลปะแบบ Abstract Expressionism

ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สีน้ำเป็นที่นิยมในอเมริกา เนื่องด้วยอเมริกาที่มีองค์กรสีน้ำในชุมชนและองค์กรสีน้ำแห่งชาติที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดทั้งในรัฐและในเมืองต่างๆ นิตยสารสีน้ำก็มีประมาณ 150 แบบ ที่ออกมาอย่างมีนัยสำคัญเพื่อการแสดงออกทางวัฒนธรรมในประเทศสหรัฐอเมริกาในปี 2006 จิตรกรสีน้ำและ องค์กร ของ พวกเขายังเผยแพร่ในรูปแบบสื่อ ข่าวจัดนิทรรศการประจำปีและการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมและพัฒนาส่งต่อในรุ่นต่อไปในแบบของจิตรกรสีน้ำในอเมริกา

บทบาทของสีน้ำในโลกตะวันออก

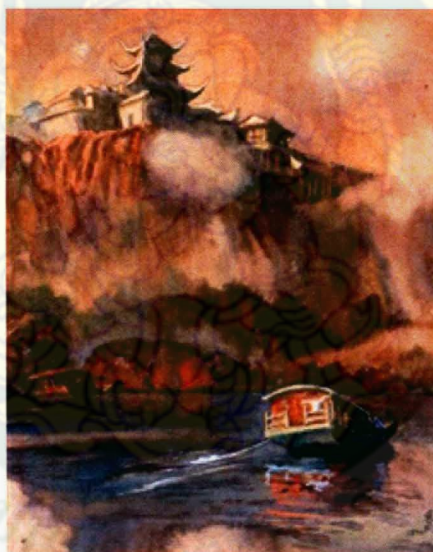
มิชชันนารีนิกาย The Western Jesuit นำภาพวาดสีน้ำเข้าไปยังประเทศจีนซึ่งเป็นช่วงต้นของศตวรรษที่ยี่สิบเก้า ในปี 1911 และจีนได้มีการก่อตั้งสาธารณรัฐใหม่ขึ้นและเคลื่อนไหว ในวันที่ 4 พฤษภาคม 1919 และในทันทีที่คนรุ่นใหม่ที่มีแนวคิดคล้ายตามแนวความคิดของชาวตะวันตกจึงเพิ่มขึ้นมากในประเทศจีนและทำให้มีผลกระทบที่ดีใหม่ระบบการศึกษาของจีน ในรูปแบบการเขียนสีน้ำ แม้ว่าความคิดและเทคนิคสีน้ำสไตล์ตะวันตกจะแตกต่างจากภาพวาดของจีนแบบดั้งเดิมถึงซึ่งวัสดุและเครื่องมือที่มีจะความคล้ายคลึงกันมาก ด้วยเหตุนี้สีน้ำได้รับการยอมรับอย่างง่ายดายจากศิลปินจีนและค่อย ๆ ศึกษาจนเป็นที่ยอมรับ ศิลปินหนุ่มหลายคนที่มีความทะเยอทะยานยังเดินทางไปต่างประเทศเพื่อการศึกษาในโลกตะวันตก ระยะเวลาการพัฒนาของศิลปินรุ่นใหม่ให้เป็นสีน้ำมืออาชีพและศิลปินศิลปินที่มีอิทธิพลมากที่สุด Li Tiefu (1908 -), Zhang Meisun (1894 – 1973), Li Yongsun (1898 – 1999), Li Jianchen (1911 – 2002), Pan Sitong (1904-1980), Wang Zhaomin (1908-), Fan Mingti (1915 -), Gu Yuan (1919 – 1996) และอีกหลายคน แม้ว่าจะมีความขัดแย้งบางอย่างในการสอนหรือการเขียนที่แตกต่างกันของศิลปินที่พวกเขาไม่ได้เป็นแบบของตะวันตก ดังนั้นในช่วงเวลานี้การพัฒนาของภาพวาดสีน้ำในประเทศจีนจึงเริ่มหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกัน

ภาพที่ 19 ผลงานของ Li Yongsan

ข้อมูลจาก

http://media.mutualart.com/Images/2012_06/22/11/110933455/a775920b-e33f-4487-90e6-2911e024acb3_273.Jpeg

ภาพที่ 20 ผลงานของ Pan Sitong

http://media.mutualart.com/Images/2012_06/22/11/111625282/1d879917-3cb6-4170-ba7c-87c31d2c9406_273.Jpeg

เมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนก่อตั้งขึ้นในปี 1949 ความนิยมทางสีน้ำในหลายรูปแบบได้ถ่ายทอดไปสู่ประเทศจีน ศิลปินจีน จึงมีความกระตือรือร้น ที่สร้างภาพวาดที่ยอดเยี่ยมในรูปแบบของสาธารณรัฐประชาชนจีน ในช่วงเวลานี้อย่างไม่ต้องสงสัย ภาพวาดจีนได้รับอิทธิพลอย่างมากจากความเหมือนโดยมีแบบอย่างจากศิลปะรัสเซีย ในแง่ของเรื่องมีการเพิ่มขึ้นของความหมายในภาพวาดของพวกเขาที่ปรากฏในสังคมต่อชนชั้นคนทำงานและแสดงวิถีชีวิตประจำวันของชนกลุ่มน้อยในประเทศ ช่วงปี 1950 และ 1960 ของ แต่น่าเสียดายที่การปฏิวัติทางวัฒนธรรมระหว่างปี 1966

และ 1976 นำภัยพิบัติเป็นประวัติการณ์ไปยังประเทศจีน และได้ทำลายทุกอย่างให้ย่อยยับ รวมทั้งจิตรกรรมสีน้ำก็ได้รับผลกระทบ

ในปี 1980 ได้มีการปฏิรูปภายในประเทศและการเปิดประเทศสู่โลกภายนอกอีกครั้ง ความคิดสมัยใหม่จึงเข้าสู่ประเทศอีกครั้ง นอกจากนี้ยังนำการสร้างสรรค์ใหม่ในรูปแบบของการวาดภาพสีน้ำ ความคิดสมัยใหม่เหล่านี้เป็นเหมือนระลอกคลื่นที่พัฒนาการเขียนสีน้ำในประเทศ ในขณะเดียวกันเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยได้เปิดใช้งานสะดวกต่อการเข้าถึงข่าวสารศิลปะตะวันตก ด้วยสาเหตุนี้เองจึงเป็นแรงกระตุ้นให้ศิลปินจีนที่จะเริ่มดำเนินการพัฒนาสร้างสรรค์เมื่อได้สืบทอดความคิดและเทคนิคใหม่ที่ทำหายความสามารถและมีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นแนวความคิดที่สร้างสรรค์เนื้อหา รูปแบบและวิธีการในการแสดงออก โดยอิทธิพลจากตะวันตกอีกครั้งหนึ่งและขึ้นมามีบทบาทในจิตรกรรมจีนแบบประเพณี

ประวัติการเขียนสีน้ำในประเทศไทย

ประวัติความเป็นมาของการเขียนสีน้ำในเมืองไทยเรานั้น มิใช่ว่ากิจกรรมงานจิตรกรรมประเภทนี้ของเราจะเริ่มสมัยรัตนโกสินทร์ ยุคประชาธิปไตยนี้หรืออาจก่อนหน้านี้ไปจนถึงสมัยรัชกาลที่ 5 อันเป็นยุคที่มีความรู้ทางวิทยาการและศิลปวัฒนธรรมสมัยใหม่แพร่ระบาดเข้าสู่สยามประเทศก็หาไม่ เมื่อได้ศึกษาจากภาพเขียนโบราณเช่นจากสมุดข่อยและภาพฝาผนังของพุทธสถานต่าง ๆ ดังเช่น ภาพจิตรกรรมสมัยอยุธยา รวมทั้งสมุดข่อยอันจารึกคัมภีร์พระพุทธศาสนา ดังเช่น สมุดเขียนภาพไตรภูมิและสมุดเขียนภาพอันลือชื่อวัดหัวกระบือ หากได้ศึกษาเทคนิคขั้นตอนในการเขียนของจิตรกรอยุธยา เราจะพบข้อสังเกตอันน่าตื่นใจคือ ประการแรกจิตรกรนายช่างศิลป์อยุธยาท่านมิได้เขียนภาพด้วยวิธีการเขียนสีฝุ่นอย่างที่เรารู้ ๆ กัน จริงอยู่ที่นำมาเขียนนั้นเป็นสีฝุ่นทั่ว ๆ ไป ซึ่งต้องผ่านกรรมวิธีการบดสีอย่างละเอียดจากโถงบดสีผสมกาวยางไม้อย่างเจือจางเพื่อให้สีจับกระดาช (ไม่ผิดอะไรกับสีน้ำบรรจุในหลอดตะกั่วก็ต้องผ่านกรรมวิธีในการบดการผสมกาวพิเศษเรียบร้อยแล้ว) เมื่อบดสีผสมกาวยางไม้จนเข้าซึ่งภาษาช่างเรียกว่า น้ำยา โดยทุก ๆ สีจะแยกกันบดผสมกาวแยกเป็นน้ำยาก็คือ สีแต่ละสีที่เตรียมพร้อมไว้ในโถง

การเขียนก็ใช้กรรมวิธีเดียวกับการเขียนสีน้ำทุกวันนี้ คือ จิตรกรท่านจะเขียนลงบนพื้นกระดาชข่อยขาว การระบายสีให้น้ำหนักอ่อนแก่ก็แล้วแต่ผองจึงหว่าใช้น้ำน้อยน้ำมากเช่นกัน ภาพสมุดข่อยวัดหัวกระบือจะเป็นหลักฐานอันยอดเยี่ยมว่านายช่างจิตรกรอยุธยาท่านเขียนด้วยวิธีการสีน้ำในสมัยนี้ไม่มีสิ่งใดแตกต่างกัน การเขียนสีแดงอ่อน ๆ ท่านผสมน้ำระบายลงบนพื้นขาว สีที่ปรากฏผลออกมาจึงดูสดใสมากภาพเขียนของวัดหัวกระบือแสดงเล่ห์เหลี่ยมของการใช้สีอย่างสด ๆ สะอาดและกระจ่างตากก็เพราะมิได้ใช้พิถีพิถันแบบเหมเพอรา (สีฝุ่น) ซึ่งวิธีของสีฝุ่นนั้นท่านจะเอาสีแดงมาผสมกับสีขาว เพื่อให้แดงอ่อน เช่น สีแดงดอกกุหลาบ ถ้าใช้กรรมวิธีแบบสีน้ำ สีแดงอ่อนจะสดใสสะอาดกว่า ด้วยเหตุนี้จิตรกรรมวัดหัวกระบือจึงเป็นภาพเขียนไทยที่เปล่งสีอันงดงามสว่างดูไม่ทึบ เช่น สีทองอ่อน แล้วยังสีม่วงอ่อน สีเหลืองอันอร่าม รวมทั้งสีแดงเพลิงอันโชติช่วงประทับใจอย่างยิ่ง

จิตรกรรมสีน้ำของไทยเท่าที่ศึกษาประวัติผลงาน พอจะชี้แนะให้รู้จักคือ ม.จ.หญิงพิไลยเลขา ดิศกุล ซึ่งเขียนสีน้ำได้ชำนาญมาก รูปพุทธรูปนาครปรกสมัยศรีวิชัยที่พบยังไชยาทรงเขียนด้วยเทคนิค อันติเล็ค จากนั้นเป็นงานสีน้ำของเฉลิม นาศิริรักษ์ ผู้นี้เป็นต้นตำรับการใช้สีซุ่มๆ ได้นำความตื่นเต้นสู่ วงการศิลปะเมื่อปี พ.ศ. 2487 เมื่อมีการแสดงจักรวรรดิศิลป์บนมูซันสองของโรงภาพยนตร์ศาลา เฉลิมกรุง การแสดงของชมราจักรวรรดิศิลป์คือการแสดงศิลปกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งงาน จิตรกรรมล้วน ๆ สมัยนั้นพวกจิตรกรและนักประพันธ์ได้ก่อตั้งชมรม และเปิดการแสดงศิลปกรรมเป็น ปฐมฤกษ์ งานแสดงครั้งนั้นถือว่าเป็นงานแสดงศิลปกรรมครั้งแรกของเมืองไทยก็ว่าได้ และจัดแสดง โดยมีได้มุงหวังจะขาย ด้วยบ้านเมืองขนาดนั้นเต็มไปด้วยการสงคราม เรือบินของข้าศึกเข้ามาทิ้งระเบิดไม่เว้นแต่ละวัน จึงน่าจะเป็นการแสดงศิลปะเพื่อปลอบขวัญชะมากกว่า และมีใช่เป็นการ ประกวดผลงาน จึงไม่มีการคัดเลือกงาน ใครมีเรี่ยวแรงเท่าไรก็ส่งมาเท่านั้น จึงปรากฏมีงานประเภท เขียนสีถ่านจากรูปถ่ายปะปนเข้าไปจำนวนมาก จิตรกรสมัครเล่นก็ส่งผลงานเข้าร่วมด้วย ทำให้ ครึกครื้นยิ่งนัก เช่นงานเขียนสีน้ำของ ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมทย์ อดีตนายกรัฐมนตรีไทย ภาพสีน้ำนคร ปักกิ่งเขียนโดย สด คุรุเมะโรหิต เป็นต้น เฉลิม นาศิริรักษ์ ได้ส่งภาพสีน้ำเข้าแสดงครั้งนี้ ได้รับการยก ย่องฮือฮาเกิน นับว่าเป็นพระเอกในการแสดงครั้งนี้ ภาพที่เร้าความสนใจของวงการศิลปะคือ ภาพ ชุตังสราญรมย์ มีรูปสระบัว, อาคาร, ต้นไม้, ในพระราชอุทยาน ซึ่งเป็นงานอันชวนน่าสนใจ

สมัยนั้นเป็นสมัยที่มหาวิทยาลัยศิลปากรยังคงติดต่อกับโรงเรียนเพาะช่างอย่างสนิท ด้วยทาง ราชการได้ตราพระราชบัญญัติให้แผนฝึกหัดครูช่างเป็นเตรียมจิตรกรรม ประติมากรรม มหาวิทยาลัย ศิลปากร บรรดาครูบาอาจารย์ที่เพาะช่างได้เข้าอบรมที่มหาวิทยาลัยศิลปากรโดยปกติ เฉลิม นา ศิริรักษ์ ได้นำภาพเขียนสีน้ำของตนให้ศาสตราจารย์ศิลปะ พีระศรีดู ซึ่งเขาได้รับการยกย่องชมเชยมาก จนท่านศาสตราจารย์ขอขยืมงานชิ้นหนึ่งจาก เฉลิม นาศิริรักษ์ ติดตั้งไว้หน้าห้องทำงานของท่าน ภาพนี้ เป็นภาพท้องฟ้า ก้อนเมฆ และต้นไม้ดูเหมือนจะติดตั้งอยู่เป็นแรมปี จนเจ้าของภาพมาทวงกลับคืน

สีน้ำมีผลงานแสดงมากที่สุดในจักรวรรดิศิลป์คือ วรรณสิทธิ์ ท่านผู้นี้เป็นนักประพันธ์ด้วย งานประพันธ์ของ วรรณสิทธิ์ เป็นที่ติดใจหลงใหลของศิลปินหนุ่มรุ่นนั้นเป็นอย่างมาก เช่น ประยูร อุสุชาฎะ และอังคาร กัลยาพงศ์ งานเขียนวรรณสิทธิ์ส่วนใหญ่เขียนด้วยสีน้ำ ซึ่งเขาจะเขียนอย่าง รวดเร็วคล่องแคล่วมาก หลังจากการแสดงครั้งนั้น 2 ปี วรรณสิทธิ์ได้รับรางวัลที่ 1 ในการประกวด เขียนภาพ ที่อาคารราชดำเนิน เป็นอาคารวัฒนธรรมของญี่ปุ่น วรรณสิทธิ์เคยผ่านการศึกษาที่ ร.ร. เพาะช่าง เป็นนักเรียนรุ่นเดียวกันกับเพื่อ หริพิทักษ์ และลมูล อดิพยัคฆ์ เพราะวรรณสิทธิ์เขียน ภาพเร็วและส่วนใหญ่เขียนด้วยสีน้ำ เขาจึงมีผลงานแสดงมากกว่าคนอื่น ๆ เขามีเทคนิคที่แปลกมา อวดผู้คน เช่นการขีดกระดาศก่อนเขียน หรือเอามิตมากรีดกระดาศให้เป็นรอยไขว้ไปมา บางรูปเขา บีบสีสด ๆ จากหลอดออกมาเลยทีเดียว

จิตรกรรมสีน้ำอีกผู้หนึ่งซึ่งเขียนด้วยสีวรรณะแปลก ๆ คือ วิจิตร ศุกโยธิน และเปรม ไสย วงศ์ แฟรงค์ แวงค์วิน จิตรกรชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นงานง่าย ๆ และค่อนข้างแสดงฝีมือ ส่วนผลงานสี

น้ำของเทินเนอร์และคอนสเตเบิล ซึ่งเป็นงานสูงกว่ำนั้น ไม่ค่อยมีใครใส่ใจเท่าไรนัก ยิ่งวิธีการเขียนสีน้ำของแวนโก๊ะก็ด้วยแล้วไม่มีใครใส่ใจติดตามด้วยเลย แต่ภาพสีน้ำในเมืองไทยสมัยนั้นก็ยังไม่ว้าวหน้าถึงระดับแอบสแตรคตดังเช่นงานของจอห์น มารีเนอตัน

ขอย้อนกลับไปสู่งานเขียนสีน้ำของโรงเรียนเพาะช่าง สมัยปี พ.ศ. 2480-2486 สมัยนั้นการเขียนรูปเป็นแบบเรียลลิสต์ ที่ห้องโหว้ขายสินค้าของโรงเรียน จะมีภาพเขียนสีน้ำใส่กรอบขนาดใหญ่จำนวนมาก เป็นภาพ สติลไลฟ์, ภาพดอกไม้กับแจกัน ฯลฯ ซึ่งเขียนอย่างปราณีตมาก แสดงว่าการเขียนสีน้ำของเมืองไทยได้ผ่านขั้นการเขียนอย่างประณีตและละเอียดมาแล้ว ต่อมาในงานจักรวรรดิศิลปินที่ศาลาเฉลิมกรุง นอกจากจะมีงานศิลปินเพาะช่างกับศิลปินอิสระทั่ว ๆ ไปแล้ว ยังมีศิลปินจากมหาวิทยาลัยศิลปากรส่งงานเข้าร่วมด้วย เช่น ภาพเขียนสีน้ำมันขนาดใหญ่ รูปพ็อตเทรท ของ จำรัส เกียรติก้อง และภาพเขียนสีน้ำมันของ สนิท ดิษยพันธุ์ ซึ่งเขียนพ็อตเทรท ได้อย่างเชี่ยวชาญหาตัวจับได้ยาก จนมีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า ภาพสีน้ำในสมัยนั้น ผู้เชี่ยวชาญในการเขียนภาพวัดก็คือ มานะ บัวขาว, ผู้เชี่ยวชาญในการเขียนภาพวิว คือ เฉลิม นาศิริรักษ์, และผู้ที่เก่งเขียนภาพพ็อตเทรท คือ สนิท ดิษยพันธุ์

ระหว่าง พ.ศ. 2484 - 2488 เป็นระยะสงคราม, สีน้ำมันจากต่างประเทศไม่มีตกเข้ามา แม้กระดาษสำหรับเขียนสีน้ำก็หายากมาก จำต้องใช้กระดาษรูปที่ทำในเมืองไทยเขียนกัน บางคนเอากระดาษรูปมาเยียน้ำซึ่งบนแผ่นกระดาษ เอาแป้นเปียกเลลง แล้วเอากระดาษปิดทับลงไป ทำเช่นนี้ซ้อนกัน 3 ชั้น แล้วลงพื้นสีฝุ่นขาวบาง ๆ แล้วจึงนำมาเขียนสีฝุ่นอีกทีหนึ่ง ภาพสีน้ำรูปเพชรบุรี ของ เพ็ญ หริพิทักษ์ ที่ได้รับรางวัลเหรียญทองจากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งแรกก็เขียนด้วยวิธีการอันนี้ สมัยนั้นบางคนก็ใช้วิธีเขียนสีฝุ่นแทนสีน้ำมัน ซึ่งก็มีงานสำคัญเกิดขึ้นจำนวนมาก

เพราะกระดาษหายาก จิตรกรสีน้ำจึงพลิกแพลง เขียนบนกระดาษว่าว, กระดาษสา, รวมทั้งกระดาษทำกล่องสีขาวซึ่งจะเอามีดุดพื้นให้ดูดีได้ สีส่วนใหญ่ก็ใช้สีสังเคราะห์ทำขึ้นเองในเมืองไทยกลางที่สีเหลืองก็ใช้รงค์ อุปกรณ์ทุกอย่างหากันอย่างยากเย็นมาก

เมื่อหมดสงคราม ภาวะการขาดแคลนอุปกรณ์ในการทำงานศิลปะบรรเทาเบาบางลง จึงมีผู้นิยมเขียนภาพสีน้ำมัน และสีน้ำมัน และสีโปสเตอร์กันมาก ส่วนสีน้ำก็พลาลง ประกอบทั้งมีผู้ตั้งเกลเลอรีขายภาพกันมากขึ้น จึงมีผู้นิยมเขียนแต่สีน้ำมันด้วยขายได้ราคาแพง ส่วนสีน้ำมันไม่มีผู้นิยม และขายไม่ได้ราคา นี่ก็สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความนิยมในการเขียนสีน้ำลดลงไป

แต่ก็ยังมีศิลปินอิสระบางคนที่ยังคงเขียนภาพสีน้ำด้วยใจรักอย่างเงียบ ๆ ตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ จิตรกรสีน้ำที่มีผลงานปรากฏและได้รับการยกย่องกันในสมัยก่อนคือ สวัสดิ์ ดันติสุข เคยมีชื่อเสียงในสมัยก่อน เขาเขียนสีน้ำ ทิวทัศน์ , เรือ, ทะเล, ภาพนิ่ง รวมทั้งภาพคนด้วย ต่อมาสมัยเมื่อ

เขากลับมาจากอิตาลีได้แสดงภาพสีน้ำที่เขียนมาจากที่นั่นรวมทั้งงานเขียนใหม่สมัยหลัง งานของเขาได้ชี้ให้เห็นความสำคัญเป็นอย่างมาก

ดนัย ปฏีรูปานุสรณ์ เคยเขียนพ็อทเทรทหญิงสาว ได้รับเหรียญทองในการแสดงงานของ จิตรกรประติมากรสมาคม เป็นงานที่มีผู้นิยมอย่างมาก ประยูร อุลูชาภูะ ได้เขียนภาพแสดงเดี่ยวที่ พญาไท แกเลอรี ในนามแฝงว่า กเวลชไนบูร เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว มีผู้ออกปากชมเชยกันมาก เช่นเดียวกัน

งานเขียนสีน้ำเป็นงานอันแสดงบุคลิกภาพเฉพาะตัวของศิลปิน และต้องอาศัยเทคนิค ความชำนาญ กับการตัดสินใจอย่างดีเลิศ แม้ว่าเป็นงานที่ไม่เหมาะสำหรับการค้า แต่ก็เหมาะสำหรับการระบายอารมณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นงานที่ไม่ผูกพันกับอะไรทั้งสิ้น จึงน่าจะอยู่ในข่ายการแสดงศิลปบริสุทธิ์ที่ไม่มีอามิสใด ๆ เข้าไปเจือปน การชมภาพสีน้ำในเมืองไทยจึงออกจะได้ประโยชน์สำหรับผู้ชมที่จะได้สัมผัสกับงานศิลปโดยแท้ ถ้างานนั้น ๆ มีคุณค่าทางศิลปะโดยสมบูรณ์

การก่อตั้งกลุ่มสีน้ำขึ้นในเมืองไทย น่าจะเป็นการเคลื่อนไหวครั้งสำคัญ และจะนำไปสู่ สมาคมจิตรกรนักเขียนสีน้ำ ซึ่งมีผลงานอันได้รับการเชื่อถือจากสังคมศิลปโดยทั่วไปแล้ว และจะมี การเคลื่อนไหวครั้งต่อไป ซึ่งผลที่เกิดขึ้นย่อมจะทำให้ผู้สนใจในการเขียนสีน้ำมากขึ้น และผลงานก็ยิ่ง จะดีขึ้นตามลำดับ (น. ณ ปากน้ำ, สื่อบัณฑิตงานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE” ,อมรินทร์ การพิมพ์,กรุงเทพ 2525)

พ.ศ. 2528 – 2538 การทำงานศิลปะร่วมสมัยด้วยเทคนิคสีน้ำเป็นที่นิยมกัน และได้รับการยอมรับมากขึ้น มีการค้นคว้า และพัฒนาเทคนิค กว้างขวางออกไปมากมายโดยศิลปินกลุ่มหนึ่ง ที่เกิดจากการรวมตัวของคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลปะ และศิลปินอิสระ ในนามกลุ่ม “ กลุ่ม White “ ซึ่งศิลปินกลุ่ม White ประกอบไปด้วย นายวิโรจน์ เจียมจิราวัฒน์, นายนิติ วัฒยา, นายเข็มรัตน์ กองสุข, นายวิโชค มุกดามณี, นายรงค์ศักดิ์ หงส์แพง, นายสมศักดิ์ เชาว์ธาดาพงศ์, นายสรณณรงค์ สิทธินี, นางสาวศรียรรณ เจนหัตถการกิจ, นายปริญญา ตันติสุข, นายมณฑิเยร บุญมา, นายพิชิต ตั้งเจริญ, นายศุภชัย สุกชีโชติ, นายสุรพล แสนคำ, นายธงชัย ขาวสำอางค์, นายสมวงศ์ ท้าลักษณ์รัตน์, นายศราวุฒิ ดวงจำปา, นายปัญญา วิจิตรธนสาร, ทำให้ศิลปินและนักเรียนนักศึกษาในสมัยนั้น หันมาให้ความสำคัญกับการใช้สีน้ำในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

ภาพที่ 21 ภาพเขียนโดย ม.จ.การวิก จักรพันธุ์ “จิตรกรรมสีน้ำ 1”, 2525

ข้อมูลจาก สื่อบัตรงานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์,
กรุงเทพ 2525

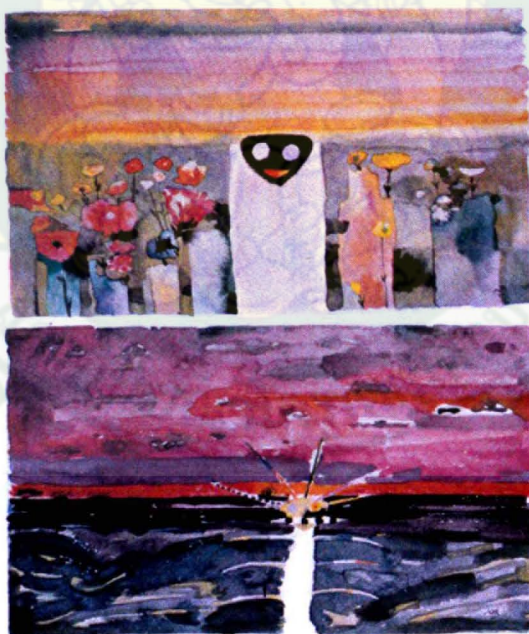

ภาพที่ 22 ภาพเขียนโดย สวัสดิ์ ตันติสุข “เรือ”, 2525

ข้อมูลจาก สื่อบัตรงานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์,
กรุงเทพ 2525

ภาพที่ 23 ภาพเขียนโดย สรณรงค์ สิงห์เสนี “ความประทับใจจากทิวทัศน์”, 2525
ข้อมูลจาก สหกิจนิทรรศการแสดงผลงานนิทรรศการศิลปะของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์,
กรุงเทพ 2525

ภาพที่ 24 ภาพเขียนโดย ปริญญา ตันติสุข “ฝัน”, 2525
ข้อมูลจาก สหกิจนิทรรศการแสดงผลงานนิทรรศการศิลปะของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์,
กรุงเทพ 2525

บทที่ 3

ชนิดของสีน้ำ

สีน้ำในเชิงพาณิชย์มีสองรูปแบบคือแบบหลอด (Tube) และแบบก้อน (Cake) ซึ่งแบบแบบหลอดส่วนใหญ่ที่ขายตามท้องตลาดจะบรรจุในหลอดโลหะขนาดมาตรฐาน (ปกติ 7.5,15, หรือ 37 มิลลิลิตร) คล้ายหลอดยาสีฟัน ซึ่งแบบก้อนก้อนนั้นจะบรรจุในกล่องเล็ก และใส่ในกล่องพลาสติกที่ใช้เป็นจานสีได้ ประมาณ 3 ซีซีของสี และสะดวกสบายในการพกพาจนเป็นที่นิยมในศตวรรษที่ 19 สำหรับจิตรกรที่พกพาไปเขียนภาพทิวทัศน์

ปีคริสต์ศักราช 1832 นักเคมีและจิตรกร วิลเลียม วินเซอร์ และ เฮนรี นิวตัน ได้เริ่มต้นธุรกิจ สิ่งที่ตั้งสองประดิษฐ์คิดค้นขึ้นใหม่ คือ สีน้ำ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในปัจจุบัน คือ สีน้ำบรรจุกล่อง แล้วจึงตามมาด้วยสีน้ำชนิดบรรจุหลอดโลหะในปีค.ศ.1841

เทคโนโลยีของการพัฒนาสีน้ำสอดคล้องกับวิวัฒนาการและความก้าวหน้าของโรงเรียนสอนสีน้ำในอังกฤษ โดยปี 1780, ประเทศอังกฤษ ได้มีบริษัทที่เริ่มผลิตกระดาษโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการเขียนสีน้ำ ซึ่งได้รับการพัฒนาด้วยการปรับขนาดหรือการเคลือบเพื่อป้องกันการจมน้ำของสีไปในเส้นใยของกระดาษ เพื่อศิลปินสีน้ำ ในการสร้างสรรค์ผลงานของตัวเอง โดยปลายศตวรรษที่สิบแปดในประเทศอังกฤษ William Reeves ได้ขายสีน้ำในรูปแบบขนมเค้กแบบพกพา ในปี 1846, Winsor & Newton ได้พัฒนาโดยนำสีที่บรรจุในท่อโลหะ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่กำลังเติบโตเป็นผลให้ศิลปินยุโรปจำนวนมากที่จะทดลองกับสีน้ำจนในที่สุดประเพณีแพร่กระจายไปสู่ประเทศอเมริกา

ภาพที่ 25 William Reeves, Artists' watercolor paint box. 1784 to 1789

ข้อมูลจาก

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.htm>

ภาพที่ 26 William Reeves Paint block -- 1784-1789 ,This is the paint original to the box.

ข้อมูลจาก

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.htm>

l

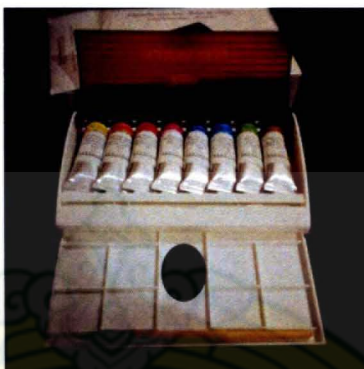

ภาพที่ 27 หลอดสีของ Winsor & Newton

ข้อมูลจาก <http://www.winsornewton.com/about-us/our-history/>

ในบรรดาแบรนด์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการเขียนภาพสีน้ำ มีหลายชนิดเช่น Daler Rowney, Daniel Smith, DaVinci, Holbein, Maimeri, M. Graham. Reeves, Schmincke, Sennelier, Talens, และ Winsor & Newton.

สีน้ำแบ่งเป็น 3 เกรด คือ เกรดสำหรับศิลปิน (หรือ มืออาชีพ) เกรดนักศึกษา และเกรดนักเรียน--- - เกรดสำหรับศิลปิน จะใช้เม็ดสีหรือธาตุสีจากธรรมชาติ และผสมกับกาวอารบิก (Gum Arabic) ซึ่งมีความละเอียดและคงทนและมักจะมีสารผสมเพิ่มเติมในบางสีเช่น ดินขาว หรือผงชอล์ก ซึ่งจะจะทำให้สีขาวสดใสขึ้น รวมทั้งสีน้ำในรูปแบบหลอด เพื่อให้สีที่ระบายสามารถเกาะยึดติดกับกระดาษได้มากขึ้น

ภาพที่ 28 สีน้ำเกรดสำหรับศิลปินยี่ห้อ SENNELIER

ข้อมูลจาก

<http://s.exaidea.com/upload2/1/20120313/9b8fc64d1eee9b0e4ff32c63f59c399e.jpg>

ภาพที่ 29 สีน้ำเกรดสำหรับศิลปิน ยี่ห้อ Winsor

ข้อมูลจาก

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5312_resize_resize.jpg.html

ภาพที่ 30 สีน้ำเกรดสำหรับศิลปิน

ข้อมูลจาก

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5312_resize_resize.jpg.html

- สีเกรดนักศึกษา มีเม็ดสีและธาตุสีธรรมชาติที่น้อยลงจากสีเกรดศิลปิน และราคาไม่สูงมากเพื่อเหมาะกับนักศึกษาแต่มีสีที่คล้ายกับเกรดศิลปิน แต่มีความเข้มข้นต่ำกว่าและคุณภาพต่ำกว่า

ภาพที่ 31 สีน้ำเกรดนักศึกษา ยี่ห้อ Winsor & Newton

ข้อมูลจาก http://www.coolswop.com/public/items/3780/xl/0141307_2.jpg

ภาพที่ 32 น้ำเกรदनักศึกษา ยี่ห้อ Wichitrong

ข้อมูลจาก

<http://www.nanmee.com/img/upload/products/11/0201102070240438faab433e54e2cfe1031ffd16a3f5480.jpg>

ภาพที่ 33 น้ำเกรदनักศึกษา ยี่ห้อ Van Gogh

ข้อมูลจาก

http://www.oknation.net/blog/home/blog_data/279/2279/images/ART1/thailand001.J

PG

ภาพที่ 34 น้ำเกรตนักศึกษา ยี่ห้อ Reeves

ข้อมูลจาก http://i95.photobucket.com/albums/l136/lingjaidee/rev_2.jpg

ภาพที่ 35 น้ำเกรตนักศึกษา ยี่ห้อ Hobien

ข้อมูลจาก

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5330_resize_resize.jpg.html

- สีเกรตนักเรียนจะมีราคาไม่แพงและใช้สารสังเคราะห์มากกว่าธาตุสีที่มาจากธรรมชาติ
ล้างทำความสะอาดได้ง่ายเหมาะสำหรับการใช้งานได้โดยเหมาะสมกับเด็กเล็ก เหมาะ
สำหรับการเริ่มต้นในการเขียนสีน้ำในอนาคตสำหรับเด็กที่จะพัฒนาต่อไป

ภาพที่ 36 น้ำเกรตนักเรียน ยี่ห้อ Color

ข้อมูลจาก http://www.hhkint.com/catimages/washable_paint_thum.jpg

ภาพที่ 37 น้ำเกรตนักเรียน ยี่ห้อ Color

ข้อมูลจาก <http://www.hhkint.com/catimages/co-thum.jpg>

ภาพที่ 38 น้ำเกรตนักเรียน ยี่ห้อ Color

ข้อมูลจาก <http://www.bloggang.com/data/d/dansivilai/picture/1305806471.jpg>

สีน้ำหรือที่เรียกกันในภาษาฝรั่งเศสเป็น Aquarelle, มักจะอธิบายด้วยภาพวาดสีที่ละลายน้ำได้บนกระดาษ มากที่สุดสีถูกผสมกับกาวอาราบิก เป็นเทคนิคการวาดภาพแบบคลาสสิกที่สมบูรณ์แบบในประเทศอังกฤษในช่วงศตวรรษที่สิบแปดและสิบเก้า เม็ดสีถูกนำมาพัฒนาให้มีความโปร่งแสงเพื่อให้มีการสะท้อนจากพื้นผิวของกระดาษผ่านชั้นของสี เทคนิคนี้จะช่วยให้สีโปร่งแสงที่เป็นเอกลักษณ์ โดยแต่ละชั้นที่ทับกันเพื่อเพิ่มความหนาแน่นและการแปลงค่าสีแล้วลง ด้วยวิธีนี้สีที่ผสมด้วยตาของผู้ชมและสร้างลักษณะที่มองเห็นได้ไม่ซ้ำกัน

ชนิดของกระดาษ

กระดาษยังเป็นบทบาทสำคัญในการพัฒนาของสีน้ำ จีนได้มีการผลิตกระดาษมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชาวอาหรับได้เรียนรู้เคล็ดลับและสร้างกระดาษพวกเขาในช่วงศตวรรษที่แปด กระดาษถูกนำไปใช้ในยุโรปจนถึงกับการตั้งโรงงานผลิตกระดาษครั้งแรกที่ถูกจัดตั้งขึ้นในโนอิตาลีปี 1276 และก็มีโรงงานอื่น ๆ สร้างขึ้นต่อการพัฒนาในส่วนอื่น ๆ ของยุโรปในขณะที่อังกฤษพัฒนาโรงงานแรกในปี 1495 แต่กระดาษที่มีคุณภาพสูงก็ได้ผลิตในสหราชอาณาจักรในภายหลังในช่วงศตวรรษที่สิบแปด

กระดาษ(Paper) คำว่า กระดาษ ตรงกับคำว่า Paper ในภาษาอังกฤษ และคำว่า Paper มีรากศัพท์มาจาก คำว่า Papyrus อันเป็นภาษากรีก ซึ่งเรียกว่าวัสดุสำหรับใช้เขียนที่ชาวอียิปต์ได้คิดขึ้นในภาษาไทย คำว่า กระดาษนั้นไม่ใช่คำไทย แต่สันนิษฐานว่าเป็นคำที่แปลงมาจากภาษาโปรตุเกสว่า Cartas เข้าใจว่าโปรตุเกสคงเป็นผู้นำกระดาษแบบฝรั่งเข้ามาก่อนในสมัยอยุธยา คำว่ากระดาษจึง

มีใช้ติดปากมาตั้งแต่สมัยนั้น (กำธร สติกรกุล, 2515:277)ชาวอียิปต์โบราณได้นำ ต้นปาปรัส (Papyrus) ซึ่งเป็นต้นกกน้ำชนิดหนึ่ง มาใช้เป็นวัสดุในการเขียนหนังสือเป็นเวลากว่า 5,000 ปีมาแล้ว

ในสมัยต่อมาชาวกรีกและโรมันได้หัน มานิยมจารึกตัวหนังสือลงบนแผ่นหนังสัตว์ กรรมวิธีในการทำกระดาษปาปรัสของอียิปต์นั้น กระทำโดยการจัดวางต้นกกปาปรัสให้เป็นแนวขวางมัดกัน และนำมาบดจนแน่นพร้อม ทั้งทำให้แห้งโดยการตากแดด ซึ่งกระบวนการการผลิตกระดาษสำหรับใช้เขียนหนังสือ ในยุคโบราณก็ได้มีการพัฒนา ทั้งด้านวัสดุและวิธีการให้บังเกิดผลดียิ่งขึ้นจนถึงยุคสมัยปัจจุบัน

ถึงแม้คำว่า Paper จะมาจาก Papyrus แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ที่ได้ประดิษฐ์กระดาษอย่างแท้จริงกลับได้แก่ชาวจีน เมื่อ 2,000 ปีล่วงมาแล้ว ไซลัน นักประดิษฐ์ชาวจีนได้นำเศษแห่ๆ เศษผ้าขี้ริ้ว ตลอดจนเศษพืช นำมาต้มและทุบให้เปื่อย เมื่อนำมารวมกับน้ำก็จะเป็นเยื่อกระดาษ (Pulp) นำเยื่อกระดาษ ดังกล่าวมาเกลี่ยบน ตระแกรงตามแนวนอนปล่อยให้ น้ำไหลออกจากตระแกรงแล้วนำมาบดอัดให้แห้ง ("Paper", 1981:101)

ซึ่งข้อแตกต่างระหว่างกระดาษปาปรัสกับกระดาษในปัจจุบัน ก็คือ ในสมัยอียิปต์เส้นใยของต้นปาปรัสจะถูกผ่านจนเป็นแผ่นบางแล้วนำมาเรียงขวาง สลับกันแต่กระดาษในปัจจุบัน เยื่อกระดาษจะถูกนำมาย่อยจากเส้นใยของพืชและเส้นใยเหล่านี้จะถูกวางอย่างไม่ เป็นระเบียบ ซึ่งจะมีผลทำให้กระดาษมีความเหนียวกว่าเดิม เทคนิคการผลิตกระดาษนี้แพร่หลายจากจีนไปสู่ยุโรปตะวันตก โดยผ่านอาหรับ แต่อาหรับไม่ส่งเสริมการพิมพ์ดังนั้นกว่าที่เทคนิคการผลิตกระดาษจะเข้าสู่ยุโรปก็เป็นสมัยยุคกลางตอนปลาย

และเมื่ออังกฤษได้เริ่มตั้งโรงงานผลิตกระดาษขึ้นครั้งแรกที่เมือง Herfordshire ในปี ค.ศ. 1490 กระดาษก็ได้ทำหน้าที่แพร่ขยายวรรณกรรมออกไปอย่างกว้างขวาง และความต้องการใช้กระดาษแม้ว่าในทุกวันนี้เยื่อกระดาษจะสามารถผลิตจากวัสดุได้หลายชนิด และความสำเร็จก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการผลิตกระดาษจะสมบูรณ์ขึ้นเพียงไร แต่หลักการพื้นฐานของการผลิตกระดาษก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ในปัจจุบัน แม้จะมีกระดาษได้หลายพันชนิด

จำแนกเป็นประเภทใหญ่ๆได้ 3 ประเภทดังนี้ ("Paper",1981:101)

1. กระดาษเพื่อใช้ทำบรรจุภัณฑ์ (Packaging) และวัสดุก่อสร้าง
2. กระดาษพิมพ์ (News print)
3. กระดาษสำหรับเขียน กระดาษปก และกระดาษสุกษณ์

ชนิดของกระดาษ (Type of paper)

จากความแตกต่างของกรรมวิธีในการผลิตกระดาษความแตกต่างของเยื่อกระดาษ สารเคมี ตลอดจนเครื่องจักรในการผลิต จะมีผลทำให้ลักษณะของกระดาษมีความแตกต่างกันตามวัสดุพื้นฐานในการผลิต ผู้พิมพ์จำเป็นต้องศึกษาถึงประเภทและชื่อเรียกของกระดาษเพื่อประโยชน์ในการเลือกใช้ให้เหมาะสมกับงานพิมพ์ ตลอดจนสามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นโดยตรงตาม

วัตถุประสงค์ของการพิมพ์กระดาษ จะมีลักษณะ และชื่อเรียกต่างกัันดังนี้ (กำธร สติกรกุล, 2515:298-300)

1. กระดาษบุรืฟ (news print)

เป็นกระดาษที่ทำจากเยื่อไม้ปน จึงทำให้มีราคาถูก คุณภาพต่ำ ถ้าเก็บไว้นานจะกรอบและแดงใช้พิมพ์หนังสือราคาถูกและหนังสือพิมพ์

2. กระดาษปอนด์ (bond paper)

เป็นกระดาษที่มีคุณภาพสูง เยื่อกระดาษทำจากเศษผ้าผสม ด้วยสารเคมี Sulfitc ฟอกให้ขาวเป็นพิเศษ เป็นกระดาษใช้พิมพ์งานที่มีค่า เช่นประกาศนียบัตรหรือกระดาษเขียนจดหมาย

3. กระดาษฟอกขาวหรือกระดาษปอนด์ขาว (Wood Free Paper) เป็นกระดาษที่ทำจากเยื่อเคมีฟอกขาว ผลิตเป็นกระดาษเพื่อใช้เขียนหรือพิมพ์ ใช้ทำสมุด และพิมพ์หนังสือโดยทั่วไป

4. กระดาษเหนียวหรือกระดาษสีน้ำตาลห่อซอง (Kraft paper)

ทำจากเยื่อ Sulphate ผสมสีน้ำตาล มีความเหนียวมากใช้ทำกระดาษห่อซองหรือบรรจุภัณฑ์

5. กระดาษปก (Cover Paper)

เป็นกระดาษปอนด์ทำให้หนาเป็นพิเศษ มีความเหนียวทนทาน เพื่อใช้ทำปกหนังสือ

6. กระดาษวาดเขียน (Drawing Paper) เป็นกระดาษปอนด์ขาว แต่ทำให้เนื้อกระดาษสามารถรับสีได้ง่าย และมีผิวเหมาะแก่การเขียนภาพระบายสี ดุดหมักดุดสีไว้อย่าง

7. กระดาษอาร์ต(Arts,Coate paper)

เป็นกระดาษที่ได้มีการเคลือบผิวหน้าด้วยวัสดุบางอย่างให้มีผิวเรียบมัน เพื่อใช้พิมพ์ภาพที่มีรายละเอียด

8. กระดาษกล่อง (Box board) เป็นกระดาษที่ด้านหน้าทำจากเยื่อเคมี มีลักษณะเป็นกระดาษปอนด์ขาว แต่ด้านหลังทำจากเยื่อไม้ปน หรืออาจเป็นเยื่อกระดาษเก่าซึ่งจะมีสีคล้ำ กระดาษชนิดนี้จะผลิตจากเครื่องจักรชนิด Cylinder machine หลายๆชั้น

9. กระดาษโปสเตอร์ (Poster paper)

เป็นกระดาษปอนด์ที่ขัดมันเรียบหน้าเดียว ส่วนอีกหน้าหนึ่งจะปล่อยให้หยาบไว้

10. กระดาษแข็ง (Hard board)

เป็นกระดาษที่ใช้ทำปกแข็งด้านในของหนังสือเมื่อใช้งานจะต้องมีกระดาษหรือวัสดุอื่นหุ้ม จึงเป็นกระดาษที่ไม่ต้องฟอกขาว ทำจากเยื่อไม้ปนหรือเยื่อกระดาษเก่า เนื้อกระดาษจะดูลึคล้ำ และผิวไม่เรียบ

11. กระดาษพาทเมนต์ (Parchment paper) เป็นกระดาษทำเลียนแบบแผ่นหนังฟอกเยื่อกระดาษ ใช้เศษผ้าเป็นกระดาษที่ใช้กับ งานพิมพ์ที่มีความสำคัญ นอกจากนี้ยังอาจแบ่งชนิดของกระดาษตาม ลักษณะผิวของกระดาษโดยแบ่งออกเป็น 2 ชนิด (วันชัย ศิริชนะ,2529:552-554)

ขนาดกระดาษ(Size of paper)

ในการที่ผู้ พิมพ์ประสงค์จะสั่งซื้อกระดาษเพื่อการพิมพ์นั้น ควรจะต้องทราบถึงขนาดมาตรฐาน ของกระดาษที่ประสงค์จะนำมาใช้พิมพ์ เพื่อจะได้สะดวกต่อการคำนวณปริมาณกระดาษที่เราจะ ซื้อโดยปกติผู้พิมพ์ควรสั่ง ซื้อกระดาษตามขนาดตามมาตรฐานของกระดาษแต่ละชนิด มากกว่าจะสั่ง กระดาษขนาดพิเศษซึ่งจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าปกติ สำหรับขนาดมาตรฐานในประเทศ สหรัฐอเมริกานั้นได้แบ่งกระดาษออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ ๆ โดยแต่ละประเภทจะมีขนาดมาตรฐาน ดังนี้

ตารางแสดงขนาดมาตรฐาน อเมริกัน

ชื่อกระดาษ	การใช้งาน	ขนาด
1.Newsprint	กระดาษบุรูปใช้พิมพ์หนังสือพิมพ์	24x36 นิ้ว
2.Book	ใช้พิมพ์หนังสือทั่วไป	25x38นิ้ว
3.Bond	ใช้เป็นสมุดเขียน	17x22นิ้ว
4.Cover	ใช้ทำปก	20x26นิ้ว
5.Card board	ใช้ทำกล่อง	22x28นิ้ว

สำหรับในประเทศไทยกระดาษบุรูป (Newsprint) ซึ่งใช้พิมพ์หนังสือยกโดยทั่วไปมีอยู่ 2 ขนาด ได้แก่ ขนาด 34 X 43 นิ้ว และขนาด 25 X 35 นิ้ว จึงมีผลทำให้เกิดหนังสือ 8 หน้ายกธรรมดา และหนังสือ 8หน้ายกเล็ก ตามลำดับ

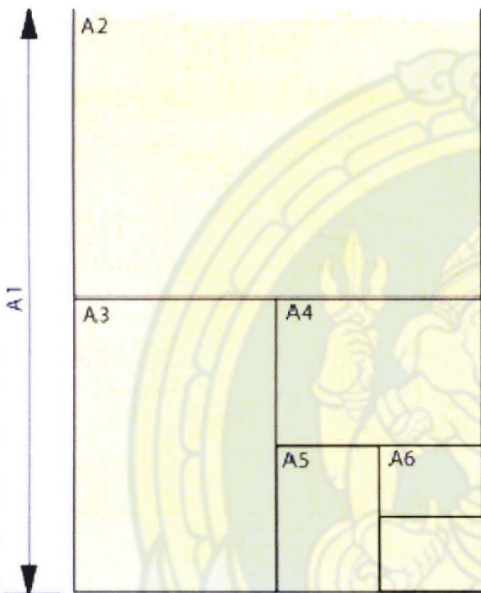
ในปัจจุบันองค์การมาตรฐานระหว่างประเทศ(Internationnal Standard Organization) หรือ ISO ได้พยายามกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม โดยกำหนดขนาดกระดาษริมให้เป็น ระบบมาตรฐานได้แก่การสร้างรูปร่างของกระดาษ ซึ่งเมื่อตัดแบ่งครึ่งแล้วจะได้ส่วน (Proportion)ระหว่างความกว้างกับความยาวคงทุกครั้งอัตราส่วนระหว่างความกว้าง : ความยาวจะ เท่ากับ1 : 1.414 เสมอ

ขนาดของกระดาษ มาตรฐาน ซึ่งเรียกว่า กระดาษชุด A เริ่มมด้วย AO มีขนาดความกว้าง x ความยาว เท่ากับ 1 ตารางเมตรพอดี เพื่อเป็นการสะดวกต่อการคิदन้าหนักเป็นกรัม หรือแกรม/ ตารางเมตรอีกด้วย ดังนั้นหน่วยของการวัดกระดาษมาตรฐาน จึงนิยมใช้มาตราเมตริกเสมอ

ตารางแสดงขนาดของกระดาษมาตรฐาน

ชื่อขนาด	ขนาดเป็นมิลลิเมตร	ลักษณะการใช้งาน
A0	841x1189	ใช้สำหรับเขียนแบบแปลน
A1	594x841	

A2	420x594	
A3	297x420	
A4	210x297	กระดาษจดหมาย วารสาร บันทึก
A5	148x210	กระดาษจดหมายเล็ก
A6	105x148	โปสการ์ดสากล สมุดพก
A7	74x105	สมุดพกขนาดเล็ก ใบรับหนังสือ
A8	52x74	นามบัตร
A9	37x52	ตัวรถไฟ
A10	26x37	แสตมป์

กระดาษขนาดมาตรฐาน ชุด A

ข้อดีของกระดาษขนาดมาตรฐาน ชุด A

1. ในการตัดแบ่งกระดาษเพื่อใช้ให้เหมาะสมกับงาน จะเป็นอัตราแบ่งครึ่งพอดีโดยไม่เหลือเศษทิ้ง
2. ทำให้สามารถจินตนาการของกระดาษว่าเป็นที่แรกมได้โดยง่าย เนื่องจากกระดาษ A₀ เนื่องจากกระดาษ จะมีพื้นที่เท่ากับ 1 ตารางเมตรพอดี
3. กระดาษขนาดมาตรฐาน มีแนวโน้มที่จะใช้แพร่หลายกันทั่วโลกแม้ว่าประเทศไทย โดยมติของคณะรัฐมนตรีจะได้ลงมติให้หน่วยราชการต่าง ๆ ใช้กระดาษมาตรฐานในการพิมพ์ เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2516 (ธนิต ผิวคุ้ม 2528 : 83) แต่ในทางปฏิบัติความนิยมในการใช้กระดาษมาตรฐานก็ยังไม่สู้จะเป็นที่นิยมแพร่ หลายนัก ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการตัดกระดาษในเมืองไทย นิยมตัดขนาด 31 X 43 นิ้ว ซึ่งไม่ตรงกับขนาดมาตรฐานเมื่อทางผู้พิมพ์จะมาตัดให้เป็นกระดาษชุด A ก็ย่อมจะเหลือเศษนั่นเอง

น้ำหนักกระดาษ (Substand)

ในการเรียกน้ำหนักของกระดาษนั้นมีอยู่ 3 ระบบใหญ่ ๆ

1. หน่วยน้ำหนักเป็นแกรมหรือกรัม หมายถึงกระดาษขนาดพื้นที่ 1 ตารางเมตร (กระดาษมาตรฐานขนาด A0)

เมื่อนำไปชั่งน้ำหนักได้กี่แกรม ก็เรียกว่าเป็นกระดาษเท่านั้นแกรม เช่นกระดาษโรเนียว 60 แกรม 80 แกรม เป็นต้น โดยปกติเวลาเขียนก็ต้องเขียน 60 แกรม/ตารางเมตร หรือ 80 แกรม/ตารางเมตรอย่างชัดเจน

2. หน่วยหนักเป็นกิโลกรัม (กก.) เป็นหน่วยสำหรับกระดาษในเมืองไทยโดยเฉพาะโดยแรงงานกระดาษในเมืองไทยจะถือว่ากระดาษขนาด 31 X 43 นิ้ว จำนวน 1 ริมซึ่งจะมีกระดาษจำนวน 500 แผ่น เมื่อชั่งน้ำหนักดูแล้วพบว่า เป็นกิโลกรัม ก็จะเรียกเป็นกระดาษเท่านั้นกิโลกรัม เช่นกระดาษฟอกขาว 27 กก. เป็นต้น

3. หน่วยน้ำหนักเป็นปอนด์ นิยมใช้ทางแถบยุโรปและอเมริกา โดยทางยุโรป และอเมริกาได้กำหนดกระดาษสำหรับการใช้งานไว้เฉพาะ เช่น กระดาษบรูฟ มีขนาด 24x36 นิ้วถ้านำกระดาษดังกล่าวมา 1 ริม หรือ 500 แผ่น แล้วชั่งน้ำหนักกระดาษทั้งริมได้ก็ปอนด์ก็ถือว่าเป็นน้ำหนักของกระดาษชนิดนั้น เช่นกระดาษ 80 ปอนด์ กระดาษ 100 ปอนด์ เป็นต้น แต่สำหรับอเมริกาภายหลังได้ถือเอาจำนวนกระดาษ 1,000 แผ่น ต่อการคติน้ำหนักเป็นปอนด์

(http://www.rongpim.com/know_paper.php, 19 เมษายน 2556)

กระดาษสีน้ำ

ความงามของภาพสีน้ำจะเกิดขึ้นบนกระดาษ โดยทั่วไปแล้วกระดาษสำหรับเขียนภาพสีน้ำจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน ทั้งสองลักษณะจะช่วยให้ภาพมีความคงทนถาวร อย่างแรกผลิตจากฝ้ายและอีกอย่างผลิตจากเส้นใยไม้ตามกระบวนการทางเคมี มีขนาดและราคาที่แตกต่างกันออกไป

กระดาษสีน้ำจากฝ้าย

กระดาษชนิดนี้มีสามลักษณะพื้นผิว

- **ชนิดหยาบ (Rough)** กระดาษผิวหยาบจะผลิตจากเครื่องจักรที่มีแผ่นผ้าขนสัตว์กดทับ ใช้แรงอัดในขณะที่ยังเปียกชื้นอยู่ ชนิดผิวหยาบจะให้พื้นผิวดีเยี่ยม สำหรับการระบายสีน้ำที่ต้องการให้น้ำสีฝังอยู่บนริ้วรอยของกระดาษ เป็นที่นิยมสำหรับการระบายในลักษณะแสดงออกอย่างอิสระ

- **ชนิดอัดเย็น (Cool Pressed)** เป็นกระดาษชนิดที่ต่างไปจากการอัดร้อน ผลิตจากกระดาษผิวหยาบ

นำมาอัดโดยไม่ใช้ผ้าขนสัตว์รองพื้น มีพื้นผิวหยาบบานกลาง เป็นที่นิยมสำหรับการระบายที่สร้างพื้นผิว ให้สวยงาม

- **ชนิดอัดร้อน (Hot Pressed)** กระดาษชนิดอัดร้อน เป็นกระดาษผิวเรียบ ที่เกิดจากลูกไม้อัดร้อน

นิยมใช้สำหรับการเขียนภาพที่เก็บรายละเอียด เขียนภาพประกอบ และสำหรับนักออกแบบที่ทำงานเพื่อเป็นต้นแบบสิ่งพิมพ์

กระดาษสีน้ำจากเส้นใยไม้

เป็นกระดาษสีน้ำที่ราคาประหยัด ผลิตจากเส้นใยไม้ตามกระบวนการทางเคมี กระดาษชนิดนี้ผลิตเพียงชนิดอัดเย็นอย่างเดียว กระดาษชนิดนี้ราคาไม่แพง เช่น กระดาษสีน้ำคอตแมน ปราศจากกรดเคลือบผิวพิเศษ

กระดาษสีน้ำจะต้องไม่มีกรด เพราะในระยะยาวแล้วต้องมั่นใจได้ว่า กระดาษจะคงสภาพเดิมไม่ออกสีเหลืองไม่กรอบ และไม่ดูดีเมื่อทิ้งไว้เป็นเวลานาน

การเคลือบผิวด้วยเยลาติน

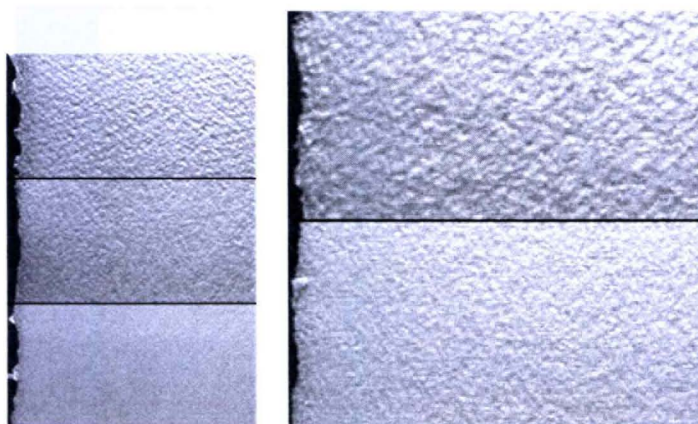
กระดาษสีน้ำ นอกจากจะผสมเยลาตินในเนื้อของกระดาษแล้ว ยังเคลือบผิวด้วยเยลาตินอีกด้วย เป็นเยลาตินที่สามารถดูดซับได้อย่างเป็นธรรมชาติ ช่วยทำให้สีบนพื้นผิวสดใสขึ้น ช่วยให้การซับสีง่ายขึ้น ปกติสีของกระดาษสีน้ำจะเป็นสีขาว เพื่อให้แสดงสะท้อนผ่านพื้นภาพได้อย่างดี

น้ำหนักกระดาษ

ตามปกติแล้ว กระดาษสีน้ำจะมีอยู่สามน้ำหนัก คือ ขนาด 90 ปอนด์ (190 แกรม) 140 ปอนด์(300 แกรม) และ 300 ปอนด์ (640 แกรม) กระดาษยิ่งหนักขึ้น การระบายสีน้ำแล้วเกิดคลื่นก็จะน้อยลงพร้อมกันนั้นราคาก็จะแพงขึ้นด้วย กระดาษน้ำหนัก 140 ปอนด์ (300 แกรม) เป็นที่นิยมมากที่สุด และ ไม่ต้องซีงกระดาษสำหรับการระบายสีน้ำที่ใช้ปริมาณน้ำอย่างปกติ

ด้านของกระดาษที่ถูกต้องคือด้านที่สามารถอ่านหนังสือลายน้ำได้ อย่างไรก็ตาม อีกด้านหนึ่งก็สามารถใช้งานได้เช่นกัน ด้านหลังของกระดาษสีน้ำชนิดหยาบและชนิดอัดเย็นจะมีลักษณะเรียบมากกว่าด้านหน้า กระดาษสีน้ำที่ดีจะมีส่วนผสมของฝ้ายถึง 100% เส้นใยที่ฟอกขาวแล้วจะถูกทำให้เหลว แล้วจัดการทำให้เป็นแผ่น ด้วยกรรมวิธีต่างๆ ของผู้ผลิต

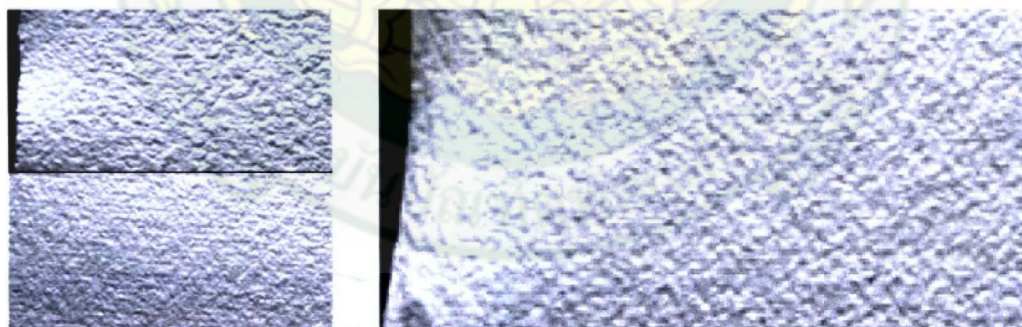
Arches ผลิตด้วยมือ เริ่มผลิตเมื่อปี 1620 แถบ Moselle River ประเทศฝรั่งเศส เป็นที่นิยมมากในการเขียนสีน้ำ ผลิตจาก cotton 100 % ซึ่งไม่มีความเป็นกรดและเคลือบเจลลาติน

ภาพที่ 39 กระดาษ *ARCHES AQUARELLE*, (300gsm R, CP, HP) (Right) *ARCHES BRIGHT WHITE* 640gsm CP 300gsm CP note the rougher finish in the heavier paper weight (Left)

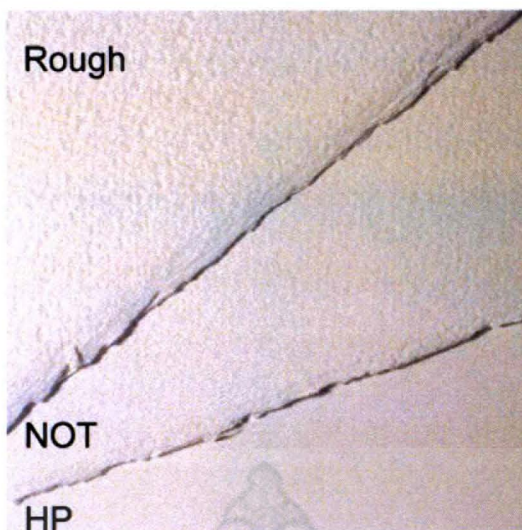
ข้อมูลจาก <http://www.handprint.com/HP/WCL/paper2a.html>

Crisbrook ผลิตด้วยมือ ของอังกฤษเมื่อสีน้ำมีความสนใจในวงกว้างตั้งแต่ปี 1895 – 1962 โดยมีการตอบสนองในตลาดดีเยี่ยมโดยผลิตมาเพื่อมีคุณสมบัติสำหรับงานเขียนสีน้ำโดยเฉพาะโดยใช้เครื่องมือในการทำกระดาษโดยผสม cotton rag, gelatin, alum, rosin and soap, and watermarked และ cotton 100%

ภาพ 40 *J. GREEN & SON, RWS WATERCOLOR*, (300gsm XR, R) (Right) *CRISBROOK HANDMADE*, (300gsm CP) (Left)

ข้อมูลจาก <http://www.handprint.com/HP/WCL/paper2d.html>

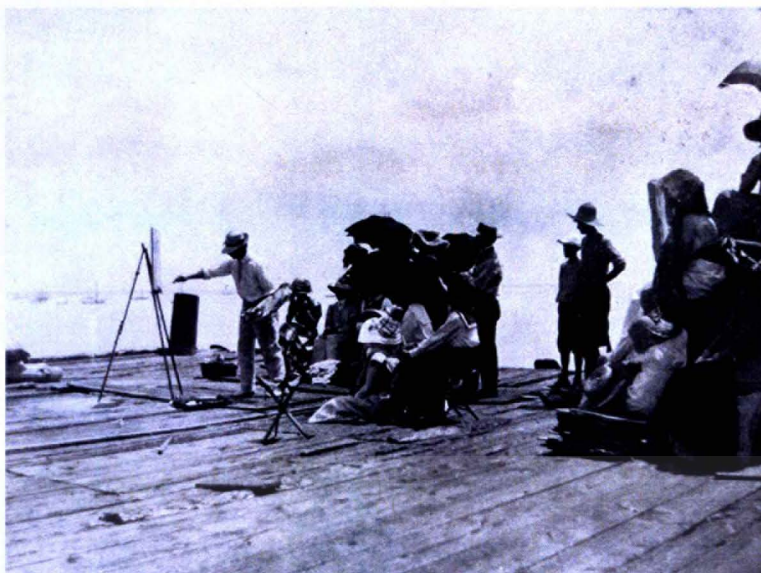
ภาพ 41 Fabriano paper

ข้อมูลจาก <http://www.artsupplies.co.uk/item-fabriano-artistico-watercolour-paper.htm>

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์

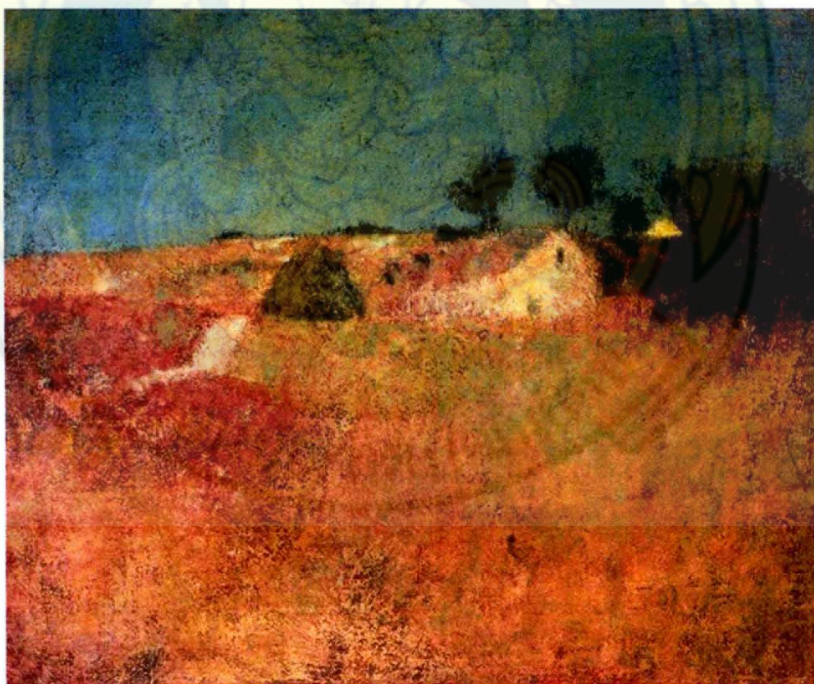
จากการที่ได้ศึกษาและทำงานทางด้านสีน้ำมาเราจะเห็นได้ว่า ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันการเขียนสีน้ำนั้น จิตรกรสีน้ำจะใช้พู่กันที่ทำจากขนสัตว์และเส้นใยสังเคราะห์ในการเขียนภาพสีน้ำแทบทุกชนิด จึงเป็นเหตุผลให้ค้นคว้าวัสดุนอกปะเพณีนิยมที่ใช้สำหรับการเขียนที่แตกต่างออกไปจากพู่กัน ในที่นี้ได้ทดลองค้นคว้าโดยใช้เกรียงเขียนภาพ (Palette knife painting) ในการทดลองเขียนและสร้างสรรค์ชิ้นในงานวิจัยนี้

ใน 1899 Charles Hawthorne, ศิลปินชาวนิวยอร์ก และครูโรงเรียนที่การวาดภาพทิวทัศน์กลางแจ้ง, โดยโรงเรียนสอนศิลปะ The Cape Cod School of Art ในรัฐพรินซ์ทาวน์ (Provincetown) โดย ภาพวาดในหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ เป็นที่รู้จักในโลกกว้างโดย ความตั้งใจของ Charles Hawthorne ใช้สีและการวาดภาพเป็นวิธีการถ่ายทอดความสัมพันธ์นี้กับนักเรียนของเขา โดย Plein air เป็นภาพวาดความสนใจอย่างมากของเขาพร้อมกับการพัฒนาของการรับรู้ใหม่และวิธีการเพื่อให้บรรลุผล

ภาพที่ 42 การสอนนอกห้องเรียนโดย Charles Hawthorne, 1910

ข้อมูลจาก http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Webster_Hawthorne

ภาพที่ 43 ภาพเขียนของ Charles Hawthorne ชื่อภาพ *Green Sky Landscape*, circa 1898

ข้อมูลจาก

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Green_Sky_Landscape_Charles_Webster_Hawthorne.jpg

Charles Hawthorne คิดค้นระบบการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ของเกรียงฉาบ putty knife ที่จะใช้วาดภาพแทนพู่กันแบบดั้งเดิมบนผ้าใบ โดยครั้งแรกของเขาที่ได้รับอนุญาตในการสอนนักเรียนของเขาในหัวข้อ " to see and feel their subjects " โดยการวาดบนพื้นที่ขนาดใหญ่ที่เรียบง่ายของด้วยการใช้ สี เกรียงฉาบพิสูจน์แล้วว่าเป็นวิธีการที่สมบูรณ์แบบของการประยุกต์ใช้สำหรับพื้นที่ ขนาดใหญ่ในการวาดภาพ ดังนั้น "เกรียง" "palette knife" เป็นส่วนหนึ่งของตัวเลือกในการเขียนภาพของศิลปิน

ปัจจุบันนี้ เกรียง ถือเป็นตัวเลือกอย่างหนึ่งในการเขียนภาพมีการพัฒนาหลายแบบด้วยรูปทรงของใบมีดและมิดที่ผลิตใบมีดกว้างใบมีดขนาดกลางและขนาดเล็กรายละเอียดใน ขณะที่กลางใบมีดใช้งานทั่วไปสามารถใช้สำหรับเขียนพื้นที่ใหญ่ รูปทรงใบมีดที่มีรูปแบบเฉพาะเจาะจงและขนาดสำหรับงานที่ต้องการวาดไม่แตกต่างใช้งานของพู่กัน

เกรียงเมื่อได้ใช้จะเห็นว่ามีแตกต่างกันเมื่อเราใช้วาดภาพ ศิลปินไม่ได้ใช้เกรียงในการวาดภาพอย่างเดียวยังใช้สำหรับผสมสีในงานสีอีกด้วย โดยหลักแล้วจะใช้สำหรับสีน้ำมันและสีอะครีลิกเพราะมีความสามารถในการผสมสีหรือตีสีเข้ากันที่ยืดหยุ่น แม้เกรียงจะเป็นตัวเลือกหนึ่งสำหรับศิลปินก็ตามยังช่วยเป็นการรักษาพู่กันในการเขียนพร้อมทั้งยังทำความสะอาดได้ง่ายกว่าพู่กัน เกรียงขนาดใหญ่จะใช้ในพื้นที่ขนาดใหญ่ ให้ทำงานได้สะดวกขึ้น ในการเขียนจะมีรูปแบบรูปทรงของเกรียงที่แตกต่างกันในการปฏิบัติงาน เกรียงที่มีรูปทรงขนาดใหญ่สามารถสร้างพื้นผิวความหนาของสีได้อย่างที่ต้องการของศิลปิน เมื่อต้องการความคมในขอบของรูปทรงก็สามารถที่จะสร้างสรรค์ออกมาได้จึงได้มีการผลิตเกรียงออกมาหลายรูปแบบ

แม้ว่าจะได้รับความนิยมในการสร้างสร้งงานสำหรับสีน้ำมัน และสีอะครีลิก จิตรกรสีน้ำก็ได้เอาเกรียงมาใช้ทำเทคนิคอย่างน้อยสามวิธีด้วยกัน โดยใช้ชุดสีในขนาดที่เปียกออกเพื่อให้เกิดรูปทรงหรือเส้นที่ชัดเจนขึ้น การใช้จึงไม่ค่อยเป็นที่นิยมเท่าไรเพราะความคมของใบมีดเกรียงเมื่อโดนพื้นผิวของกระดาษสามารถทำให้พื้นผิวเสียหายได้และด้วยความคมสามารถทำให้เกิดความเสียหายของกระดาษได้ทั้งนั้นยังใช้ตัดกระดาษอีกด้วย นอกจากนี้ยังใช้ตีเนื้อสีหรือผสมสีในปริมาณที่มากได้เพื่อเขียนในพื้นที่ใหญ่ แต่ถ้าใช้สีอะครีลิกสีขาว (gouache) เกรียงสามารถใช้ฉาบหรือขีดในการสร้างพื้นที่สีขาวในภาพได้

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่าเกรียง (palette knife) จะใช้ส่วนมากในการเขียนสีน้ำมันและสีอะครีลิก สำหรับพื้นที่ใหญ่ ในการเขียนสีน้ำมันจะใช้เกรียงเป็นเทคนิคในการสร้างพื้นผิวหรือรูปทรงที่ต้องการในภาพ จึงยังไม่มีใครนำเกรียงมาเขียนภาพสีน้ำแบบเต็มภาพ โดยใช้เกรียงเพียงอย่างเดียว

ภาพที่ 44 ภาพของ HU SHENGQI

ข้อมูลจาก

<http://www.facebook.com/photo.php?fbid=686223868059808&set=pb.273089419373257.-2207520000.1375104732.&type=3&theater>

อุปกรณ์

ภาพที่ 45 วัสดุเกรียงเขียนภาพ

ข้อมูลจาก <http://www.painting-with-a-palette-knife.com/wp-content/uploads/2012/01/painting-with-a-palette-knife.jpg>

ส่วนมาเกรียงวาดภาพจะทำจากโลหะที่แข็งแรง ชุบสแตนเลสแท้อย่างหนา มีความสปริงตัวของโลหะได้ดี คงทน ไม่หักง่าย ป้องกันสนิมได้ดีและใช้งานได้นานเพื่อใช้กับสีน้ำมันละสีอะครายลิ

เกรียงสามเหลี่ยมแหลมทำมาจากพลาสติก

เกรียงสามเหลี่ยมเล็ก มน แบบสแตนเลส

เกรียงรูปทรงวงรี ทำจากพลาสติก

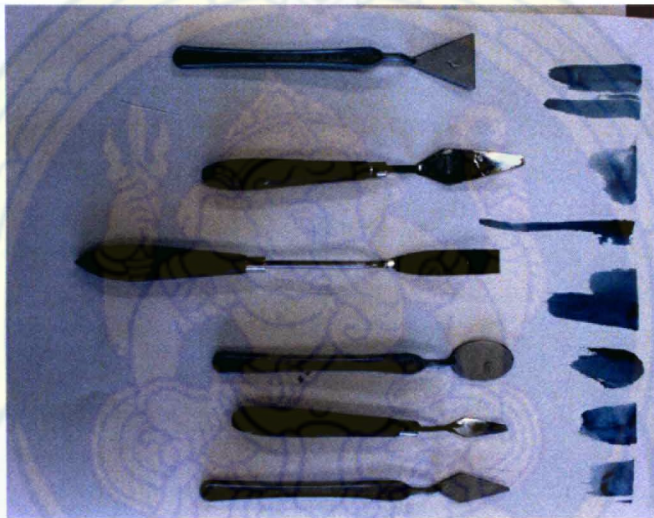
เกรียงทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ทำจากแสดทนเลส

เกรียงสามเหลี่ยมใหญ่ ทรงมน แบบแสดทนเลส

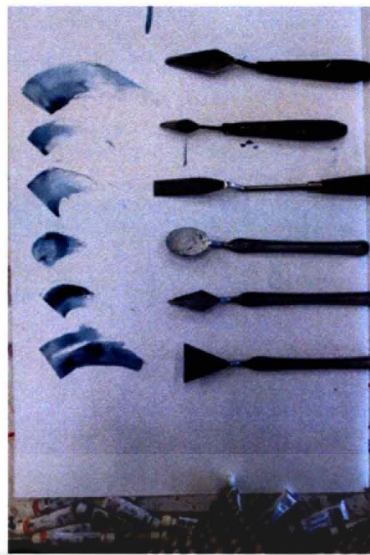
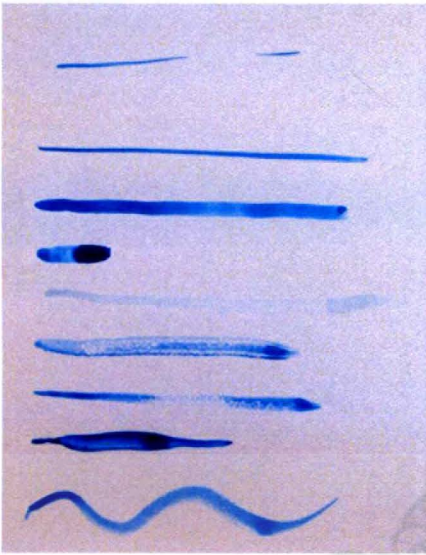

เกรียงสามเหลี่ยมหน้าจั่ว ทำจากพลาสติก

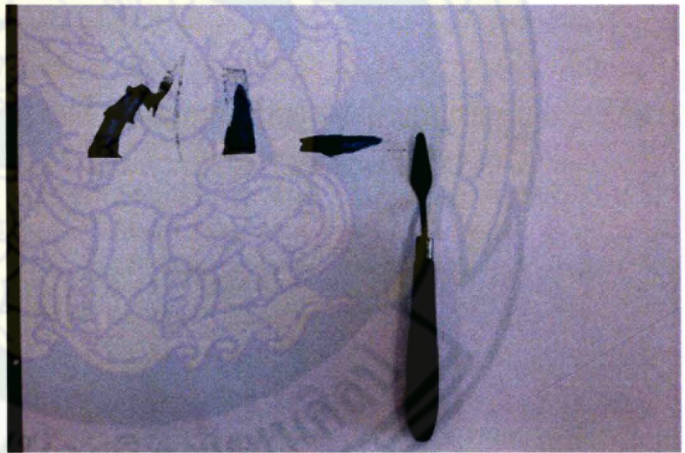
ลักษณะการเขียนของเกรียงแต่ละชนิด

ลักษณะของเกรียงแต่ละชนิด เนื่องจากเกรียงมีหลายแบบหลายรูปลักษณะทั้งแบบ สามเหลี่ยม แบบกลมโค้ง และแบบสี่เหลี่ยมพื้นผ้า เมื่อนำมาเขียนจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน

เส้นที่เกิดจากพู่กัน (ภาพซ้าย) เส้นที่เกิดจากเกรียง (ภาพขวา)

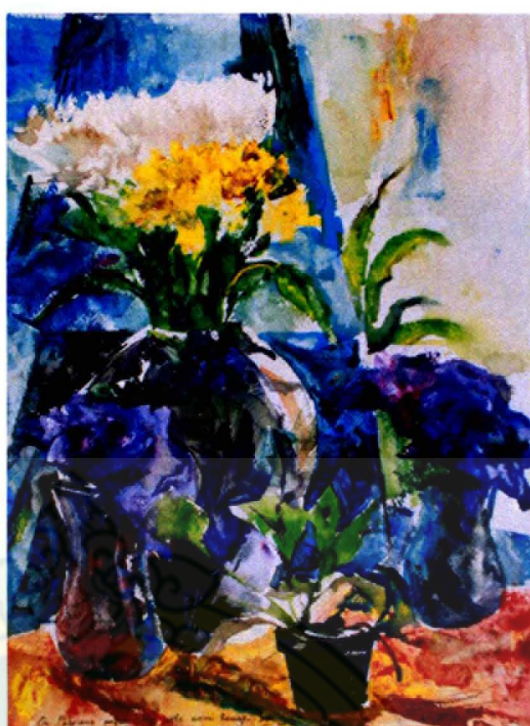
จะเห็นได้ว่าเส้นที่เกิดจากเกรียงนั้นจะต่างจากเส้นที่เกิดจากพู่กันซึ่งพู่กันนั้นจะอุ้มน้ำและลากเส้นได้ยาวกว่าเกรียงซึ่งเป็นเหล็กไม่สามารถอุ้มน้ำได้ลักษณะการเขียนและแสดงออกซึ่งทำให้เกิดความพิเศษในการเขียนด้วยเกรียงอีกแบบหนึ่งสำหรับการเขียนสีน้ำที่แตกต่างกัน

การเขียนที่เกิดจากพู่กัน (ภาพซ้าย) การเขียนที่เกิดจากเกรียง (ภาพขวา)

การเขียนด้วยพู่กัน

การเขียนด้วยเกรียง

การเขียนด้วยเกรียงจะเห็นว่าคุณสมบัติความแตกต่าง ความคมของตัววัสดุแต่ก็สามารถเขียนแบบเปียกบนเปียกได้เหมือนพู่กันเช่นกัน หากแต่การแสดงออกนั้นจะให้ความสดชื่น ฉะฉานมากกว่าพู่กันในการเขียนภาพหุ่นนิ่งบางชนิด ซึ่งบางชนิดก็มีลักษณะที่คล้ายกับการเขียนด้วยพู่กัน

ความแตกต่างระหว่างพู่กันกับเกรียง

จากภาพจะเห็นได้ว่าการเขียนสีน้ำด้วยฟู่กัน และการเขียนสีน้ำด้วยเกรียงลักษณะเส้นก็จะต่างกันเมื่อมีการเขียนด้วยฟู่กัน และเกรียงลงบนกระดาษจึงได้นำมาทดลองและวิจัยในเชิงสร้างสรรค์ด้วยวัสดุนอกประเพณีนิยมในการเขียนสีน้ำครั้งนี้โดยทดลองกับกระดาษที่มีขายในประเทศไทยครั้งนี้ใช้กระดาษ ทั้งหมด 4 ชนิดของบริษัทสยามวาราคือ

- 1.กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ
- 2.กระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม
- 3.กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม
- 4.กระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหยาบ 300 แกรม

Rough

NOT

HP

กระดาษ Fabriano

ใช้สี Winsor & Newton เกรดนักศึกษาในการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ครั้งนี้เพื่อค้นหาผลสำเร็จในการเขียนและกระดาษที่เหมาะสมสำหรับการเขียนสีน้ำด้วยวัสดุนอกประเพณีนิยม

โดยมีกระบวนการดังนี้

- 1.ทดลองการเขียนด้วยน้ำหมึกสามน้ำหมึกบนกระดาษแต่ละประเภท
- 2.ทดลองการเขียนรูปทรงต่าง ๆ ด้วยการเขียนสีเดียว
- 3.ทดลองการเขียนหุ่นนิ่ง (still life) บนกระดาษแต่ละประเภท

วิเคราะห์ระหว่างการเขียนด้วยเกรียงและพู่กัน

1. ทดลองการเขียนน้ำหมึกสามน้ำหมึกบนกระดาษ 4 ประเภทคือ

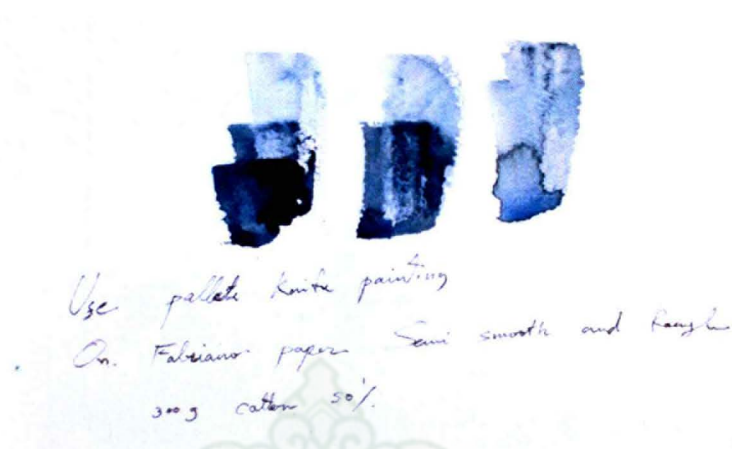
- 11.กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ
- 1.2.กระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม
- 1.3.กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม
- 1.4.กระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหยาบ 300 แกรม

- 1.1. กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ

การเขียนบนกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ จะเห็นได้ว่า ด้วยตัวกระดาษทำจากเศษเยื่อไม้ผสมเจลาตินนั้นการดูดซับน้ำนั้นได้ในระดับหนึ่งแต่เมื่อได้ทดลองเขียนเกรียงลงไปนั้น ความคมของตัวเกรียงขาดให้เห็นเม็ดของกระดาษและมีความเป็นชั้นสี

1.2 กระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม

การเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม ตัวกระดาษนั้นมีการดูดซับสีได้ในระดับที่ดีกว่า กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ และทำให้สามารถรวมตัวได้ในระดับหนึ่ง

1.3.กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม

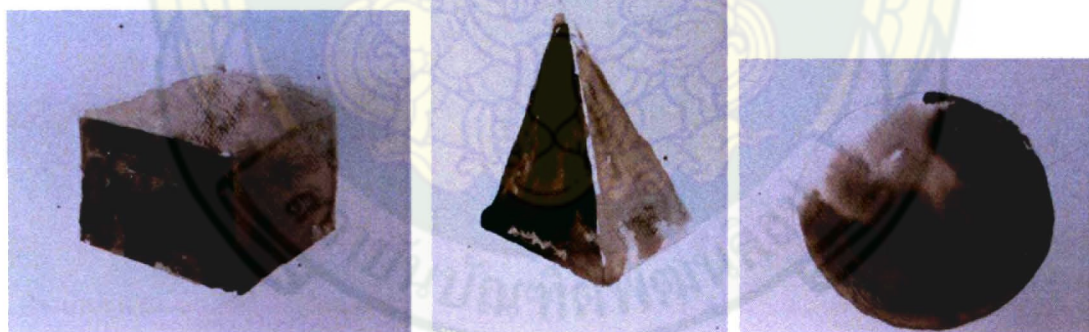
การเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรมตัวกระดาษนั้นมีการดูดซับสีได้ดี และทำให้สามารถรวมตัวได้ง่าย

1.4.กระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหนา 300 แกรม

การเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหนา 300 แกรมตัวกระดาษนั้นมีการดูดซับสีได้ดี และทำให้สีสามารถรวมตัวได้ง่ายคล้ายกับกระดาษ กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบ กึ่งหนา 300 แกรม

2.ทดลองการเขียนรูปทรงต่าง ๆ ด้วยสีเดียว

จะเห็นได้ว่าการเขียนรูปทรงเลขาคณิตด้วยการเขียนสีน้ำด้วยเกรียงนั้น จะทำให้เกิดคราบ แต่ด้วยตัววัสดุเกรียงนั้น สามารถที่จะตัดเส้นคมของรูปทรงสี่เหลี่ยมและรูปทรงสามเหลี่ยมให้มีความคมของรูปทรงชัดเจนขึ้น ส่วนรูปทรงเลขาคณิตวงกลมใช้วิธีการเขียนแบบเปียกบนเปียกจะเห็นรอยลอยความคมของเกรียงในการวาด

1. กระป๋องเซรามิค

2. กาน้ำเซรามิค

3. ผลมั่งคุด

4. ขวดไวน์

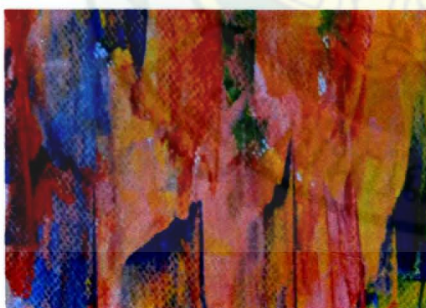
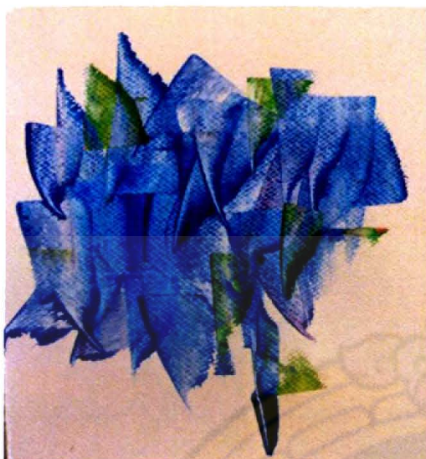
เมื่อทดลองการหาค่าน้ำหนักและดูการเกิดน้ำหนักในการเขียนวัตถุด้วยสี สีเดียวโดยใช้สีฟ้าเข้ม (Indigo) เพราะสี Indigo สามารถทำน้ำหนักอ่อนสุดจนถึงเข้มสุดได้ ในสีเดียวและมีความโปร่งแสง

1. กระป๋องเซรามิค มีลักษณะคล้ายวัตถุทรงกระบอกจะเห็นได้ว่าการเขียนด้วยเกรียงจะทำให้เกิดคราบและปริมาตรของน้ำหนักเป็นแผ่นน้ำหนักที่ชัดเจน

2. กาน้ำเซรามิค เป็นวัตถุมนวาว ลักษณะการเขียนเป็นแบบเปียกบนเปียก และแห้งบนเปียก การทำน้ำหนักจะเกิดความเป็นเหลี่ยมของพื้นที่ ที่ตัดกันมากจนไม่เกิดการผสมของน้ำหนักมากนัก

3. ผลมั่งคุด รูปทรงธรรมชาติที่เหมือนรูปทรงเลขาคณิตทรงกลม ใช้วิธีเขียนแบบเปียกบนเปียก แต่ก็ยังเกิดร่องรอยที่เกิดจากวัสดุเกรียงในการเขียนทำให้การผสมของน้ำหนักแยกกันมากเกินไปในบางที่

4. ขวดไวน์ เป็นวัตถุทึบแสง ลักษณะในการเขียนจะเป็นแบบเปียกบนเปียกและเปียกบนแห้งภาพ และน้ำหนักของสีจึงออกมาเป็นเหลี่ยมของน้ำหนักแปลงที่ติดกันอย่างสิ้นเชิง

ทั้งนี้เกรียงสามารถสร้างรูปแบบต่าง ๆ ได้ด้วยการใช้น้ำได้อย่างอิสระทำให้เกิดร่องรอยที่น่าสนใจโดยสามารถคงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียง และความเป็นคุณสมบัติของสีน้ำไว้ได้เป็นอย่างดี

3.ทดลองการเขียนหุ่นนิ่ง (still life) บนกระดาษแต่ละประเภท

ในการทดลองวิจัยใช้กระดาษ 4 ประเภท

3.1.กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ

3.2.กระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม

3.3.กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม

3.4.กระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหยาบ 300 แกรม

โดยเขียนหุ่นนิ่งจำนวน 3 แบบด้วยกันเพื่อหาความแตกต่างและลักษณะของกระดาษที่ลองรับในการเขียนวัสดุด้วยเกรียง

ตัวอย่างที่หนึ่ง โดยใช้หุ่นนิ่งผลไม้และจานใส

เขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ จะเห็นได้ว่าด้วยตัวของกระดาษมีการซับน้ำได้ในระดับหนึ่งการซับของสีจึงไม่ค่อยดีนักทำให้น้ำหนักของสีในชั้นที่สองและสามจึงไม่สามารถประสานกันได้ดีนัก

การประสานของสีจึงเกิดไม่ดีนักและเกิดรอยพื้นผิวของกระดาษในระดับหนึ่ง จากภาพจะเห็นหว่าสีเขียนนั้นเกิดเป็นร่องรอยของเกรียงซึ่งไม่ผสมเข้ากับสีแดง จึงทำให้สร้างรูปทรงของวัตถุจางไปได้

การชุดสีเพื่อให้เก็ตรอยทำได้ง่ายด้วยตัววัสดุเกรียงมีความคม และตัวของกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ ชีบซับน้ำได้ไม่มากนักจึงทำให้เกิดร่อยรอยในการชุดสีได้ง่ายและชัดเจนและเห็นเนื้อของกระดาษเพราะกระดาษไม่สามารถสามารถซับสีได้ดีเท่าไหร่นัก

เขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาษ กระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม การซับซับน้ำนั้นค่อนข้างดีในระดับหนึ่งน้ำหนักสีชั้นที่หนึ่ง สอง และสามเข้ากันได้ดี เพราะตัวเนื้อกระดาษทำมาจากฝ้าย 50 % จึงซับซับน้ำได้มากกว่ากระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ

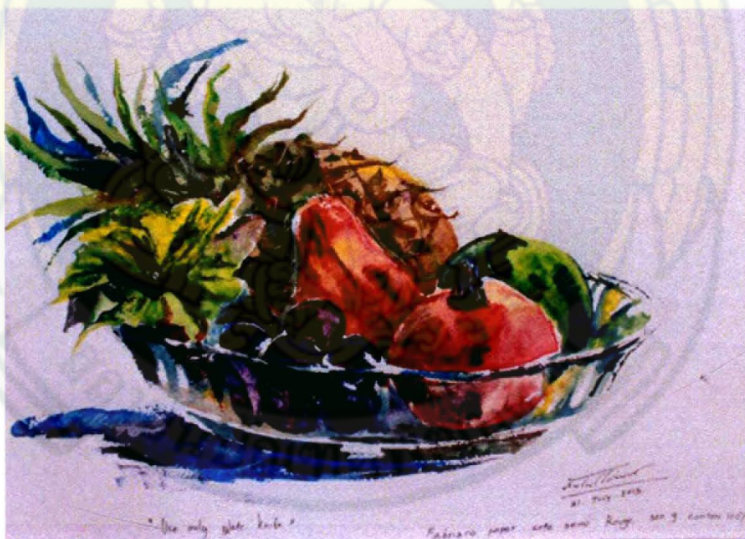
จากรูปจะเห็นได้ว่าการผสมกันของสีนั้นทำได้ดีในระดับหนึ่ง จะสังเกตเห็นว่าระหว่างสีแดงกับสีเหลืองนั้นประสานกันได้ไม่แยกน้ำหนักรัดกันออกมาเท่าไรนัก และสามารถแสดงความเป็นวัตถุของเกรียงแสดงออกมาในการเขียนได้

การขีดขีดหรือทำร่องรอยนั้นเกิดได้ดี และยังสามารถที่จะทำน้ำหนักหรือผสมสีอื่นเข้าไปได้ หลังจากที่ถูกขีดร่องรอยเสร็จแล้ว สีไม่แห้งจนเกินไปและสามารถรักษาคุณสมบัติความเป็นสีน้ำได้ดีเหมือนเดิมและกระดาษยังสามารถซับสีไว้ได้ในระดับหนึ่ง

จากการปาดสีด้วยวัสดุเกรียงสามารถทำให้เกิดร่องรอยและน้ำหนักได้ในครั้งเดียวผลพื้นผิวของกระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม จากภาพที่เห็น จะเห็นว่าเมื่อผสมสีเหลืองกับเขียวเข้าด้วยกัน และนำมาเขียนลงบนกระดาษจะเกิดสีออกมาพร้อมกันสองสีและเกิดสีตรงกลางในการผสมระหว่างสีเหลืองกับสีเขียว

เขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม ด้วยตัวกระดาษเป็นลักษณะกึ่งเรียบกึ่งหยาบ ทำให้การใช้เกรียงในการเขียนสามารถควบคุมได้ดีในระดับหนึ่ง ภาพผสมกันของสีเป็นได้อย่างดีสามารถแสดงลักษณะวัสดุเกรียงในการเขียนออกมาได้ในระดับหนึ่งเพราะตัวกระดาษนั้นอุ้มน้ำได้ดีเพราะทำมาจากฝ้าย 100% จึงซับซึมน้ำได้ดีเหมาะในการเขียนแบบเปียกบนเปียก

จากภาพจะเห็นได้ว่าการผสมกันของสีในน้ำหนกทั้งสามน้ำหนกได้เป็นอย่างดี และตัวกระดาศสามารถอุ้มน้ำได้นานทำให้การเขียนหุ่นที่ต้องการเขียนแบบเปียกบนเปียกนั้นสามารถควบคุมได้ง่ายมากขึ้น กว่าเดิม

ร่องรอยในการขีดเขียนนั้นทำได้ดีในระดับหนึ่ง แต่เมื่อกระดาศยังอุ้มน้ำอยู่จึงทำให้สีผสมเข้าหากันในร่องรอยการขีดหรือขีดในส่วนที่ต้องการทำให้สีผสมเข้าหากันได้ดีในส่วนที่ต้องการให้ผสมกัน

จากภาพจะเห็นได้ว่าตัวกระดานนั้นสามารถแสดงเอกลักษณ์ของวัสดุเกรียงออกมาได้ในระดับที่ดี และสามารถขีดหรือขีดโดยที่พื้นน้ำหนักรุ่นแรกนั้นยังคงอยู่ เพราะตัวกระดานได้ซับซับสีชั้นแรกไว้ในพื้นกระดานแล้ว

เขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาน Fabriano cotton 100ผิวหยาบ 300 แกรม ตัวสีจะไม่ค่อยลงไปสำเนือกระดานเท่าไหร่นักเมื่อเราเขียนด้วยเกรียงเพราะพื้นผิวของกระดานมีความหยาบมาแต่เหมาะสำหรับการเขียนเปียกบนเปียกด้วยเกรียงเพราะทำให้สีนั้นผสมกันเข้าหากันได้ง่ายด้วยตัวกระดานสามารถอุ้มมันได้เป็นอย่างดี

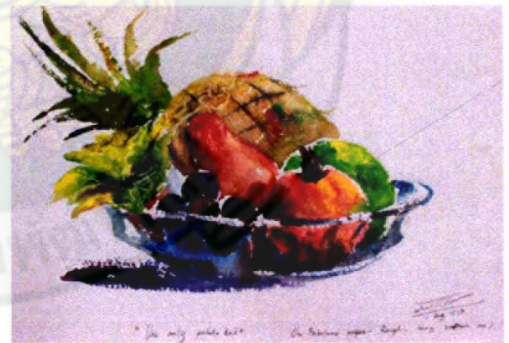
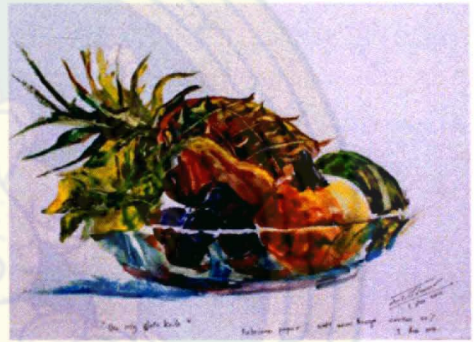
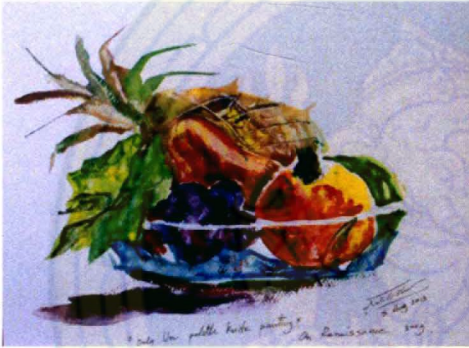
จากภาพจะเห็นได้ว่ากระดาศสามารถอุ้มน้ำได้ดีทำให้สีผสมกันได้ง่ายถ้าต้องการเขียนแบบเปียกบนเปียกแต่ตัวสีนั้นไม่ค่อยจะลงในร่องของกระดาศเท่าไหร่นักเนื่องด้วยตัวเกรียงที่ใช้เป็นแบบเรียบทำจาก แสตทนเลส จึงไม่สามารถขยี้ลงไปเนื้อกระดาศได้มากนัก

รอยการขีดและขีดนั้นทำได้ชัดเจนเนื่องด้วยตัวกระดาศมีความทหยาบ และทำให้สีสามารถผสมเข้าในรอยที่ขีดหรือขีดนั้นจนเกิดน้ำหนักรอีกน้ำหนักรหนึ่งขึ้นมาได้ การซับซับของน้ำเป็นไปได้ดีมาก

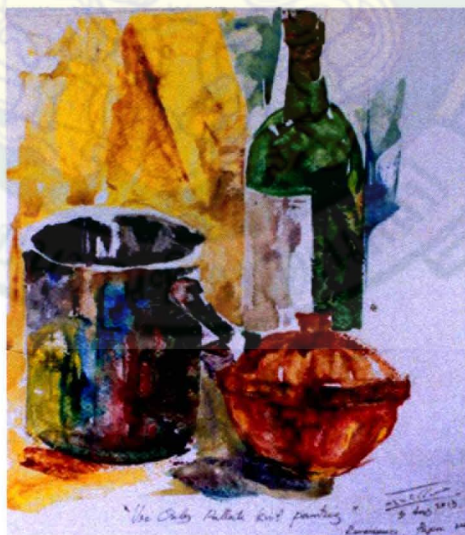
จากภาพที่เห็น เนื่องด้วยตัวเนื้อกระดาษมีความหยาบมาก จึงทำให้เกิดพื้นผิวเด่นชัดการควบคุมรูปทรงด้วยเกรียงจึงไม่ตึงนั้แต่การดูดซับน้ำเป็นไปได้อย่างดี

จากภาพจะเห็นว่ากระดาษแต่ละชนิดนั้นมีความแตกต่างกัน เมื่อได้ทดลองเขียนหุ่นนิ่งรูปเดียวกัน ทั้งหมด 4 ภาพ ตัวกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบตัวกระดาษสีมีความแตกต่างจากการดาษอีกสามแบบเพราะเนื่องจากไม่สามารถซับสีได้ดีเท่าไหร่นัก ส่วนกระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบสามารถสร้างรอยชุดขีดได้ดีเพราะการซับสีน้ำนั้นได้ค่อนข้างดีสามารถสร้างร่องรอยเอกลักษณ์ความเป็นเกรียงออกมาได้ดีในระดับหนึ่งแต่กระดาษ Fabriano cotton 100 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ นั้นมีเนื้อกระดาษที่ไม่หยาบมากรวมทั้งสามารถอุ้มน้ำได้ดีสามารถเขียนเทคนิคต่าง ๆ ได้ดีรวมทั้งสร้างรอยชุดขีด และแสดงเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้ดีในระดับหนึ่งเมื่อเทียบกับกระดาษ Fabriano cotton 100 % แบบหยาบ ที่มีความเป็นพื้นผิวเยอะจน

เกรียงไม่สามารถที่จะให้ค่าน้ำหนักสีลงไปได้ดีเท่าไรนัก และเกิดร่องรอยของกระดาศมากเมื่อเทียบกับกระดาศทุกประเภท

ตัวอย่างที่ 2 การทดลองเขียนสีน้ำด้วยเกรียงโดยใช้หุ่นนิ่งเสตนเลส และขวดใส โถเคลือบเซรามิก

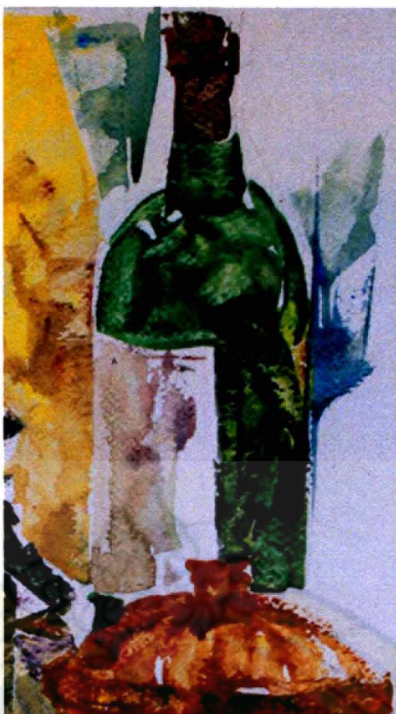
เขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาศ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ จะเห็นได้ว่าด้วยตัวของกระดาศมีการซับน้ำได้ในระดับหนึ่งการซับซับของสีจึงไม่ค่อยดีนักทำให้น้ำหนักของสีในชั้นที่สองและสามจึงไม่สามารถประสานกันได้ดีนัก แต่ก็สร้างเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้เป็นอย่างดี

จากภาพจะเห็นได้ว่าสีที่ลงไปในวัตถุสแตนเลส นั้น ตัวสีแยกจากกันอย่างชัดเจนเนื่องด้วยตัวกระดาชไม่สามารถซึบซับน้ำได้ดีเท่าไหร่นักจึงทำให้เกิดคราบแต่ก็สามารถสร้างลักษณะของเกรียงออกมาได้ในระดับหนึ่ง

โถเคลือบเซรามิกนั้นเมื่อเขียนน้ำหนักร่างเสร็จแล้วและจะเขียนน้ำหนักที่สองนั้น จะเห็นว่า น้ำหนักไม่ผสมกันเข้าหากัน ทั้งยังชุดน้ำหนักร่างออกมาจนเห็นเป็นเนื้อกระดาชแต่ก็แสดงออกมาในเอกลักษณ์ของเกรียงได้ในระดับหนึ่ง

จากภาพตัวขวดไวน์นั้นสร้างความใสได้ด้วยลักษณะของการเขียนด้วยเกรียงทำให้มีน้ำหนักซ้อนกันหลายชั้น และแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้ดี เพราะการดูดซึมน้ำของกระดาษไม่ดีเท่าไหร่นัก

จากภาพตัวผ้าสามารถควบคุมได้ในบางพื้นที่ แต่ก็เกิดเป็นรอยคราบเกรียงในบางพื้นที่และสามารถแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของตัววัสดุที่ใช้เขียนได้ดีเนื่องจากตัวเนื้อกระดาษไม่สามารถซับสีไว้ได้

เขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาษ กระดาษ Fabriano cotton 50 % กิ่งเรียบกิ่งหยาบ 300 แกรม การซับซึบน้ำนั้นค่อนข้างดีในระดับหนึ่งน้ำหนักสีชั้นที่หนึ่ง สอง และสามเข้ากันได้ดี เพราะตัวเนื้อกระดาษทำมาจากฝ้าย 50 % จึงซับซึบน้ำได้มากกว่ากระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ จึงสามารถสร้างพื้นผิวของวัตถุได้ดีในระดับหนึ่ง ซึ่งสามารถเขียนแบบเปียกบนเปียก ละแห่งบนแห่งได้

จากภาพจะเห็นได้ว่าสีที่ลงไปในวัตถุสแตนเลส นั้น ตัวสีของวัตถุที่สะท้อน นั้นผสมกันได้ดี ในระดับหนึ่ง รวมทั้งการทําน้ำหนักนั้นก็สามารถทำได้ดี และแสดงลักษณะของการเขียนด้วยเกรียง ออกมาได้ดี แต่การควบคุมรูปทรงของเกรียงนั้นค่อนข้างยาก

โถเคลือบเซรามิกนั้นเมื่อเขียนน้ำหนักสามารถผสมผสานเข้ากันได้ด้วยการเขียนแบบเปียกบน เปียกและทำคราบออกมาได้อย่างที่ต้องการ โดยแสดงลักษณะของเกรียงออกมาได้อย่างที่ต้องการ

จากภาพขวดไวน์จะเห็นความแตกต่างจากการเขียนด้วยกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ เพราะตัวกระดาษ นั้นสามารถดูดซับน้ำได้ดีในระดับหนึ่งจึงทำให้สีผสมผสานเข้าหากันได้ และสามารถสร้างร่องรอยแบบเกรียงออกมาได้ไม่เด่นชัดเท่าไหร่นัก

จากภาพตัววัตถุซึ่งเป็นผ้านั้นพื้นที่ส่วยใหญ่จะเป็นคราบ และเป็นเหลี่ยมที่ตัดกันอย่างรุนแรงจนเห็นได้ชัดด้วยการผสมผสานกันของสีอาจจะน้อยเกินไป

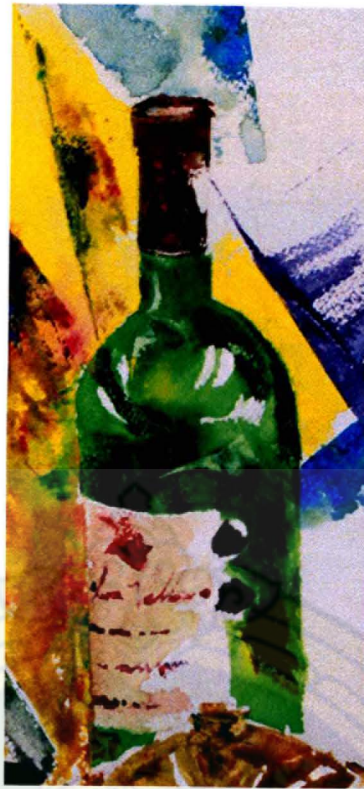
เขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาษ กระดาษ Fabriano cotton 100 % กิ่งเรียบกิ่งหยาบ 300 แกรมการซับซึบน้ำดีสามารถใช้การเขียนด้วยเทคนิคเปียกบนเปียก และแห้งบนแห้งได้โดยการควบคุมด้วยเกรียงและสีได้เป็นอย่างดี รวมทั้งการควบคุมรูปทรงของวัตถุด้วยเนื้อกระดาษที่มีความหยาบไม่มากนัก

จากภาพจะเห็นได้ว่าสีที่ลงไปในวัตถุสแตนเลส นั้น ตัวสีของวัตถุที่ต้องการให้สะท้อน นั้น ผสมกันได้อย่างที่ต้องการทั้งยังแสดงเอกลักษณ์ของวัสดุเกรียงออกมาได้รวมทั้งน้ำหนักของสีต่างๆ ที่เขียนลงไปสะท้อนออกมาได้ดีด้วยการเขียนทั้งสองแบบคือ เปียกบนเปียก และแห้งบนแห้งได้

จากภาพวัตถุเคลือบเซรามิค จะเห็นว่าการควบคุมน้ำหนักเป็นไปได้อย่างดีรวมทั้งการ แสดงออกด้วยลักษณะและเอกลักษณ์ของเกรียงได้เป็นอย่างดีในส่วนที่ต้องการสร้างน้ำหนักและ ปริมาตรของวัตถุ

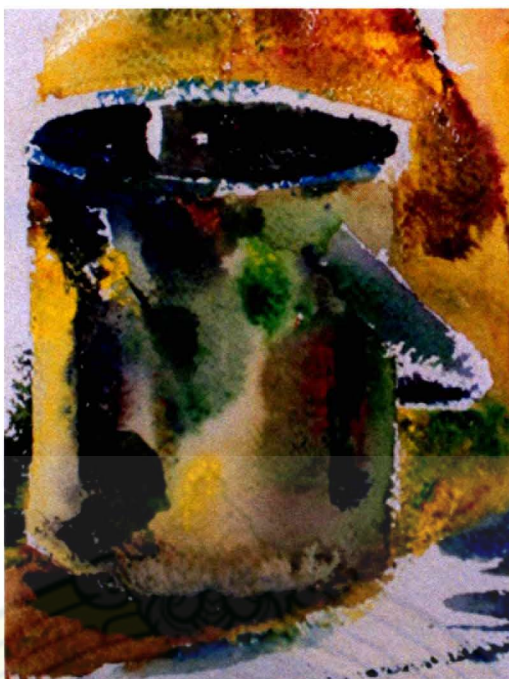
จากภาพขวดไวน์นั้นสามารถทำให้สีผสมกันได้ด้วยเทคนิคการเขียนแบบเปียกบนเปียก แสดงน้ำหนักออกมาได้อย่างชัดเจนเพราะตัวกระดาษที่มีการซึมซับน้ำได้ดีและสามารถควบคุม การเขียนเกรียงได้อย่างอิสระ

จากภาพลักษณะการเขียนภาพของเกรียงนั้นสามารถควบคุมได้ในระดับหนึ่งแต่ด้วยตัววัสดุที่ มีความคมจึงทำให้การเขียนผ่านนั้นออกมาอย่างมีความคมไม่ผสมสีน้ำหนักรันกันเท่าไรนัก

เขียนสีน้ำด้วยเครื่องบนกระดาษ กระดาษ Fabriano cotton 100 % แบบหยาบ 300 แกรมด้วยตัวกระดาษสามารถซึมซับน้ำได้เป็นอย่างดีแต่ความหยาบของเนื้อกระดาษทำให้สีไม่สามารถลงไปสู่พื้นกระดาษได้ดีเท่าไหร่นัก ในบางพื้นที่จึงทำให้สีนั้นไม่ครบถ้วนเท่าที่ต้องการรวมทั้งการควบคุมเครื่องบนพื้นผิวหยาบเป็นไปได้อย่างยาก

จากภาพจะเห็นได้ว่าสีที่ลงไปในวัดตุสแตนเลส นั้น การเขียนบนกระดาซที่มีผิวหยาบนั้นในบางพื้นที่สีไม่สามารถลงไปบนพื้นผิวของกระดาซได้ทำให้ความต้องการในการเขียนให้น้ำหนักครบนั้นไม่สามารถทำได้เท่าที่ต้องการ

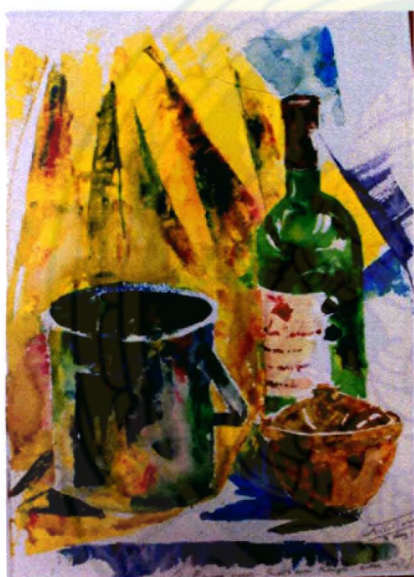
จากภาพโถเคลือบเซรามิคที่เกิดจากการเขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาซพื้นผิวหยาบนั้น ถึงแม้การเขียนด้วยเทคนิคเปียกบนเปียกจะใช้ได้เป็นอย่างดีแต่ไม่สามารถกดัน้ำหนักสีลงไปในพื้นผิวของกระดาซหยาบได้อย่างที่ต้องการ

จากภาพการเขียนขวดไวน์นั้นทำน้ำหนักได้เข้มในบางส่วนแต่การควบคุมไม่เป็นไปตามที่ต้องการมากนักเพราะด้วยตัวกระดาษมีผิวหยาบมากเกินไปน้ำหนักจึงตักกันมากเกินไปในบางที่และซึมออกไปในบางพื้นที่ ด้วยตัวกระดาษซึมซับน้ำได้ดี

จากภาพการเขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาษที่หยาบนั้นวัตถุที่เป็นผ้าสามารถควบคุมได้ตามที่ต้องการเพราะตัวกระดาษซึมซับน้ำได้ดีเหมาะสำหรับการเขียนพื้นที่ใหญ่ทั้งยังแสดงเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้อีกด้วย

จากการทดลองในตัวอย่างที่สองด้วยกระดาษทั้ง 4 ประเภท โดยใช้หุ่นนิ่งที่เป็นวัสดุมันวาว จะเห็นว่ากระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ ด้วยตัวพื้นผิวและเนื้อกระดาษนั้นอุ้มน้ำไม่ดีเท่าไรนักแต่ก็แสดงเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้ส่วนใหญ่การเขียนจะเป็นแบบแห้งบนแห้ง เมื่อเทียบกับกระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม ที่สามารถอุ้มน้ำได้จะสามารถสร้างความใสให้กับขวดไวน์ได้ดีและแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียงซึ่งคงความเป็นสีน้ำไว้ได้ ส่วนกระดาษ Fabriano cotton 100 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม ที่สร้างความเป็นปริมาตรของวัตถุได้ดีกว่าทั้งนี้ด้วยตัวกระดาษที่สามารถอุ้มน้ำได้เป็นอย่างดีและพื้นผิวไม่หยาบมากจนเกินไปเมื่อเทียบกับกระดาษ Fabriano cotton 100 % แบบหยาบ 300 แกรม ที่มีความหยาบมากจนทำให้เนื้อสีที่เขียนด้วยเกรียงไม่สามารถลงไปในเนื้อกระดาษได้

ตัวอย่างที่ 3 การทดลองเขียนสีน้ำด้วยเกรียงโดยใช้หุ่นนิ่งสเตนเลส และขวดใส โถเคลือบเซรามิก

.ใช้หุ่นนิ่งมันวาวและผลไม้โดยใช้สีและน้ำหนักที่ตัดกันอย่างสิ้นเชิงเพื่อต้องแสดงออกของเอกลักษณ์แต่ละหุ่นให้ออกมาอย่างชัดเจน

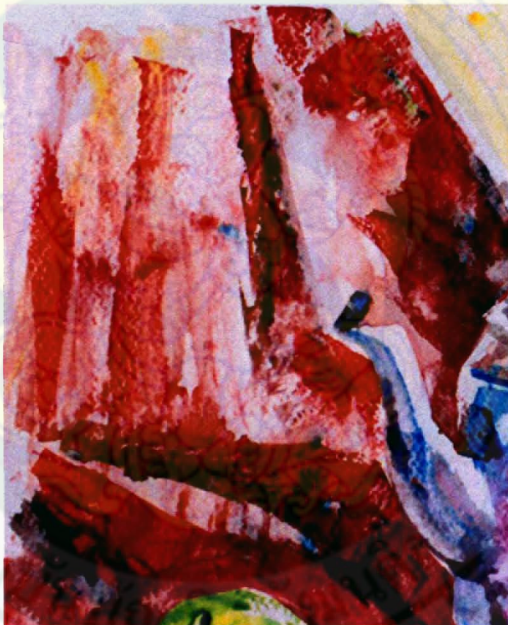
การทดลองเขียนบนกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ จากหนึ่งจะเห็นว่า ตัวครบสีนั้นไม่เกาะกระดาษเท่าไหร่นักแต่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้ในบางพื้นที่ และส่วนมากในภาพจะเป็นการเขียนแบบแห้งบนแห้ง เพราะตัวกระดาษไม่ค่อยซับน้ำเท่าไหร่นัก และตัววัสดุเกรียงก็ไม่สามารถอุ้มน้ำได้จึงทำให้ส่วนมากภายในภาพจะเป็นเทคนิคแบบแห้งบนแห้ง

การนำกระเบื้องเคลือบ เมื่อเขียนบนกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ คราบจะเกิดได้ง่าย และควบคุมได้ไม่ดีเท่าไหร่นัก และผลขมพูนั้นไม่สามารถแทรกสีได้ดีเท่าไรบนกระดาษ แต่ก็สามารถแสดงเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้

ส่วนผลสัมนั้นก็เช่นกันเมื่อเทียบกับกาน้ำและชมพู ตัวสีเมื่อลงน้ำหนักที่สองและสามลงไป ด้วยเกรียงนั้นไม่สามารถผสมกับน้ำหนักสีที่หนึ่งได้จนทำให้เกิดคราบต่าง ๆ ขึ้นจึงต้องทำการเขียนเป็นวงกลมสร้างปริมาตรของผลส้ม

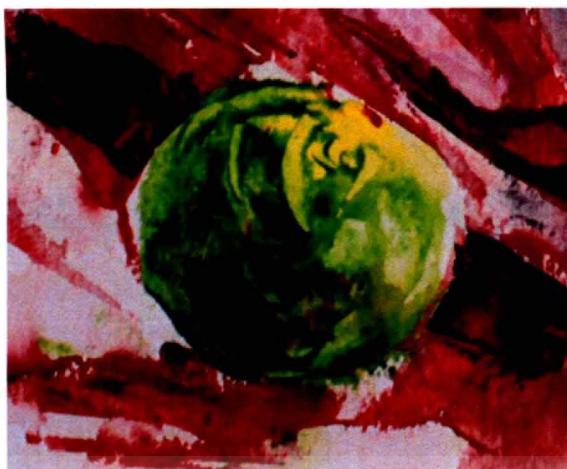
ผ้าเป็นพื้นที่ใหญ่ที่สุดภายในภาพด้วยตัวกระดาษที่ไม่สามารถอุ้มน้ำได้ดีทำให้การเขียนเกิดเป็นร่องรอยเกรียงมากและเป็นคลาของสีอะครีลิกเป็นส่วนใหญ่ด้วยการเขียนแบบแห้งบนแห้ง

การทดลองเขียนสีน้ำด้วยเกรียงบนกระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบจะเห็นว่าตัวกระดาษสามารถอุ้มน้ำได้ดีระดับหนึ่งจึงทำให้สีที่เขียนไปนั้นยังเกาะอยู่บนเนื้อกระดาษและสามารถทำเทคนิค เปียกบนเปียกได้ และผิวกระดาษไม่หยาบจนเกินไปจึงทำให้สามารถแสดงเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้เป็นอย่างดี

จากภาพภาวน้ำกระเบื้องเคลือบนั้นสามารถเขียนได้ทั้งสองเทคนิคแบบเปียกบนเปียก และแห้งบนแห้งได้ และตัวกระดาษสามารถซับน้ำได้ดีในระดับหนึ่งจึงทำให้สามารถแสดงเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้ ทั้งผลชมพู่ก็สามารถลงน้ำหนักที่สองและสามโดยที่ยังรักษาน้ำหนักที่หนึ่งไว้ได้ทั้งยังแสดงความเป็นคุณสมบัติของสีน้ำได้

ลักษณะของผลสัมนั้นตัวกระดาษสามารถรองรับน้ำและการเขียนด้วยเกรียงได้จึงสามารถแทรกสีของผ้าเข้าไปในผลสัมนได้และคงความจัดของสีน้ำไว้ได้ดีในระดับหนึ่ง แต่ด้วยตัววัสดุเกรียงที่มีความคม และเป็นแผ่นทำให้คุมรูปทรงกลมได้ไม่ดีนัก

ด้วยคุณสมบัติของกระดาษนั้นอุ้มน้ำได้ในระดับหนึ่งจึงทำให้สามารถเขียนพื้นที่ใหญ่ด้วยเกรียงนั้นทำได้ง่ายขึ้นทั้งยังแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียงได้ดีในพื้นที่ใหญ่แต่ด้วยความที่เป็นพื้นที่ใหญ่นั้นและตัวเกรียงไม่สามารถอุ้มน้ำได้จึงออกมาเป็นเทคนิคแบบแห้งบนแห้ง

ทดลองเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 100 % กิ่งเรียบกิ่งหยาบตัวกระดาษสามารถอุ้มน้ำได้ดีและซึมซับสีให้คงทนตั้งแต่พื้นสีในระดับแรกได้อย่างดีจึงทำให้การเขียนออกมาได้ทั้งสองเทคนิคแบบแห้งบนแห้งและเปียกบนเปียก จึงแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้เป็นอย่างดีรวมทั้งแสดงความเป็นสีน้ำออกมาได้ด้วยความโปร่งแสงของตัวสีน้ำ

กาน้ำกระเบื้องเคลือบเมื่อได้เขียนด้วยเกรียงสามารถแสดงเอกลักษณ์ออกมาได้ดีบนกระดาษ และสามารถสร้างชั้นสีออกมาได้อย่างที่ต้องการเพราะตัวกระดาษนั้นไม่หยาบมากและสามารถอุ้มได้เป็นอย่างดี รวมทั้งผลชมพู สามารถแทรกสีเข้าไปในน้ำหนักแรกและแสดงน้ำหนักทั้งหมดออกมาได้เกือบสมบูรณ์

ผลสัมนั้นสามารถสร้างน้ำหนักและร่องรอยได้อย่างที่ต้องการรวมทั้งการควบคุมรูปทรงก็เป็นไปได้อย่างที่ที่ต้องการรวมทั้งแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียงได้

ตัวผ้าถึงเป็นพื้นที่ใหญ่แต่ตัวกระดาษที่สามารถอุ้มน้ำได้เป็นอย่างดีนั้นจึงสามารถเขียนและควบคุมโครงสร้างได้อย่างที่ต้องการทั้งยังสามารถทำเทคนิคต่าง ๆ ได้ด้วยเกรียง

ทดลองเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 100 % อย่างหนา 300 แกรม ด้วยตัวเนื้อกระดาษมีความหนาจึงทำให้สีไม่สามารถลงไปร่องของกระดาษด้วยการเขียนเทคนิคเกรียงได้ดึ้นกจึงทำให้เกิดร่องรอยของพื้นผิวมากกว่ากระดาษ 3 ชนิดที่ผ่านมา

การนำกระเบื้องเคลือบสามารถทำได้ทั้งสองเทคนิคคือเทคนิคแบบแห้งบนแห้ง และเปียกบนเปียกได้เพราะตัวกระดาษสามารถอุ้มน้ำได้เป็นอย่างดีแต่ก็แสดงพื้นผิวของกระดาษออกมาอย่างชัดเจน

ผมสัมผัสด้วยตัวกระดาดมีความหยาบทำให้การคุมรูปทรงในการเขียนนั้นไม่ดีเท่าที่ควรและสีก็ซึมออกมารูปทรงได้ง่าย

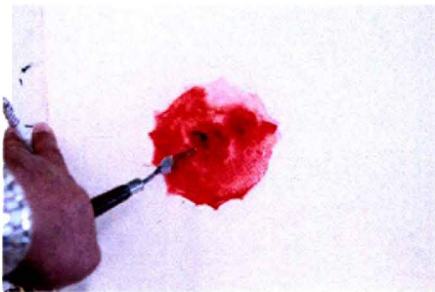

ตัวผ้าเป็นพื้นที่ใหญ่ และตัวกระดาดดูดซับน้ำได้ดีแต่มีความหยาบมากจึงแสดงความเป็นพื้นผิวออกมาอย่างชัดเจนแต่ก็สามารถแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเกรียงออกมาได้ในระดับหนึ่ง

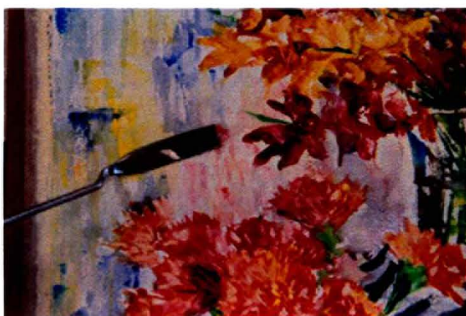

จากการทดลองเขียนภาพทั้งสี่ภาพบนกระดาษสีประเภท จะเห็นว่ากระดาษแต่ละประเภทมีคุณสมบัติที่ไม่เหมือนกันและแสดงเอกลักษณ์ของเกรียงบนพื้นกระดาษออกมาได้แตกต่างกันบนพื้นกระดาษทั้ง สีประเภท แต่ด้วยคุณลักษณะของการซึมซับน้ำที่ต่างกันจึงทำให้ความสมบูรณ์ของภาพนั้นไม่ดีพออย่างกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ ตัวกระดาษไม่สามารถซึมซับได้เพราะตัววัสดุที่เขียน คือ เกรียงนั้นไม่สามารถอุ้มน้ำได้ เหมือนพู่กัน จึงออกมาเป็นลักษณะแบบแห้งบนแห้ง เมื่อเทียบกับกระดาษที่ทำจาก cotton สามารถอุ้มน้ำได้ดีกว่าแต่ก็มีความแตกต่างกันที่พื้นผิวของกระดาษทำให้แสดงออกมาในลักษณะที่ไม่เหมือนกัน ทั้งยังซับสีในน้ำหนักที่หนึ่งไว้ได้เป็นอย่างดีเมื่อต้องการร่องรอยที่ยังมีสีอยู่ก็สามารถทำได้

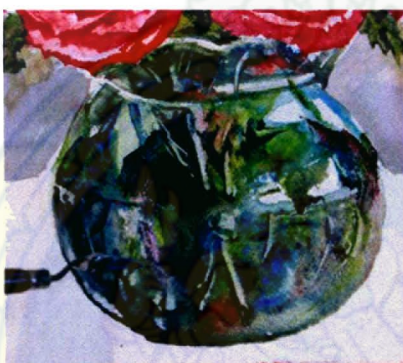
ทั้งนี้การเขียนสีน้ำด้วยเกรียงนั้นเหมาะกับการเขียนหุ่นนิ่งดอกไม้เพราะสามารถที่จะทำให้แสดงลักษณะของเกรียงได้และสามารถรักษาคุณสมบัติความเป็นสีน้ำได้เป็นอย่างดี

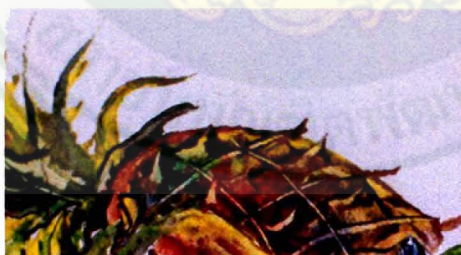
จากภาพใช้เกรียงลงสีดอกกุหลาบโดยรวม หลังจากนั้นใช้ความคมด้านข้างของเกรียงในการขูดหรือขีดออกมาตามกริบ เพื่อให้เกิดลักษณะตามที่ต้องการ

ส่วนพื้นที่ใหญ่จะใช้เกรียงที่มีหยักกว้างที่ยาวเพื่อง่ายและสะดวกในการทำพื้นที่ใหญ่และด้วย
กระดาษที่สามารถอุ้มน้ำได้เป็นอย่างดี จึงใช้เกรียงลงน้ำเปล่าไปก่อน ก่อนที่จะนำสีน้ำมาลงแบบ
เปียกบนเปียก ซึ่งเราสามารถเขียนสีน้ำได้อย่างที่เราต้องการทั้งแบบแห้งบนแห้ง และเปียกบนเปียก (
ดังภาพ)

จากภาพการเขียนสีน้ำด้วยเกรียงนั้นสามารถที่จะสร้างพื้นผิว ของวัตถุได้อย่างที่เราต้องการ
โดยวิธีการเขียนแบบแห้งบนแห้ง และแบบเปียกบนเปียก พร้อมทั้งใช้ความคมของเกรียงในการขูด
ร่องรอยให้เป็น ความมันวาว แสงสะท้อนต่าง ๆ ลงไปในขณะที่ยังเปียกเพราะเกรียงมีความคมและ
สามารถขูดสีออกมาได้เป็นอย่างดี

จากภาพจะเห็นได้ว่าเมื่อเราใช้กระดาษที่สามารถอุ้มน้ำได้ดี น้ำหนักแรกที่เราลงไปเมื่อเราขูด
ขีดให้เกิดร่องรอยตามที่ต้องการด้วยเกรียงนั้น น้ำหนักแรกของสีที่เราลงไปในนั้นยังอยู่ละเอียดซับอยู่ใน
เนื้อกระดาษทำให้ร่องรอยนั้นมีเนื้อและน้ำหนักของวัตถุอยู่และไม่ขาวจนเกินไป

จากภาพลักษณะของเกรียงแต่ละชนิดสามารถที่จะสร้างภาพออกมาได้หลากหลาย
ทั้งแบบเปียกบนเปียกและแห้งบนแห้ง

จากการทดลองวิจัยการเขียนสีน้ำด้วยเกรียงทั้งสามภาพด้วยวัสดุที่เหมือนกันทั้งสามภาพจึง
สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

4 ดีมาก, 3 ดี, 2 ปานกลาง, 1 พอใช้

วัสดุกระดาษ	การซึมซับน้ำ				การซึมซับสี				การควบคุมการ เขียนด้วยวัสดุ เกรียง				เอกลักษณ์การ แสดงออกของ เกรียง			
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1
Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ				X			X			X			X			
Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่ง หยาบ 300 แกรม			X				X			X			X			
Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่ง หยาบ 300 แกรม	X				X				X				X			
Fabriano cotton 100% อย่างหยาบ 300 แกรม	X				X						X				X	

จึงสรุปได้จากการทดลองด้วยกระดาษ 4 ประเภทที่นำมาทดลอง กระดาษ Fabriano
cotton 100 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ เหมาะกับการเขียนสีน้ำด้วยเกรียงสำหรับการเขียนหุ่นนิ่ง

บทที่ 4

การสร้างสรรค์

จากการที่ได้ทดลองด้วยกระดาษ 4 ประเภท

- 1.กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ
- 2.กระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม
- 3.กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม
- 4.กระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหยาบ 300 แกรม

กระดาษ กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม เหมาะสำหรับการเขียนสี น้ำหุ่นนิ่งด้วยเกรียง จึงได้นำมาสร้างสรรค์ผลงานออกมาทั้งหมด ขึ้น โดยใช้เกรียงหลายแบบในการเขียนภาพและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงานในรูปแบบ 2 มิติ โดยมีกระบวนการสร้างสรรค์ดังนี้

- 1.เตรียมหุ่นนิ่งสำหรับการเขียนภาพ
- 2.เตรียมวัสดุในการเขียนภาพ
- 3.ปฏิบัติการงาน

- 1.เตรียมหุ่นนิ่งสำหรับการเขียนภาพ

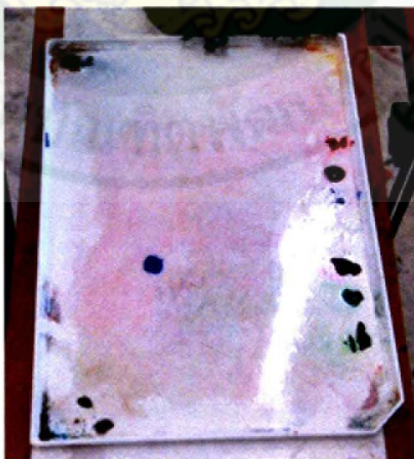

เมื่อเราได้หุ่นในการเขียนภาพ

2. การเตรียมอุปกรณ์ โดยมีอุปกรณ์ดังนี้

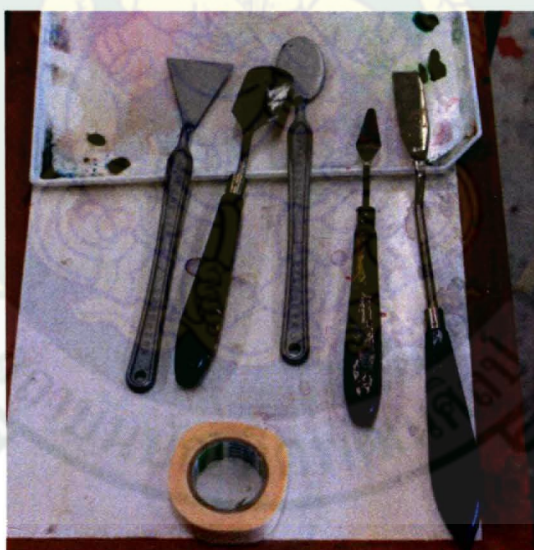
ถังน้ำสำหรับผสมน้ำกับสี และใช้ในการล้างสีออกจากวัสดุในการเขียนเราใช้ถังขนาดใหญ่ เพื่อสามารถใส่น้ำได้เยอะเพราะเมื่อมวลน้ำเยอะการเจือจางของสีก็จะง่ายต่อการเขียนภาพ

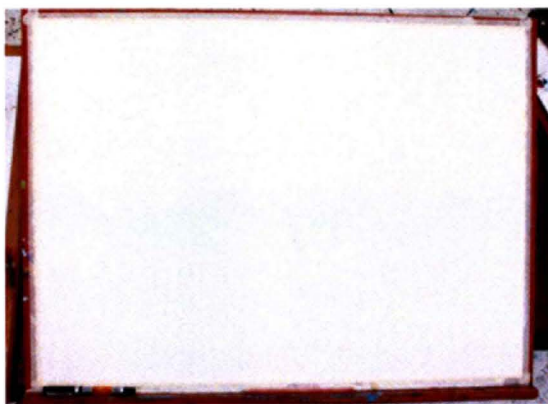
จานสีแบบถาดเกลี้ยง เพื่อง่ายต่อการผสมสีด้วยเกรียงเพราะพื้นที่เรียบเหมาะ สำหรับการปาดป้ายและการผสมสีในจานก่อนที่จะนำไปเขียนในกระดาษและสวดกในการ ล้างเพื่อนำมาเขียนใหม่

สี น้ำสำหรับการเขียน สีที่ใช้จะใช้ออกจากหลอดใหม่ ๆ เพื่อง่ายในการเขียนและผสม เนื่องจากการสีที่ออกมาจากหลอดใหม่ ๆ นั้นมีความเหนียวและยังไม่แข็งตัวจึงง่ายกับการเขียนด้วยเกรียง

เกรียงแต่ละชนิด และ เทปกาวเพื่อใช้ในการเขียนรูปทรงต่าง ๆ ตามแต่ละชนิดที่เกรียงสามารถแสดงออกได้แตกต่างกัน

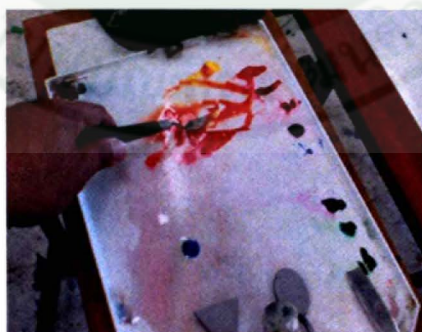

กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรมจึงด้วยเทปกาวบน กระดานวาดเขียน เพื่อให้สะดวกเวลาเขียนตัวกระดาษไม่หย่นและเคลื่อนที่ในยามที่เราปวดป่ายและ เขียนสีลงไป

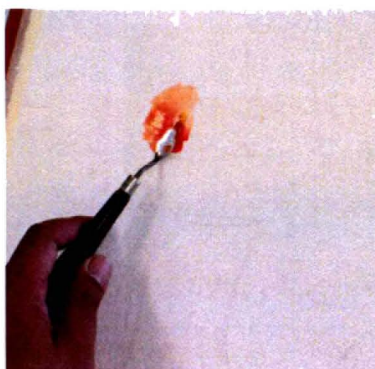
3.ปฏิบัติงานสร้างสรรค์

เริ่มจากการร่างภาพจากหุ่นนิ่งเพื่อเขียนภาพรูปทรงต่าง ๆ จากหุ่นนิ่งที่เราต้องการเขียนโดยการจัดองค์ประกอบในกระดาษยามเมื่อเราขึ้นภาพร่าง

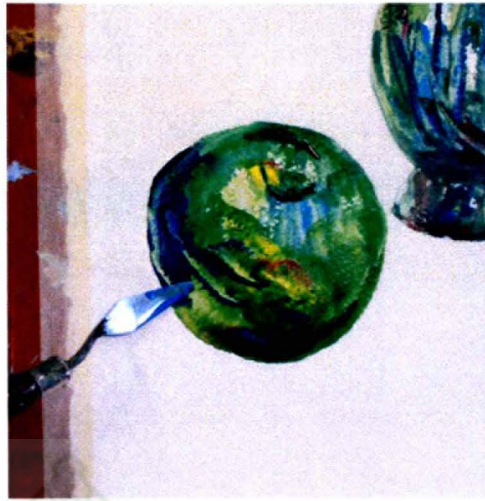
เมื่อร่างภาพเสร็จแล้วใช้เกรียงจุ่มน้ำแล้วนำมาผสมกับสีที่ต้องการใช้ ตีสีให้เข้ากันด้วยน้ำ เพื่อผสมให้กันได้ตามสีที่ต้องการก่อนนำไปเขียนบนกระดาษ

โดยถ้าเราต้องการเขียนแบบเป็ยกบนเป็ยก เราสามารถใช้สีทาลงไปบนกระดาษได้
ตามรูปทรงที่เราต้องการเพราะกระดาษสามารถอุ้มน้ำได้ดี

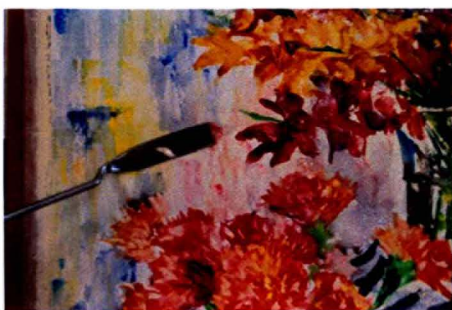
เมื่อลงในพื้นที่ที่เราต้องการเขียนแล้วเสร็จนั้น นำเกรียงมาใช้ขีดเพื่อให้เกิดร่องรอยตาม
รูปทรงที่เราต้องการไปตามทิศทางของกรีดดอกไม้ จนได้ภาพที่สมบูรณ์ พร้อมทั้งแยกน้ำหนักในแต่ละ
รูปทรงให้มีมิติ

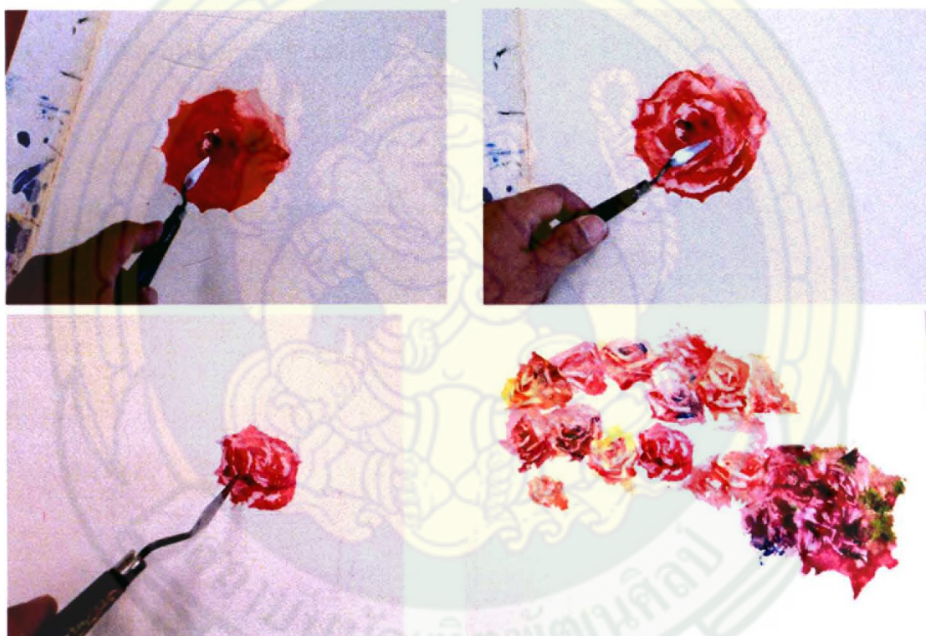
หลังจากนั้น จึง มาเขียนหุ่นนิ่งอื่น โดยหุ่นนิ่งใสจะใช้เทคนิคทั้งแบบเปียกบนเปียกและแห้งบนแห้ง โดยการเจือสีแต่ละสีเข้าหากันเพื่อให้เกิดมิติ ความตื้นลึกด้วยคุณสมบัติของสีน้ำที่มีความโปร่งแสงและทับซ้อนกันขึ้นมาจนเป็นกรีบดอกไม้ รวมถึงการขีดขีดเพื่อให้เกิดร่องรอยของแสงบนวัตถุมันวาวตามที่เรากำลังต้องการ

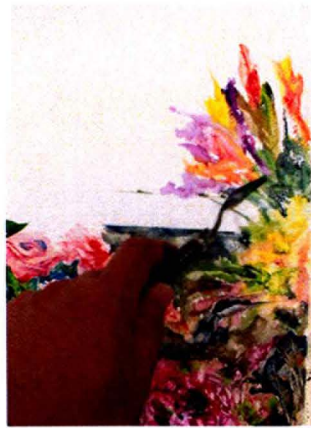
เมื่อลงหุ่นแต่ละชนิดจนเสร็จตามที่ต้องการแล้วเราจึงมาลงรายละเอียดของภาพด้วยวิธีการแบบ แห้งบนแห้งเพื่อเพิ่มมิติความตื้นลึกของภาพโดยการเก็บมิติของรูทรงสี่เหลี่ยมซึ่งแต่ละเหลี่ยมมีน้ำหนักที่ไม่เท่ากัน เพื่อสร้างมิติและปริมาตรของโต๊ะ ก่อนที่เราจะลงรายละเอียดเส้นของผ้าเพื่อสร้างระนาบของมิติให้เพิ่มขึ้นกว่าเดิม โดยการใช้สีที่เข้มนำพื้นที่ ที่มีเงาและใช้สีเดียวกันในน้ำหนักที่อ่อนในพื้นที่ ที่โดนแสงบนผ้าเพื่อสร้างมิติให้เกิดความซับซ้อนและลวงตาในระนาบ 2 มิติ

หลังจากนั้นใช้เกรียงขนาดใหญ่ลงในพื้นที่ที่เป็นส่วนของพื้นหลัง เพราะเป็นพื้นที่ ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของภาพ เพราะพื้นที่หน้ากว้างของเกรียงทำให้สะดวกในการเขียนและควบคุมน้ำกับสีในพื้นที่ใหญ่ได้ดี หลังจากนั้นทำการเก็บรายละเอียดตามพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อสร้างมิติต้นลึกให้สมบรณ์

สำหรับการเขียนดอกกุหลาบหรือดอกไม้เราสามารถที่จะใช้เกรียงอู๋มน้ำมาทาบริเวณดอกไม้ที่ต้องการเขียน หลังจากนั้นค่อยจุ่มสีมาลงในน้ำหนักแรกซึ่งเราสามารถผสมสีในน้ำหนักแรกได้หลายสี เพื่อสร้างสีของบรรยากาศและรูปทรงต่าง ๆ ที่ต้องการ เมื่อเสร็จสิ้นในขั้นตอนแรกในขณะที่สียังเปียกและหมาดอยู่นั้นสามารถใช้ความคมของเกรียงขูดสีออกจากกระดาษได้ตามรูปทรงของกริบดอกไม้ (ดังภาพ) ก็จะเกิดรูปทรงของดอกกุหลาบอย่างที่เรากำลังต้องการ

เมื่อเราเขียนรูปทรงแต่ละดอกแล้วจนรวมกันเป็นกลุ่มด้วยเทคนิคเดียวกันแล้วแต่ แตกต่างตามทิศทางของการหันของดอกไม้แต่ละดอกจนเกิดความเป็นพุ่ม บางที่ด้วยลักษณะของดอกไม้ที่แตกต่างกันจะมีความเป็นช่อ โดยใช้วิธีการเขียน ปาดป้ายและระบายไปตามทิศทางของช่อ นั้น ๆ เพื่อให้เกิดอารมณ์ให้ดูอ่อนไหวโดยการผสมสีเข้าหลายสีในการลงน้ำหนักแรก ซึ่งเราสามารถสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบด้วยการแสดงออกของรูปทรงหุ่นนิ่งต่าง ๆ

การขีดหรือขีดเพื่อให้เกิดล่องลอยบนพื้นผิวกระดาษนั้นสามารถทำให้เกิดจินตนาการเห็นพื้นผิวและเนื้อกระดาษได้ขึ้นอยู่กับน้ำหนักมือและการควบคุมทิศทางของเกรียงแต่ละแบบและรูปทรงของหุ่นนิ่งต่าง ๆ ที่ต้องการแสดงออก

ภาพผลงานสร้างสรรค์

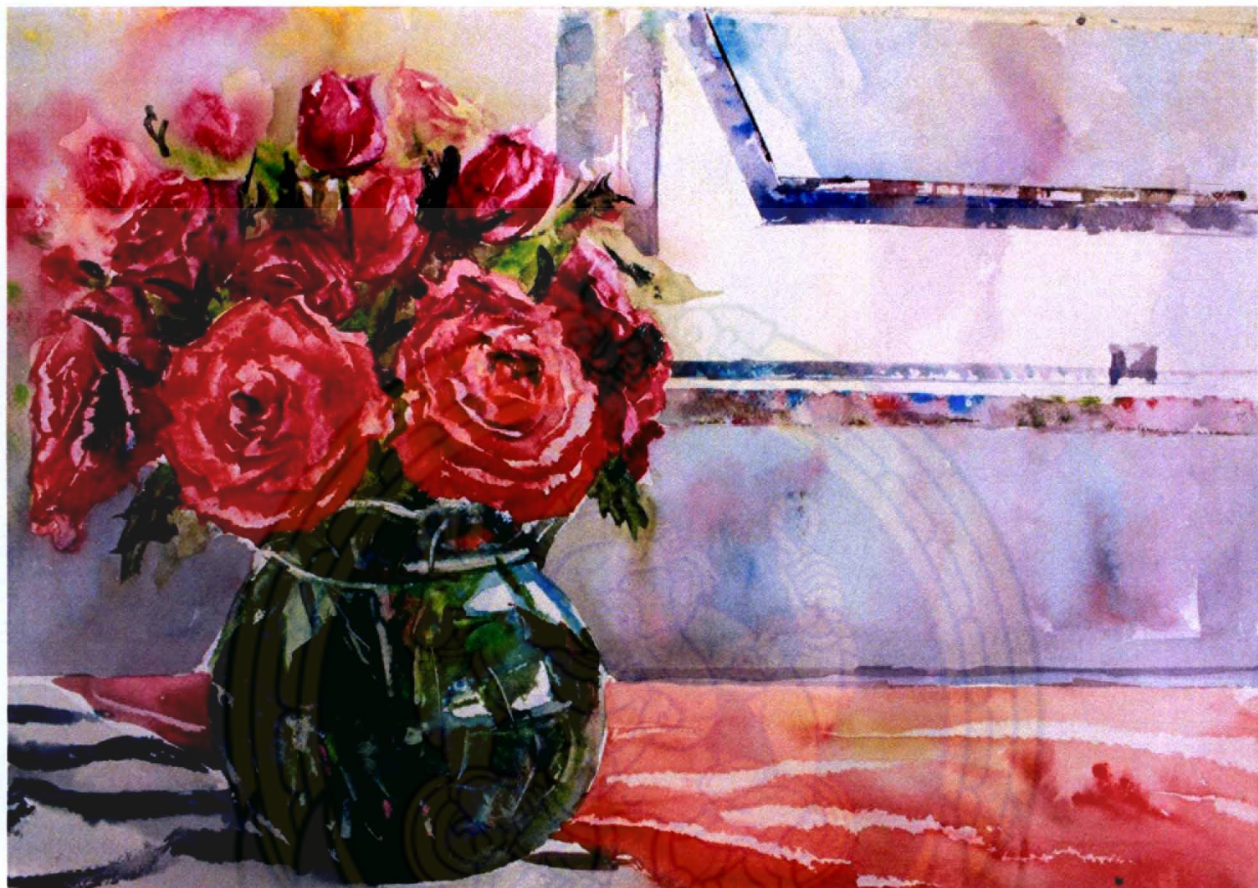

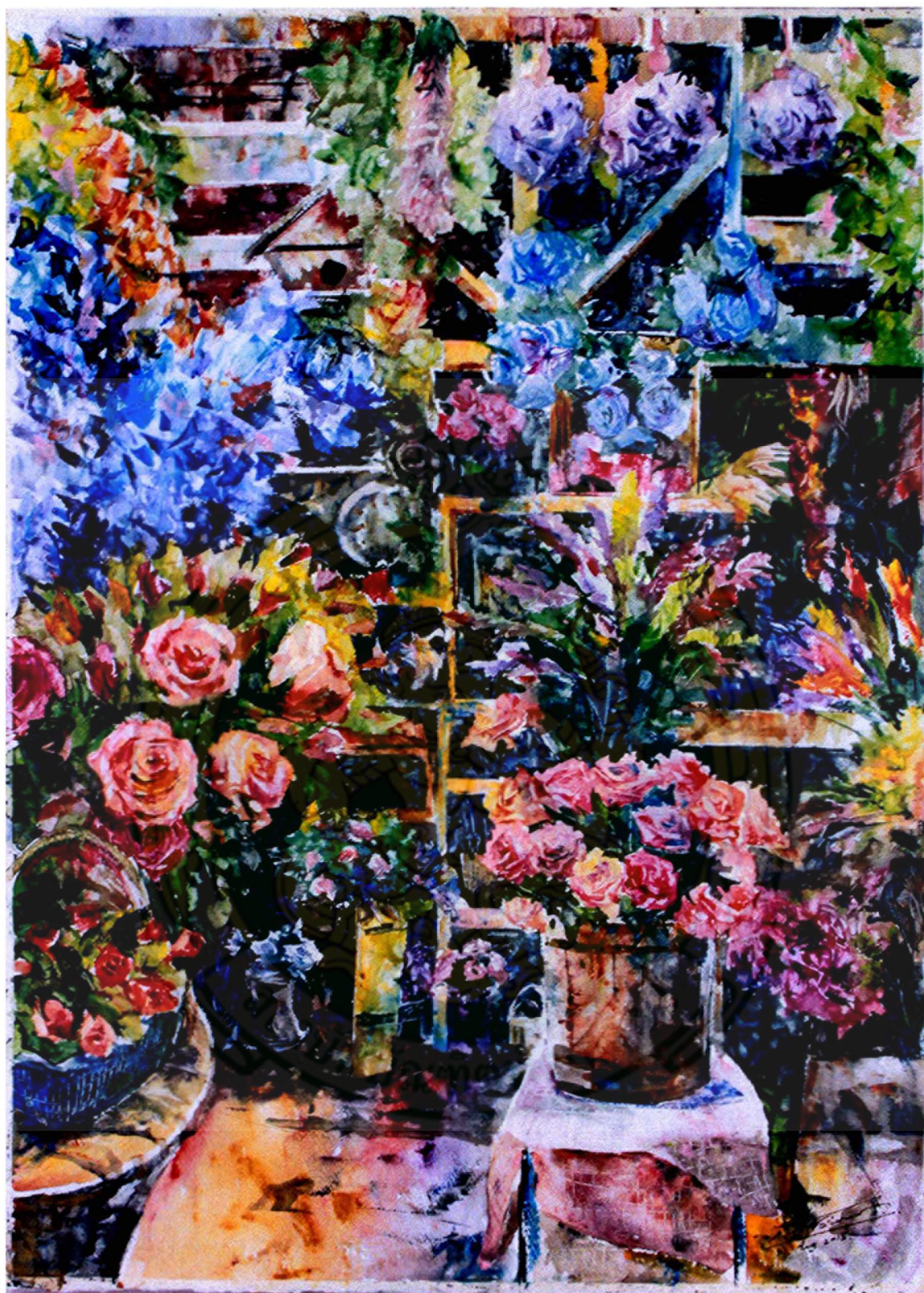
ผลงานสร้างสรรค์ ชั้นที่ 1 ขนาด 38 x 56 ซม.

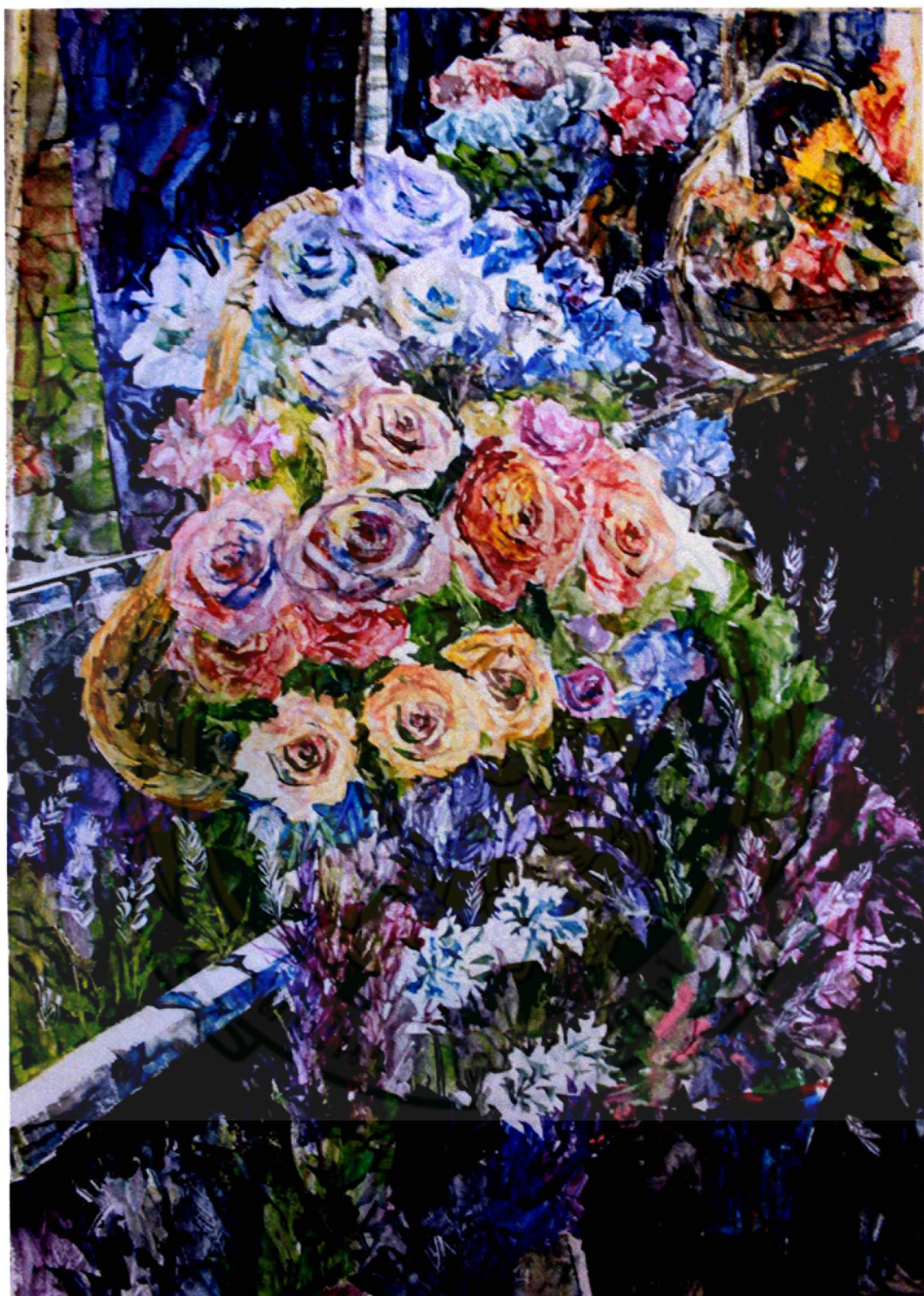
ผลงานสร้างสรรค์ ชั้นที่ 2 ขนาด 60 x 80 ซม.

ผลงานสร้างสรรค์ ชั้นที่ 3 ขนาด 38 x 56 ซม.

ผลงานสร้างสรรค์ ชั้นที่ 4 ขนาด 80 x 60 ซม.

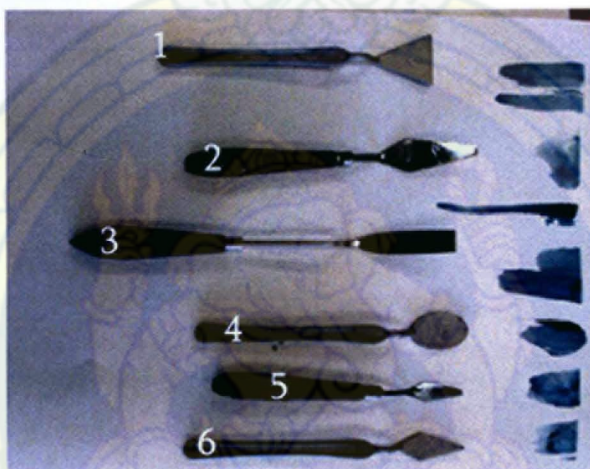
ผลงานสร้างสรรค์ ชั้นที่ 5 ขนาด 80 x 60 ซม.

บทที่ 5

สรุป

จากการทดลองและสร้างสรรค์ในเรื่อง “การเขียนสีน้ำด้วยวัสดุนอกประเพณีนิยม” ในครั้งนี้ ใช้วัสดุเกรียง (Palette knife painting) ว่าสามารถนำมาสร้างสรรค์งานสีน้ำได้ไหม และเหมาะสมกับกระดาษแบบไหน เนื่องจากกระดาษนั้นมีความหนาและหยาบที่แตกต่างกัน จึงทำให้การเขียนนั้นออกมามีลักษณะไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับเกรียงและกระดาษ และความต้องการของศิลปิน

เกรียงมีขนาดรูปร่างที่ต่างกัน รูปทรงที่สร้างก็จะแตกต่างกัน

1.เกรียงสามเหลี่ยมทำจากพลาสติก

ทำพื้นที่เป็นเหลี่ยม ได้ตามขนาดของหน้าเกรียง มีความยืดหยุ่นและอุ้มน้ำได้บ้าง สร้างรูปทรงได้น้อย

2.เกรียงเหล็กทรงสี่เหลี่ยมคางหมู

สามารถทำรูปทรงและพื้นผิวได้หลายชนิด มีความยืดหยุ่นมากกว่าเกรียงที่ทำจากพลาสติก การอุ้มน้ำในการปาดทำได้ง่ายกว่า บนพื้นผิวของกระดาษที่หลากหลาย

3.เกรียงสี่เหลี่ยมพื้นผ้า

สามารถสร้างงานในพื้นที่ใหญ่ได้ แต่อุ้มน้ำไม่ได้นานด้วยขนาดของหน้าเกรียง ความยืดหยุ่นดี ในการเขียนบนพื้นที่จาง ๆ

4. เกรียงรูปวงกลม

สามารถสร้างรูปทรงแปลกใหม่ได้ ในการเขียน อุ่มได้โดยประมาณ การยืดหยุ่นไม่เท่าเกรียงที่ทำจากเหล็ก

5. เกรียงสี่เหลี่ยมคางหมูขนาดเล็ก

สามารถสร้างลายละเอียดต่างใน พื้นที่เล็ก และง่ายต่อการขีด ขีด เพื่อให้เกิดลายละเอียดต่าง ๆ ในภาพง่าย รวบรวมทั้งการยืดหยุ่นดีกว่า ควบคุมได้ง่ายในการเขียนภาพ

6. เกรียงสี่เหลี่ยมคางหมูพลาสติกขนาดเล็ก

สามารถสร้างลายละเอียดได้ง่าย แต่ความคมในการขีดขีดไม่ดันทันเมื่อต้องเจอพื้นของกระดาษที่หยาบ การยืดหยุ่นไม่ดีเท่าไรเพราะทำจากพลาสติก

กระดาษ

1.1. กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ

การเขียนบนกระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ จะเห็นได้ว่า ด้วยตัวกระดาษทำจากเศษเยื่อไม้ผสมเจลาตินนั้น การดูดซับน้ำนั้นได้ในระดับหนึ่งแต่เมื่อได้ทดลองเขียนเกรียงลงไปนั้น ความคมของตัวเกรียงขาดให้เห็นเม็ดของกระดาษและมีความเป็นชั้นสี

1.2 กระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม

การเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 50 % กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม ตัวกระดาษนั้นมีการดูดซับสีได้ในระดับที่ดีกว่า กระดาษ Renaissance 300 แกรม อย่างหยาบ และทำให้สีสามารถรวมตัวได้ในระดับหนึ่ง และตัวกระดาษไม่ลองรับ การขูดขีดของเกรียงได้ดีเท่าไรเมื่อเทียบกับกระดาษที่ทำจาก Cotton 100%

1.3.กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรม

การเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบกึ่งหยาบ 300 แกรมตัวกระดาษนั้นมีการดูดซับสีได้ดี และทำให้สีสามารถรวมตัวได้ง่าย และสามารถสร้างลายละเอียดของรูปทรงต่าง ๆ ที่ต้องการได้ง่ายกว่ากระดาษอื่น และมีความกลมกลืนได้ง่ายกว่าเมื่อต้องการให้สีวิ่งเข้าผสานกันเมื่อใช้เกรียงในการเขียน

1.4.กระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหยาบ 300 แกรม

การเขียนบนกระดาษ Fabriano cotton 100% อย่างหยาบ 300 แกรมตัวกระดาษนั้นมีการดูดซับสีได้ดี และทำให้สีสามารถรวมตัวได้ง่ายคล้ายกับกระดาษ กระดาษ Fabriano cotton 100% กึ่งเรียบ กึ่งหยาบ 300 แกรมแต่การสร้างการผสมผสานของสีโดยการเขียนกรียงนั้นทำได้ยากกว่า กระดาษกึ่งเรียบกึ่งหยาบ

ผลที่ออกมาระหว่างการเขียนด้วยเกรียงกับพู่กันนั้นจะมีการแตกต่างกันในการแสดงออก จากอุปกรณ์ที่เขียน และกระดาษที่เลือกมาใช้

การเขียนด้วยพู่กัน

การเขียนด้วยเกรียง

การเขียนด้วยเกรียงจะเห็นว่าคุณสมบัติความแตกต่าง ความคมของตัววัสดุแต่ก็สามารถเขียนแบบเปียกบนเปียกได้เหมือนพู่กันเช่นกัน หากแต่การแสดงออกนั้นจะให้ความดุดัน เนียบคมมากกว่าพู่กันในการเขียนภาพหุ่นนิ่งบางชนิด ซึ่งบางชนิดก็มีลักษณะที่คล้ายกับการเขียนด้วยพู่กัน

ความแตกต่างระหว่างพู่กันกับเกรียง

การใช้สีนั้นต่างกันตรงที่พู่กันสามารถใช้สีที่บีบค้างในจานสีได้ แต่เกรียงนั้นต้องใช้สีที่บีบออกมาจากหลอดใหม่ ๆ จึงจะสามารถนำมาเขียนได้ ด้วยการผสมน้ำแบบเดียวกับพู่กัน แต่ก็ให้ความสด ที่ออกมาจากหลอดสีได้

ฉะนั้นการใช้เกรียงเขียนสีน้ำสามารถทำได้ แต่จะแตกต่างในการแสดงออกด้วยการเขียนจากพู่กัน และยังคงลักษณะเอกลักษณ์ของความเป็นสีน้ำได้เป็นอย่างดี ขึ้นอยู่กับการเลือกนำไปใช้ในการสร้างเทคนิคต่าง ๆ ในกระบวนการเขียนสีน้ำในรูปแบบการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ไม่มีอะไรที่ตายตัว การวิจัยชิ้นนี้ต้องการทราบและรับรู้รูปแบบเอกลักษณ์ใหม่เพื่อนำไปต่อยอดทางการศึกษา วิชาการในครั้งต่อไปได้

บรรณานุกรม

น. ณ ปากน้ำ, สัจจิบัตรงานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE” ,อมรินทร์การพิมพ์,กรุงเทพ 2525

กำธร สติรกุล ,หนังสือชุดภาพกรุงรัตนโกสินทร์สองร้อยปี ,องค์การค้าของคุรุสภา, กรุงเทพ 2525

สืบค้นจาก

<http://amez.hubpages.com/hub/Palette-Knife-Painting-and-Color-Mixing-History>

<http://4.bp.blogspot.com/>

<http://www.abbeville.com/images-catalog/full-size/9780789209337.interior06.jpg>

http://www.artknowledgenews.com/files2009b/John_Marin_Brooklyn_Bridge.jpg

http://www.artistdaily.com/cfs-filessystemfile.ashx/_key/

<http://www.art-mine.com/for-sale/paintings-submedium-watercolor/history-of-watercolor-painting>

<http://www.artsupplies.co.uk/item-fabriano-artistico-watercolour-paper.htm>

<http://www.bloggang.com/data/d/dansivilai/picture/1305806471.jpg>

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Luoshenfu_Gu_Kai_Zhi.jpg

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Tr%C3%A8s_Riches_Heures_du_duc_de_Berry_Janvier.jpg

http://www.coolswop.com/public/items/3780/xl/0141307_2.jpg

http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Webster_Hawthorne

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Green_Sky_Landscape_Charles_Webster_Hawthorne.jpg

http://en.wikipedia.org/wiki/Watercolor_painting

<http://www.facebook.com/photo.php?fbid=686223868059808&set=pb.273089419373257.-2207520000.1375104732.&type=3&theater>

<http://www.google.co.th/search?q=scrollwork&sa>

<http://www.gardatrading.com/wp-content/uploads/2013/01/gum-arabic.jpg>

http://www.hhkint.com/catimages/washable_paint_thum.jpg

<http://www.hhkint.com/catimages/co-thum.jpg>

<http://www.handprint.com/HP/WCL/paper2a.html>

http://i95.photobucket.com/albums/l136/lingjaidee/rev_2.jpg

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5312_resize_resize.jpg.html

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5330_resize_resize.jpg.html

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5312_resize_resize.jpg.html

<http://www.manager.co.th/Science/ViewNews.aspx?NewsID=9510000048321>

http://www.metmuseum.org/toah/images/h2/h2_25.97.1.jpg

http://www.metmuseum.org/toah/images/h2/h2_50.130.73.jpg

http://media.mutualart.com/Images/2012_06/22/11/110933455/a775920b-e33f-4487-90e6-2911e024acb3_273.Jpeg

http://media.mutualart.com/Images/2012_06/22/11/111625282/1d879917-3cb6-4170-ba7c-87c31d2c9406_273.Jpeg

<http://www.nanmee.com/img/upload/products/11/0201102070240438faab433e54e2cfe1031ffd16a3f5480.jpg>

http://www.oknation.net/blog/home/blog_data/279/2279/images/ART1/thailand001.J

<http://www.painting-with-a-palette-knife.com/wp-content/uploads/2012/01/painting-with-a-palette-knife.jpg>

<http://pamibe.com/2013/04/albrecht-durer/>

<http://photonlab.com/wp-content/uploads/2013/02/Saffron-1957-by-Mark-Rothko-OSA253.jpg>

<http://riversfromeden.wordpress.com/2012/05/10/more-inventions-of-the-ancient-near-east/>

http://www.rongpim.com/know_paper.php

http://www.saudiaramcoworld.com/issue/200502/images/GUM_1_56172.jpg

<http://s.exaidea.com/upload2/1/20120313/9b8fc64d1eee9b0e4ff32c63f59c399e.jpg>

<http://www.watercolorpainting.com/wcart/uvwxyz/whistler1894roseandsilver.jpg>

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.htm>

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.html>

<http://th.wikipedia.org/wiki/>

<http://en.wikipedia.org/wiki/File:Boucicaut-Meister.jpg>

<http://www.winsornewton.com/about-us/our-history/>